

Ngã Ái Nhĩ, Bất Hội Cải Biến (Tôi Yêu Em, Sẽ Không Thay Đổi)

Contents

Ngã Ái Nhĩ, Bất Hội Cải Biến (Tôi Yêu Em, Sẽ Không Thay Đổi)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	34
20. Chương 20	36
21. Chương 21	38
22. Chương 22	39
23. Chương 23	41
24. Chương 24	42
25. Chương 25	44
26. Chương 26	45
27. Chương 27	47
28. Chương 28	49
29. Chương 29	50
30. Chương 30	52
31. Chương 31	53
32. Chương 32	55
33. Chương 33	57
34. Chương 34	58
35. Chương 35	60
36. Chương 36	61

Ngã Ái Nhĩ, Bất Hội Cải Biến (Tôi Yêu Em, Sẽ Không Thay Đổi)

Giới thiệu

Thể loại:Hiện đại, âm áp, nhất công nhất thụ, HEBiên tập: Hắc TrưTrãi qua rất nhiều năm sau đó, các đồng chí cùng đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ai-nhi-bat-hoi-cai-bien-toi-yeu-em-se-khong-thay-doi>

1. Chương 1

Gió mùa đông bắc lạnh một cách mãnh liệt, gào thét quét qua ngã tư đường, nơi có hai cây ngô đồng cao lớn trụi hết lá đang run rẩy. Lúc này là giờ tan tầm, dưới tàng cây, tốp năm tốp ba người đi đường vội vàng dựng thẳng cổ áo lông, mục tiêu của họ là mau chóng có thể trở về tổ ấm của riêng mình.

Kế Hoảng chìm giữa đám người, nhưng khác ở chỗ hắn không có một phương hướng nào cụ thể, chỉ có thể ở dưới bóng cây ngô đồng bồi hồi. Thỉnh thoảng cũng có một vài người đi ngang qua nhưng điều đó lại càng làm hắn ánh lên vẻ cô độc.

Hà hơi nóng lên tay, Kế Hoảng thò tay vào túi định lấy ra một điều thuốc để chống đỡ với khí lạnh, thế nhưng trong túi hắn hiện giờ chỉ có một tờ năm đồng nhàu nát được lão đại kia cho trước khi rời nhà giam.

“Ha ha.....” Hắn không tự chủ được mà bắt đầu cười khỏ, thật không nghĩ tới chính mình cũng sẽ có một ngày khốn quẫn đến nước này. Nhớ lại ngày đó có đến hai bằng tiến sĩ, khi đó chính mình thật sự là đường làm quan rộng mở, vô số bài báo viết về hắn, có thể nói tiền đồ cảm tú. Trong thời gian đó, phần đông thân thích mà hắn không biết đều tiến đến làm quen.

Ai ngờ vận mệnh vô thường, chỉ trong vòng một đêm, hắn từ một thanh niên tốt trở thành tội phạm. Toà án phán hắn bởi vì buôn lậu thuốc phiện phải ở tù năm năm, lại niệm tình hắn là lần đầu vi phạm, cùng với ngày thường biểu hiện công dân tốt mà khoan hồng cho hình phạt nhẹ nhất.

Ở tù chưa đầy một năm, hắn nhận được tin tức duy nhất rằng mẹ lìa bỏ thế gian. Còn những người gọi là thân thích kia ngay sau đó biến mất sạch sẽ không còn một ai, làm cho hắn mới chỉ hai mươi tuổi đầu đã hiểu được thế nào là nhân tình ấm lạnh, lòng người dễ đổi thay.

Có lẽ những việc hắn đã trải qua khiến ngay cả ông trời cũng cảm động nên cuộc sống trong ngục tù cũng không mang đến cho hắn quá nhiều khổ đau. Lão đại ở chỗ hắn là người thập phần coi trọng kẻ trí thức, có gã che chở, hắn mới có thể tránh đi rất nhiều nguy hiểm. Ba năm sau, hắn vì có những biểu hiện xuất sắc mà trở thành người đầu tiên ra tù. Hắn vô cùng cao hứng lại không thể ngờ rằng cuộc sống bên ngoài còn tồi tệ hơn trong ngục giam, tối thiểu trong ấy hắn còn có thể ăn no, mặc ấm, có chỗ ngủ ổn định.

Kế Hoảng vốn nghĩ rằng chính mình cũng có học thức, ra tù tìm một cái công việc nhàn hạ, ổn thỏa hắn sẽ không có gì khó khăn, dù sao lúc trước nơi thuê hắn đều là các công ty hàng đầu thế giới và không có chức vụ nào là nhỏ hơn giám đốc điều hành cả.

Đáng tiếc sự thật lại làm cho hắn hoàn toàn thất vọng. Vừa nghe nói hắn mới ra tù, hơn nữa tội danh là buôn lậu ma túy, các công ty liền không chút lưu tình đuổi hắn đi, ngay cả công việc làm vệ sinh cũng

không cho, vô luận hắn có giải thích chính mình bị oan uổng ra sao cũng không ai nguyện ý tin tưởng.

Thở dài một tiếng, đúng vậy, hắn chính là bị oan uổng a. Tuy rằng hắn không biết người hại mình là ai, vì cái gì mà phải hại mình nhưng hắn biết rõ hắn không buôn lậu ma túy, cũng không có nửa đêm mộng du làm cho chính mình vô ý thức phạm tội. Hắn có tiền đồ, học thức có thể giúp hắn kiếm được tiền so với buôn lậu ma túy nhiều hơn đến mấy chục lần, vậy hắn có thể tự làm ra loại chuyện để phá hủy đi tương lai xán lạng của chính mình sao? Chỉ tiếc những lý do đó đều không hữu dụng bởi các bằng chứng đưa ra đều mạnh mẽ chống lại hắn.

Lại thở dài, sự tình đều đã qua lâu như thế, giờ hồi tưởng lại cũng có tác dụng gì đâu. Sờ sờ cái bụng đang phát ra thứ âm thanh khiếm nhã, nhìn về phía đối diện có một nhà hàng và vài quán cơm nhỏ nhỏ. Thế nhưng hắn hiện tại thì thăm đến mức ngay cả tiền mua một cái bánh bao cũng không có.

Chân tựa hồ như đã bị đông cứng lại, Kế Hoảng không còn cách nào khác ngoài việc kéo lê thân thể mệt mỏi của mình đi về phía trước.

Một trăm mét ...

Hai trăm mét ...

Ba trăm mét ...

Cuối cùng khi đến trước con hẻm nhỏ tiếp theo thì dừng lại, không phải bởi vì hắn gặp người quen mà là hắn đã đói tới độ không còn có thể đi được nữa.

Ngõ hẹp nọ có vài người, một số căn phòng ẩm thấp cùng với những ngọn đèn mờ mờ mà ấm áp... khu ổ chuột của thành phố. Nghĩ không cũng biết, đây là nơi mà những tên trộm dù liếc mắt một cái cũng không thèm. Nhưng vào thời khắc này, trong mắt Kế Hoảng, đối với nơi đây lại chứa đầy sự hâm mộ và một chút gì đó như là ... ghen tị.

Đang trong lúc Kế Hoảng tính toán giữa mặt mũi và đói bụng, đến tột cùng là cái nào quan trọng hơn mà quyết định có hay không đi gõ cửa nhà người khác xin ăn thì một thanh âm trầm thấp, đậm mạc vang lên ngay sau hắn: “ Uy, anh sao lại đứng ở chỗ này? Không biết là mình đang chắn đường hay sao? ”

2. Chương 2

Hắn nhìn lại, thấy được ngay sau mình là một thanh niên đang dắt xe đạp có gương mặt cùng ngũ quan đều bình thường, là loại người nếu chỉ gặp thoáng qua sẽ không thể nào nhớ rõ được. Cũng giống như trong các tiểu thuyết võ hiệp thường nói, những người như thế rất thích hợp làm sát thủ.

‘Trời ạ, mình đang nghĩ cái gì vậy?’ Kế Hoảng xấu hổ nở nụ cười vội vàng tránh sang một bên đường. Lại nhìn người thanh niên một cái mới phát hiện ánh mắt cậu đặc biệt sáng, hiện tại ánh mắt ấy đang chăm chú nhìn mình, tám phần là đem mình trở thành kẻ trộm đi. Kế Hoảng ảo não tự giấu chính mình.

Bất quá người thanh niên cũng không hoài nghi nhiều, thấy hắn tránh đường liền dắt xe đi qua. Kế Hoảng trong lòng nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt bất tri bất giác dõi theo bóng dáng người thanh niên, lại phát hiện dáng người của cậu cũng thật duyên dáng.

Hắn lắc đầu, bội phục chính mình, đây đã là lúc nào rồi mà còn tâm trí nghĩ đến mấy thứ này. Bỗng dưng, người thanh niên xoay người lại, nhìn thẳng vào mắt hắn rồi hỏi: “Anh ... không phải là không có nhà để về đi? ”

Người này ánh mắt thật sắc bén làm Kế Hoảng ngơ ngác nhìn. Vẫn là nói chính mình hiện giờ đã đói thành bộ dáng của lão tử, ai cũng đều nhìn ra hắn đói với đồ ăn có khát vọng.

“Nếu tôi đoán đúng, vậy thì anh theo tôi đi.” Người kia cũng không quan tâm lắm chỉ liếc nhìn hắn một cái rồi xoay người tiếp tục dắt xe đạp. Chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân dồn dập vang lên đằng sau làm cậu hơi hơi nở nụ cười, cuối cùng Kế Hoảng cũng chạy đến bên người cậu cùng sóng vai mà đi.

Cậu nhìn sang hắn, trên mặt vẫn mang theo ý cười bình thản mở miệng: “Tôi tên là Ôn Nhuận, anh gọi là gì?”

“Kế Hoảng” Hắn đáp lời. Lại nhìn Ôn Nhuận, thấy cậu diện mạo bình thường, trên người còn mặc loại quần áo lao động, làm sao cũng không thể khiến người ta liên tưởng đến kiểu người khiêu tống, ôn nhuận như ngọc. Nhưng quả thật không thể phủ nhận rằng tại nơi đô thị phồn hoa, náo nhiệt này, Ôn Nhuận tuy bình thường lại có thể tỏa ra một cỗ khí chất tươi mát, dễ chịu.

“Đến, đây là nhà của tôi.” Không để cho Kế Hoảng suy nghĩ nhiều, Ôn Nhuận dừng lại cước bộ, một bên lấy ra chìa khóa mở cửa.

“Ba” Công tắc được mở, ánh sáng tràn ra khắp phòng, Kế Hoảng nhìn quanh một chút rồi đánh giá căn phòng này, ‘tuyệt đối có đủ tư cách trở thành viện bảo tàng’.

Giống như nhìn ra suy nghĩ của hắn, Ôn Nhuận cười nói: “Mấy thứ đó đều là của ông bà nội lưu lại, nhà chúng tôi không có tiền nên đành chấp nhận dùng.”

Kế Hoảng mặt hơi đỏ lên, vì suy nghĩ này mà trong lòng có chút xấu hổ ‘Thực là, mình là người đứng dưới mái hiên, còn giả bộ thanh cao làm gì a.’ Hắn vội vàng gật đầu nói: “Tốt lắm, kỳ thật có được một căn phòng đã là tốt lắm rồi, ít nhất còn có thể tránh được lạnh và đói, so với tôi thì tốt hơn nhiều.”

Trong lòng bỗng nổi lên một cỗ chua xót, ngôi nhà lớn vốn của chính mình, nơi duy nhất còn lưu lại hơi thở của mẹ đã không còn. Sau khi bà qua đời, căn nhà đã bị một tên thân thích nào đó bán mất. Do đột ngột phát bệnh tim mà qua đời cho nên bà không kịp lưu lại di chúc, bởi vậy tài sản của bà, Kế Hoảng một

phần tiền cũng không được hưởng, toàn bộ đều bị bọn họ hàng đổi thành tiền mặt mang đi.

Có thể mẹ cũng để lại di chúc nhưng đã bị hủy, hoặc cũng có thể bà căn bản chính là bị đám thân thích này hại chết. Kế Hoảng trong lòng bỗng nhiên toát ra ý nghĩ như vậy, ánh mắt trở nên thâm thúy hẳn lên, hẳn sẽ điều tra, tuy rằng hiện tại chưa có năng lực, nhưng một ngày nào đó, hẳn nhất định sẽ làm sáng tỏ chuyện này.

Hắn thề!

“Ăn chút gì đi, việc khác để sau được không?” Tiếng Ôn Nhuận tại phòng bếp vang lên khiến hắn ngơ ngác một hồi mới lên tiếng: “Nga, thật tốt, cái kia làm nhiều nhiều một chút, tôi rất đói bụng.” Nói xong, hắn mới giật mình thấy chính mình da mặt sao có thể dày như vậy. Hắn lần đầu tiên đến đây, là được Ôn Nhuận lưu lại nhưng dường như lại đem chính mình trở thành chủ nhân của nơi này.

Ôn Nhuận này rõ thật kỳ quái. Kế Hoảng rất minh bạch hắn sở dĩ trở nên như vậy đều là vì cái người thanh niên tên Ôn Nhuận này, thái độ của cậu với hắn rõ ràng giống như đối đãi với lão bằng hữu, làm cho Kế Hoảng bất tri bất giác cũng cảm thấy tự nhiên.

Một trận hương khí từ phòng bếp truyền đến, Kế Hoảng nhin không được bước vào liền thấy Ôn Nhuận đang thành thực đánh trứng rồi mới cho dầu vào chảo, sau lại đem trứng đã đánh tan đổ thêm vào. Chỉ chốc lát sau, trứng chín vàng được đặt vào đĩa, mùi thơm lan tỏa bốn phía. Ôn Nhuận bày biện một hồi rồi nhìn đến Kế Hoảng ngây ngốc nở nụ cười: “Ủm, hôm nay tôi không mua đồ ăn, anh chờ đến ngày mai nhé.”, nói xong liền đem đĩa trứng để lên bàn, sau lại đem hai bát mì để lên tiếp, hai người cứ thế ngồi đối diện cùng ăn.

“Muốn uống rượu vang không? Cửa hàng ở đầu ngõ có bán đó.” Ôn Nhuận uống rượu nên nhìn bát mì liền nhớ tới vấn đề này. Thấy Kế Hoảng một bộ chỉ lo cắm cúi ăn, một bên lại lắc đầu mãnh liệt, cậu không nhin được cười nói: “Nhìn anh bộ dạng rất tốt, cũng không giống như dân chúng tầm thường, sao lại có thể bị thâm đến mức này?”

Kế Hoảng ăn xong, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Cậu từ nơi nào nhìn ra tôi không giống người thường, tôi hiện tại so với cậu còn nghèo hơn.”

Ôn Nhuận cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát: “Là khí chất đi, tôi thật sự cảm giác anh là người có tri thức, còn tôi vẫn chưa tốt nghiệp trung học, cho nên biết anh không phải cùng loại người với mình.”

Kế Hoảng sững sốt một chút lại nhớ đến một thời huy hoàng của chính mình, nhin không được thở dài, hiện tại nói đến những cái đó thì có tác dụng gì đây. Hắn đường đường có hai bằng tiến sĩ nhưng còn phải để một Ôn Nhuận chưa tốt nghiệp trung học cho cơm ăn, nhân sinh thật khó đoán a.

Ôn Nhuận thần kinh tựa hồ có chút trì độn không phát hiện biểu tình cô đơn của Kế Hoảng còn nói: “Ít ra anh tứ chi cũng kiện toàn, ngay mai cứ đi tìm một công việc nào đó, nếu không có chỗ ở thì cứ ở chỗ tôi, dù sao tôi ở một mình cũng rất nhàm chán.” Kế Hoảng cũng không chú ý đến cậu, ăn thẳng đến khi cả ba bát mì đều vào bụng, trong nồi không còn sót lại chút gì mới thỏa mãn ợ một cái.

Tục ngữ từng nói ‘ăn no ấm tư dân dục’, người ăn no mới có tinh thần suy nghĩ một số vấn đề khác. Hấn bỗng nhiên sát lại gần gương mặt của Ôn Nhuận nhỏ giọng trêu tức: “Tôi thật sự là bội phục cậu, dám tùy tiện cho một người xa lạ vào nhà. Nói thật cho cậu biết, tôi chính là kẻ vừa cướp xong một ngân hàng, không dám lộ diện cho nên mới chạy đến nơi này của cậu để tránh gió.” Hấn vừa nói, một bên còn cố ý phát ra tiếng cười “hắc hắc” không hảo ý.

3. Chương 3

Ôn Nhuận “Ngô” một tiếng, trên mặt mang theo nét cười nói: “Cướp ngân hàng, tiền cướp được kia chắc sẽ không phải ít đi, vừa lúc tôi cũng không giàu có gì, anh đưa tôi một nửa coi như là tiền thuê nhà.” Nói xong còn vươn tay đến trước mặt Kế Hoảng.

Kế Hoảng trừng mắt nhìn cậu lấp bắp: “Ôn Nhuận, cậu Phản ứng của cậu thật đúng là không giống với người thường.”

Ôn Nhuận thu hồi tay, hừ lạnh một tiếng: “Anh đúng là lạc quan, thật là một thanh niên tốt biết hướng về phía trước. Hừ! Đã khốn đến mức độ này còn có tâm tình nói giỡn, anh xem lại chính mình đi, có chỗ nào nhìn giống có tiền không? Huống chi nhà tôi chỉ có mấy thứ này, ngay cả ăn trộm cũng không muốn lấy, nếu anh thật sự là kẻ xấu, cùng lắm anh nhìn trúng cái gì đó có thể cầm đi, dù sao phần lớn đều không dùng được. Còn nếu muốn cướp tiền thì, haha, ngượng ngùng, tôi một tháng kiếm được chỉ vừa đủ chi tiêu nên không có tiền để dành, muốn mạng thì tôi cũng không có. Kế Hoảng, anh hiểu được những gì tôi nói chứ?”

Kế Hoảng gật gật đầu: “Hiểu được, hiểu được! Tóm lại cậu ở phòng này là không muốn gần kẻ xấu đi?”

Ôn Nhuận xoa tay mình: “Thông minh, rửa bát đi.” Thấy Kế Hoảng mở to mắt, cậu ha ha cười nói: “Anh không có đường cự tuyệt đâu, bởi vì cơm là do tôi làm, theo lẽ thường thì phải đến phiên anh là người rửa bát.”

Kế Hoảng túm lấy cậu, hợp tình hợp lý nói: “Nhưng tôi hôm nay là lần đầu đến nhà cậu, cái gì cũng không biết, cậu nên là trước để tôi làm quen một chút đi a.”

Ôn Nhuận trợn trắng mắt: “Lý do của anh cũng thật tốt nga, được rồi, lần này tôi giúp anh, còn về sau nấu cơm và rửa bát hai việc này, tùy tiện chọn một cái đi, tôi đã rất hào phóng cho anh chọn trước rồi đó.”

Hai người vừa đấu võ mồm vừa kéo nhau vào phòng bếp.

Kế Hoảng lớn đến như vậy còn chưa rửa bát qua lần nào, nghĩ đến từ nay về sau còn phải phụ thuộc vào Ôn Nhuận một thời gian nên ngoan ngoãn đứng lên cẩn thận quan sát thì lại nghe thanh âm nghiêm túc của Ôn Nhuận: “Tôi nói thật, anh đã lớn như vậy rồi, phải tìm một chỗ để làm việc đi, cho dù không thể tìm được chỗ làm tốt nhưng cố gắng để làm việc thì vẫn có thể đi, hay là anh chỉ muốn nhàn rỗi sống cả đời?”

Kế Hoằng thở dài, chuyện đã tới nước này hắn cũng không muốn giấu diếm Ôn Nhuận nữa liền nghiêm mặt nói: “Tôi không phải không muốn tìm việc làm mà người ta không chịu dùng tôi, ngay cả công việc làm vệ sinh cũng không ai nguyện ý cho tôi làm. Ôn Nhuận, tôi tôi vừa mới ra tù.”

Ôn Nhuận ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Kế Hoằng: “Anh Anh ở tù?”

Kế Hoằng gật đầu, không biết vì cái gì khi nhìn thấy vẻ mặt này của Ôn Nhuận trong lòng hắn rất khó chịu, tựa như cái gì đó bị vỡ ra. Kỳ quái, rõ ràng nhận thức chưa tới ba giờ vì sao hắn còn đau lòng hơn so với những lúc trắc trở tìm việc?

Ôn Nhuận đảo mắt một cái khôi phục lại bình tĩnh, xoay người đem rửa nốt cái bát cất lại vào tủ, than thở: “Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng (1), cho dù đã vào tù thì cũng nên cho anh một cơ hội, nhân sinh hiện tại a, thật sự là Kế Hoằng, anh vì tội danh gì mà vào tù?”

“Buôn lậu ma túy.” Kế Hoằng thấy cậu cầm chén cất vào ngăn tủ mới mở miệng trả lời, miễn cho cậu quá mức khiếp sợ mà làm vỡ, hắn hiện tại không có tiền nên cũng hiểu được đạo lý không nên tùy tiện lãng phí.

Ôn Nhuận tay dừng lại giữa không trung, gắt gao nhìn Kế Hoằng, lớn tiếng nói: “Buôn lậu ma túy, đó là chuyện rất hại người, anh chẳng lẽ không biết? Anh tuổi còn trẻ như vậy, vì cái gì đi làm việc này?”

Đây là bộ dáng tức giận của cậu sao? Thoạt nhìn không thấy có cái gì đáng sợ cả, có thể thấy cậu không có tài lãnh đạo a. Kế Hoằng khoái trá đánh giá, ở trong lòng bỗng nổi lên suy nghĩ không muốn nói ra chân tướng, Ôn Nhuận nghe xong rất có thể sẽ đuổi hắn ra khỏi cửa, thế là ra về vô tội nhất buông tay nói: “Tôi đã biết a, ở trong tù trải qua sự giáo dục sâu sắc của các giáo quan, tôi đã biết tội của mình chính là khiến thần linh phẫn nộ, người người oán trách, phải bị thiên lôi đánh chết”

Không đợi hắn nói xong, Ôn Nhuận thu khẩu khí, khoát tay nói: “Quên đi, biết sai là tốt rồi.” Cậu còn đứng lên, nhìn Kế Hoằng nói: “Kế Hoằng, sau này anh có thể ở đây cùng với tôi, nhà của tôi ra sao anh cũng thấy rồi đấy, miễn cưỡng ăn đủ no, mặc đủ ấm nhưng có thể sống đường đường chính chính. Anh đáp ứng tôi, phải đi tìm việc, mặc kệ ngày sau có gian nan như thế nào cũng không được quay lại nghiệp cũ, không được dính vào cái thứ màu trắng ma quỷ này, anh có làm được không?”

Kế Hoằng thật sự bị chấn động mạnh. Hắn cùng với Ôn Nhuận quen biết nhau không đến ba giờ, trừ bỏ biết tên ra cũng sẽ thấy bọn họ không biết thêm gì về nhau nữa, Ôn Nhuận vì cái gì mà giúp đỡ hắn, lo lắng cho hắn nhiều như thế, như vậy hắn sẽ là gánh nặng của cậu. Phải biết rằng điều kiện sống của cậu cũng chỉ có thể miễn cưỡng coi là tạm được mà thôi.

Ôn Nhuận còn đang chờ hắn trả lời, ánh mắt sáng ngời ấy bám lấy hắn khiến Kế Hoằng cảm giác tim mình nảy lên một cái, hắn trầm thấp cười: “Ôn Nhuận, cậu có biết là chính mình rất đơn thuần hay không? Dám lưu lại một kẻ mới ra tù, nhờ tôi là một nam nhân hung ác thì sao?”

Ôn Nhuận bĩu môi: “Cái gì chứ? Tôi đã nói rồi, tôi không có cái gì để mất, cho dù là giữ lại một con sói cũng thực tốt bởi sói là loại động vật cao ngạo, nó tuy rằng rất ranh ma, xảo quyệt nhưng cũng sẽ không vi phạm lời hứa của chính mình. Ít nói nhảm, anh rốt cuộc có đáp ứng tôi hay không?”

Kế Hoằng trầm nghĩ: ‘Cậu không sống giữa bầy sói, sao biết chúng nó có thể hay không tuân thủ lời hứa, chỉ sợ bọn chúng ngay cả lời hứa là cái gì cũng không rõ ràng đi?’ Ngoài miệng lại cười nói: “Cho dù tôi đáp ứng cậu, nói ra sự thật, cậu liền như vậy tin tưởng tôi sao?”

Ôn Nhuận gật nhẹ: “Đúng vậy, chỉ cần anh nói ra, tôi liền tin tưởng.”

Kế Hoằng chậm rãi thu lại nụ cười: “Vô điều kiện tin tưởng?”

Ôn Nhuận dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, anh chỉ cần nói ra, tôi liền tin tưởng.”

Kế Hoằng ý cười cuối cùng biến mất vô tung, nhìn thật sâu vào vẻ mặt kiên định của người thanh niên trước mắt, hần cầm tay đối phương trầm giọng nói: “Nếu tôi nói, tôi bị người ta hàm oan tội buôn lậu ma túy, cậu cũng sẽ tin tưởng sao?”

Chú thích:

(1) Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng: ý nói người xấu biết nghĩ lại, sửa đổi tính nết là rất đáng quý. Câu này hình như của Bao Thanh Thiên.

4. Chương 4

“Tôi tin anh.” Ôn Nhuận cúi tạp dễ xuống, mỉm cười nói: “Kế Hoằng, anh là lúc xin việc làm, không được người khác tín nhiệm nên đâm ra sợ hãi, tôi đã nói chỉ cần anh nói ra tôi liền tin tưởng, sao cứ phải hỏi nhiều như vậy? Anh chỉ cần nói cho tôi biết chân tướng thì tốt rồi a.”

Kế Hoằng trong mắt tràn đầy hơi nước, suy nghĩ một lúc thấy đám nước mắt này ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng nam tử hán của chính mình bèn vội vàng vàng đem nước mắt một phen lau đi, cười khẽ hỏi: “Cậu muốn nghe sao? Chuyện đó đã rất lâu rồi.”

Ôn Nhuận gật gật đầu: “Nói đi, tốt nhất là nói dài một chút, như vậy có thể tiết kiệm được tiền thuê sách buổi tối.” Thấy Kế Hoằng nhìn mình với ánh mắt khó hiểu, cậu cười nói: “Ban đêm tôi mất ngủ cho nên thường đọc tiểu thuyết giết thời gian.”

Đêm đông, hai đại nam nhân trên một cái giường không tính là lớn, Kế Hoằng đắm mình trong những đau xót của chuyện cũ, thanh âm trầm trầm chậm rãi kể rõ những gì đã phát sinh ba năm trước đây. Đợi khôi phục lại tinh thần, hần mới cảm thấy bên cạnh có tiếng nức nở tinh tế, không khỏi cười một tiếng: “Cậu khóc rồi sao? Đại nam nhân khóc cái gì, tôi còn không khóc ra được một giọt nước mắt đâu.”

Ôn Nhuận rầu rĩ nói: “Anh vì cái gì không nói trước cho tôi biết đó là một bi kịch? Tôi luôn luôn cự tuyệt những chuyện bi kịch xưa. Cái tên dám hãm hại người đáng bị chém ngàn đao, lăng trì xử tử, lột da rút

gân, nghiền xương thành tro. Hồn đản, đừng để cho tôi tìm thấy gã, nếu không, tôi nhất định sẽ đem Mãn Thanh thập đại khổ hình dùng hết thấy trên người gã, hừ hừ, đều là gã đem anh hại khổ. Bác gái cũng.....”

Kế Hoảng lặng yên, thật lâu sau bỗng nhiên cười nói: “Ôn Nhuận, cậu có thể sao? Nhìn bề ngoài cùng hành vi lưu tôi ở lại của cậu đều cho tôi thấy cậu là một người thanh niên tốt, chẳng lẽ vì người khác đối đãi với tôi bất công, cậu liền trở nên tàn nhẫn? Những thứ đó tôi còn chưa nghĩ tới, cậu thể nhưng lại là người độc ác a độc ác.”

Một câu nói đùa của hắn làm Ôn Nhuận nở nụ cười: “Đều tại anh, vốn muốn nghe chuyện xưa cho dễ ngủ, hiện tại thì tốt rồi, tựa hồ mất ngủ nghiêm trọng, tôi ngày mai còn muốn đi làm a!” Thanh âm đang nói dần dần thấp xuống.

“Vậy thì nhanh ngủ đi, tôi tuy vài ngày chưa ăn nhưng ngủ vẫn tốt lắm.” Kế Hoảng ách xì một cái, chỉ chốc lát sau cũng trầm đi vào giấc mộng.

.....

Mới sáng ra Ôn Nhuận bị một tiếng nổ và tiếng gào thê thảm làm giật mình tỉnh giấc.

Trong nhà có trộm ghé thăm! Đây là cái ý tưởng duy nhất của cậu lúc này, vội vàng vọt vào bếp, liền nhìn đến vẻ mặt xấu hổ đen xì hết chỗ nói của Kế Hoảng, gãi gãi cái trán: “Àn, Kế Hoảng, trong nhà tuy rằng không có đồng hồ báo thức, nhưng là dùng cách này để gọi tôi rời giường, có phải hay không quá lãng phí, dù sao chúng ta không nghèo như người ta nhưng cũng không đến nỗi khá khẩm đâu a.”

“Ôn Nhuận, nhìn không ra cậu thực sự rất hài hước.” Kế Hoảng phẫn nộ nhặt lên từng mảnh nhỏ, đối với chuyện này phẫn nộ: “Mày dám làm cho tao giống như một kẻ ngốc, cứ chờ xem.”

“Kế Hoảng, nó đã nát vụn rồi.” Ôn Nhuận thở dài, tiếp nhận mảnh nhỏ ném vào thùng rác, rồi mới thấy được trong nồi có một đám gì đó cháy đen.

“Đây là cái gì?” Ôn Nhuận nghi hoặc hỏi, một bên tự hỏi chính mình có phải mua nhầm mè đen hay những thứ linh tinh tương tự. Bất quá đáp án Kế Hoảng đưa ra làm cậu bỏ dỡ phần tự hỏi của mình. “Là trứng rán.” Hắn thành thật thừa nhận làm cho Ôn Nhuận hé ra một khuôn mặt trắng bệch.

Hít thật sâu vào một hơi, cậu bất đắc dĩ nhìn về phía Kế Hoảng: “Tôi trước giờ vẫn nghĩ những người ngu ngốc chuyện bếp núc chỉ tồn tại trong tiểu thuyết, không nghĩ tới trong hiện thực thế này lại thật sự gặp phải. Kế Hoảng, nếu anh không phải cố ý đem trứng biến thành như vậy để trốn tránh lao động, như vậy sau này, mời anh quân tử tránh xa phòng bếp đi.”

“Là nhà bếp.” Kế Hoảng sửa lại liền bị Ôn Nhuận xem thường phán cho một câu: “Không biết làm không có tư cách tư cách tự khoe.” Hắn oán hận yên lặng rời khỏi phòng bếp vũ đài, bối cảnh phía sau vang lên một mảnh nhạc thê lương.

Ngày nhẹ nhàng trôi qua như nước. Có lẽ hai người rất có duyên. Trong nhà Ôn Nhuận không có việc gì để làm, ngay cả một công việc thủ công đơn giản gì đó cũng không có. Chuyện này làm Kế Hoảng luôn cảm thấy áy náy nên vẫn không ngừng tìm kiếm việc làm nhưng kết quả thì không nghĩ đến cũng biết, hoàn toàn thất bại. Đến cuối cùng ngay cả Ôn Nhuận cũng không thể nhẫn tâm nhìn hấn trắc trở như vậy, khuyên hấn giấu đi việc chính mình ở tù hoặc ở nhà chờ đợi cơ hội, dù sao việc kiếm tiền bây giờ là do cậu làm.

Cuộc sống như vậy hai người đều không cảm thấy có chỗ nào không ổn, hàng xóm dường như cũng đã biết lai lịch của Kế Hoảng nhưng cũng không quá mức chú ý, rõ ràng là xem hấn như một thành viên của Ôn gia mà đối đãi. Nếu không có cái đi bà con xa của Ôn Nhuận và đề nghị hẹn hò bất ngờ của bà, có lẽ cuộc sống của hấn và Ôn Nhuận cũng sẽ thật bình bình lặng lặng.

Nữ nhân này tự xưng là dì của Ôn Nhuận, nói chưa đến ba câu liền lộ bản chất tam cô lục bà điển hình. Câu đầu tiên bà nói là: “Nhuận Nhuận a, dì đến xem con, sao lâu như vậy con cũng không đi thăm dì?” Sau đó bà nhìn thấy Kế Hoảng ở phía sau, câu thứ hai liền khoa trương kêu to lên: “Ai nha, Nhuận Nhuận, con kết hôn khi nào? Còn gả cho nam nhân nữa, ông trời a, cho dù là gả cho nam nhân cũng nên bày mấy bàn tiệc rượu, mời thân thích đến chung vui a, hiện tại xã hội cởi mở như vậy”

Sau đó bà còn huyền thuyên một hồi, Kế Hoảng hoàn toàn không có nghe đến, chỉ ngơ ngác nhìn cái mồm to đỏ như máu kia đang hé ra hợp lại. Đồng tình nhìn về phía gương mặt tối sầm của Ôn Nhuận, hấn cuối cùng cũng đã hiểu được vì cái gì mà cậu lâu như vậy không đi thăm vị thân thích này, người này Rất đáng sợ.

5. Chương 5

Người dì tên Lan Lan này cuối cùng cũng có thời điểm ngừng nói, Ôn Nhuận tiêu sái từ từ đến trước phích nước nóng, thoải mái cầm lên lắc lắc, về mặt thực “tiệc nuôi” nhìn về phía bà: “Hết nước nóng rồi, con đi nấu đi.”

“A, cái kia ... để tôi giúp cậu.” Kế Hoảng lập tức nhảy dựng lên, dừng giỡn chứ, hấn như thế nào dám ở cùng với người dì khủng bố này, a, cái kia, hấn còn không muốn bị hói đầu sớm đâu. Ân cần tiếp nhận phích nước nóng, lại bị Ôn Nhuận hung hăng trừng mắt một cái, kia ý tứ thực rõ ràng: Anh cái gia khóa ăn đồ của tôi, thể nhưng việc nhỏ này cũng không giúp, đồ độc ác.

Bà lại mở miệng: “Ai nha, ai nha, nấu có cái nước ấm, tranh cái gì, Nhuận Nhuận, con để cho tiểu Hoảng đi nấu, lại đây, dì có chuyện hỏi con.”

Kế Hoảng sắc mặt đen một nửa, tiểu Hoảng, tên này nghe mà muốn học máu. Ôn Nhuận nhìn sắc mặt hấn vùng trộm cười bốn cột một cái làm khuôn mặt bình thường của cậu trở nên thật đẹp, khiến cho Kế Hoảng tâm trí thoáng cái trở nên hoảng hốt.

Hấn không biết mình đi đến phòng bếp như thế nào, chỉ biết là đang nghe đến đoạn Ôn Nhuận nói mình không phải là gay liền nghe dì thở dài một tiếng nói Nhuận Nhuận a, con cũng đã đến tuổi lập gia thất rồi, dì lần này đến chính là giúp con tìm bạn gái, lỗi tại hấn liền căng lên, trong ngực một phen lửa cháy càng ngày càng mạnh. Khi hấn nghe được Ôn Nhuận dùng thanh âm trầm thấp nói muốn đi, lửa giận trong lòng

nổi lên thật cao như núi lửa thiếu điều muốn phun trào.

Sau khi nấu sôi nước, hắn sâu sắc kiểm điểm lại chính mình, tin tức này đối với Ôn Nhuận mà nói tuyệt đối là một chuyện tốt. Lớn như vậy lại chưa có gia đình, cũng không có nữ nhân làm ấm ổ chăn kể ra cũng có điểm cô đơn, thân là bằng hữu của cậu, hắn sao có thể có suy nghĩ xấu xa như vậy. Chính mình vì cái gì lại có ý nghĩ tồi tệ đó? Nhất định phải tìm ra nguyên nhân. Kế Hoảng cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng đưa ra lý do là: nếu Ôn Nhuận kết hôn, mình sẽ không thể ở lại nơi này. Đúng vậy, hắn vì cái nguyên nhân đáng xấu hổ như vậy mà không muốn Ôn Nhuận thân cận với người khác, a, hắn thật là tiểu nhân a.

Đến chạng vạng, Ôn Nhuận từng bước bị dì cậu túm đi. Kế Hoảng trong lòng lập tức cảm thấy vắng vẻ, không có biện pháp đành phải chạy đến trước cửa sổ nhìn người qua lại chờ hết ngày. Nhìn thấy hoàng hôn đỏ sẫm màu máu liền cảm thấy tâm trạng thảm đạm, chán nản của mình bại lộ ra trước mắt, hắn không dám nhìn đành phải trở lại giường nằm.

Đem tâm trạng chán muốn chết đi làm cơm chiều, trong đầu lại vừa suy nghĩ: ‘Không đúng, Ôn Nhuận sẽ mau chóng kết hôn, chính mình là loại nghèo kiết xác cũng không có cái gì tặng cho cậu ấy, như vậy liền lưu cái bếp của cậu lại đi.’

Cứ miên man suy nghĩ như thế không biết bao lâu, mắt nhìn thấy trăng đã muốn lên cao mà Ôn Nhuận vẫn không thấy bóng dáng, hắn cuối cùng vẫn là nhịn không được trong lòng bắt đầu lo lắng liền tùy tiện khoác đại một cái áo chạy ra ngoài chờ đợi.

Trên đường người qua lại không ít, đèn đường cũng rất sáng, Kế Hoảng lạnh tới phát run, trong lòng tựa hồ cực kỳ hoảng sợ. Ngay tại thời điểm người căng cứng như một quả bóng, hắn nhìn thấy Ôn Nhuận chậm rãi dắt xe, đầu cúi xuống, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Trái tim trống rỗng bỗng chốc được lấp đầy, Kế Hoảng cao hứng đến mức không nhìn thấy những người bên cạnh, chạy vài bước đến trước mặt Ôn Nhuận dọa cậu nhảy dựng. Ôn Nhuận nhìn đến Kế Hoảng, gân xanh trên trán đều nổi ra: “Anh thấy chính mình không bị cảm mạo để tôi không phải tốn tiền mua thuốc thì không cam lòng phải không?” Cậu hung tợn rống, cước bộ cũng nhanh hơn không ít. Kế Hoảng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết nhìn cậu ngây ngốc cười, cười đến nỗi cậu trong lòng sợ hãi, sẽ không phải là bị đông lạnh đến thần trí không rõ ràng đi.

“Ân, cái kia cô gái kia như thế nào?” Nhìn cơm chiều đặt trên bàn, Kế Hoảng ngứa ngáy trong lòng, nhịn không được mở miệng hỏi.

“Người nào?” Ôn Nhuận không nhìn hắn.

“Chính là người gặp mặt a.” Thật là, tôi không tin cậu không rõ, còn không mau nói ra. Kế Hoảng “oán hận” cúi đầu nhìn bát cơm của người đối diện.

“Rất tốt.” Ôn Nhuận miệng còn đang ngậm cơm hàm hồ trả lời.

Thế là trong phòng lâm vào yên lặng chưa từng có, chỉ còn thanh âm của tiếng đũa và cơm sần sật.

Cơm chiều xong, Ôn Nhuận yên lặng rửa bát, Kế Hoảng biết thời khắc chia lìa sắp đến liền cảm thấy khóe mắt có chút ướt át. Trong lòng cười nhạo chính mình: ‘Thật là, mới có vài ngày an ổn mà liền quên hết chuyện xưa, đại trượng phu bốn biển là nhà, có cái gì luyến tiếc.’

Ôn Nhuận đi đến trước mặt hắn, vẻ mặt bình tĩnh: “Cô gái kia rất tốt nhưng là tôi không đáp ứng kết giao.”

Kế Hoảng ngẩng đầu, tựa hồ còn chưa có tiêu hóa xong tin tức này, khó hiểu nhìn cậu.

Ôn Nhuận bỗng nhiên lao đến, một phen kéo cổ áo hắn quát: “Anh có biết không? Cô gái kia điều kiện gì so với tôi cũng đều tốt hơn, tính tình ôn nhu, lớn lên cũng dễ nhìn, đối với tôi cũng có hảo cảm. Tôi biết rằng mình cần một người con gái như vậy, nhưng mà tôi lại cự tuyệt cô ấy, anh có biết vì cái gì không? Con mẹ nó anh có biết vì sao không?” Người có cá tính ôn nhu một khi nổi điên lên cũng rất đáng sợ, nhất là kiểu nói thô bạo của Ôn Nhuận kia lại càng đáng sợ.

6. Chương 6

“Tôi tôi không biết.” Kế Hoảng lắp bắp nói. Ôn Nhuận giống như một quả bóng bị xì hơi ngã ngồi lên giường, hai mắt vô thần nhìn trần nhà, nửa ngày sau mới thốt ra được một câu: “Quên đi, tôi mệt rồi, đi ngủ.”

Kế Hoảng tắt đèn, lặn qua lộn lại không ngủ được, Ôn Nhuận bên người tựa hồ đã muốn ngủ, hắn lặn càng thêm hăng say.

“Đừng nháo, để yên cho người khác ngủ.” Ôn Nhuận đột nhiên lên tiếng dọa Kế Hoảng nhảy dựng, vội vàng dừng lại động tác, trong phòng nhất thời lại lâm vào yên tĩnh.

“Ôn Nhuận” Nửa ngày sau, trong bóng tối mới phát ra một thứ thanh âm nhỏ như tiếng chuột.

“Chuyện gì?” Ôn Nhuận kỳ thật cũng không ngủ, trong lòng có một ngọn lửa cháy, Kế Hoảng bên cạnh tựa hồ cũng có điểm nóng ruột.

“Cậu..... Sẽ không phải là vì tôi mới cự tuyệt kia cô gái đi.” Càng nghĩ càng cảm thấy sự tình chính là như vậy, Kế Hoảng trong lòng không biết vì cái gì lại có chút hưng phấn.

“Không phải.” thanh âm phát ra rầu rĩ, thực rõ ràng có thể nghe ra “tôi là đang nói dối”, ý tại ngôn ngoại.

Nửa ngày không có thanh âm

“Ôn Nhuận.”

“Sao?”

“Tôi Tôi phát hiện chính mình giống như Có chút thích cậu.” Thanh âm có vẻ nao núng, mắt tự nhiên nhưng lại giống một viên đá làm dậy nên gợn sóng nơi mặt hồ tĩnh lặng. Ôn Nhuận lập tức ngồi dậy, trong bóng tối một đôi con người bốc hỏa nhìn trừng trừng Kế Hoảng: “Anh nói cái gì? Con mẹ nó anh nói cái gì? Anh có biết mình đang nói cái gì không? A?” Làm Kế Hoảng sợ tới mức giật mình nuốt nước bọt một cái, này đây không phải là biểu hiện của thích đi.

“Tôi thích cậu, tôi chính là cảm thấy chính mình thích cậu, vậy thì sao?” Tượng đất còn có ba phần thổ tính, Kế Hoảng cảm giận nghĩ: ‘Không phải là một kẻ nghèo hèn hưởng cậu nói lời yêu sao? Có cần nhất thiết phải kích động như thế không? Hừ, hừ, tốt xấu gì tướng mạo tôi cũng đường hoàng, tương lai đầy hứa hẹn, chỉ là bị người ta oan uổng vài năm trong tù thôi sao? Không đồng ý thì nói thẳng, cùng lắm là tôi dọn ra ngoài ở.’

Lúc hẩn trong lòng nói thầm, Ôn Nhuận đã bình tĩnh lại, Kế Hoảng nhìn không ra ý nghĩ của cậu, trong lòng lại thấy tám phần là không nên làm gì hết. Yên lặng thở dài, ai, xem ra chính mình lần thứ hai luyện ái đã nhận lấy thất bại, hơn nữa so với mối tình đầu, lần này lại càng thê thảm.

“Hỗn đản, anh vì cái gì không nói sớm?” Lặng lặng chờ thời điểm tuyên án tử hình, Ôn Nhuận đột nhiên tại ngực hẩn đánh một quyền: “Anh..... Anh nói thật phải không?”

Quanh co rớt cuộc cũng gặp lại một chỗ, hy vọng lại gặp nhau. Kế Hoảng trong đầu rất nhanh xẹt qua vài từ, ngơ ngác nhìn bóng người mơ hồ đối diện, máy móc gật đầu: “Tôi không nói dối.Cậu hỏi câu này là có ý gì?” Không được, không thể đắc ý vênh váo, miễn cho hy vọng càng nhiều thì thất vọng lại càng lớn, chính mình từ trước đến giờ đều không may mắn. Hẩn trong lòng liều mạng dội nước lạnh, lập phòng tuyến chắc chắn lại vì một câu của Ôn Nhuận: “Anh thật sự là tiến sĩ sao? Điểm ấy mà cũng không biết, tôi chính là vì anh mà từ bỏ cô gái tốt như vậy.” mà hoàn toàn tan rã.

Mỗi người ai nấy đều mừng như điên, Kế Hoảng biểu hiện còn quái dị hơn nữa, hẩn hắc hắc ngây ngô cười hỏi lại Ôn Nhuận: “Chẳng lẽ cậu không biết thiên tài cùng kẻ ngốc chính là cách nhau một đường chỉ sao? Hắc hắc hắc!”

Ôn Nhuận hoài nghi người trước mắt này là một người đàn ông vô cùng ngu ngốc, lắm bả: “Nếu không phải anh có bằng tốt nghiệp, tôi thật sự nghi ngờ thân phận tiến sĩ của anh.”

“Anh thích tôi? Tôi bộ dạng khó coi, không có bằng cấp, không có công việc tốt cũng chẳng có tiền, rốt cuộc anh thích tôi ở điểm nào?” Ôn Nhuận trước giờ vẫn luôn khinh thường tình tiết này trong phim

truyền hình, không nghĩ tới đến phiên mình nói ra còn muốn khó nghe hơn trên truyền hình.

“Ân, không biết, ngay từ lần đầu tiên thấy cậu liền nhin không được lên nhìn, đợi cho đến khi vào được nhà cậu, có thể quang minh chính đại nhìn, càng xem lại càng thích, càng nhìn lại càng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng. Kỳ thật mà nói, so với mối tình đầu của tôi, cậu rõ ràng không đẹp chút nào, rốt cuộc tôi vì sao lại bị cậu mê hoặc?” Kế Hoảng thành thật trả lời.

“Anh không biết thời điểm anh nói tình nhân hiện tại không bằng tình đầu rõ ràng là hành vi muốn chạy trốn sao?” Ôn Nhuận hướng nắm tay thối thối rồi không chút khách khí đè lên người Kế Hoảng. Thế là, một người trốn, một người truy, rất nhanh hai người liền lẩn thành một đoàn, tiếp theo xảy ra chuyện gì...

Ngày hôm sau, Ôn Nhuận không thể không hướng cấp trên xin phép. Các người hỏi nguyên nhân sao, ha ha, cái đó chỉ có hai người bọn họ biết.

“Đồ hỗn đản, có giỏi thì lại lần nữa thử xem.” Ôn Nhuận thì trào mắng, nếu không phải vì trong nhà chỉ có mình cậu biết nấu cơm thì cậu cũng không kéo cái thân dầy không nổi của mình ra đây nấu.

“Chẳng lẽ sau này chúng ta không làm sao?” Kế Hoảng mệt mỏi đi tới, lại giống như con mèo nhỏ lấy lòng chủ nhân, ân cần giúp Ôn Nhuận dọn đồ ăn.

Không làm tựa hồ là không có khả năng. Rõ ràng chuyện này đối với hai người phi thường quan trọng, Ôn Nhuận hung hăng gạt đầu một cái: “Làm, bất quá lần sau tôi muốn ở trên.” Hừ, không có lý do gì để cậu luôn là người chịu thiệt.

Kế Hoảng thực thành thật gạt đầu làm Ôn Nhuận càng đắc ý, cho nên cậu cũng không suy nghĩ sâu hơn: đối với nam nhân như Kế Hoảng mà nói, thắng lợi của cậu có phải hay không quá nhanh?

7. Chương 7

Trong phòng trên bàn nhỏ chỉ thắp một ngọn đèn, Ôn Nhuận bất mãn bị Kế Hoảng bắt ngồi trên người hắn, tư thế như vậy xem ra càng có điểm ái muội.

“Uy, anh rõ ràng đã nói lần này sẽ tới phiên tôi ở mặt trên?” Tuy rằng ở trên nhưng cũng đâu được thoải mái, Ôn Nhuận thập phần bất mãn đặt câu hỏi.

Kế Hoảng vô tội nháy mắt mấy cái: “Đúng vậy a, cậu không phải là đang ở trên sao?” Hắc hắc, dám đấu với tôi, Ôn Ôn a, cậu còn non lắm.

“Tôi căn bản đâu có muốn như thế này anh hỗn đản ... a ...” thanh âm dâm mỹ vang lên, thân mình Ôn Nhuận nhất thời hạ xuống vài phần, cậu đau đến nhe răng nhếch miệng, oa oa kêu to: “Anh đánh lên,

dám dở trò với tôi, cái tên hỗn đản này.”

“Ôn Ôn, chúng ta kết hôn đi.” Kế Hoảng ồ ồ thở dốc, không quên nói ra ý định đã được chuẩn bị kỹ, hắc hắc, tại thời điểm như thế này cầu hôn, nhất định sẽ không bị cự tuyệt mà còn thành công dời được sự chú ý của Ôn Nhuận.

“Cái gì? Anh nói cái gì?” Ôn Nhuận quả nhiên trở nên ngây ngốc rồi lại bị quy đầu cực đại va chạm thật mạnh kéo thần trí trở về: “A a Kế Hoảng, tôi sẽ không bỏ qua cho anh, cứ chờ mà xem.”

“Hừ, không cần quấy rầy đến giấc ngủ của hàng xóm nga.” Một câu nói ra thành công làm cho Ôn Nhuận đem toàn bộ tiếng la hét nuốt vào trong bụng, Kế Hoảng đắc ý nở nụ cười, hắn cảm thấy chính mình kiêu trước nhất định là miêu, hơn nữa còn là liên tiếp trộm thành công cá.

Hôn lễ cử hành đơn giản, bởi vì hai nam nhân kết hôn tuy rằng không phải là chuyện thiên oán, nhân giận, kinh thế hãi tục nhưng vẫn là không được dung thứ, lại nói hai người cũng không phải cái gì danh môn quý tộc, phú hào quan lớn nên hôn lễ long trọng là không cần thiết, bọn họ cũng không có nhiều tiền để lãng phí, phô trương.

Kể từ đó Kế Hoảng ngay tại nơi ở của Ôn Nhuận bám rễ, lại nói đến tình yêu cũng là thứ gì đó lạ kỳ. Hai người xét về bối cảnh gia đình, giáo dục, thậm chí là cả tính tình cũng khác nhau rất nhiều nhưng lại ở cùng một chỗ, có rất nhiều điều để nói với nhau. Ôn Nhuận đáng thương có thói quen để mình chịu thiệt cũng không muốn đấu tranh, điều này làm cho dì cậu thập phần ai oán, muốn giận nhưng cũng không có cách nào.

Kế Hoảng mỗi ngày ở nhà cũng không phải chuyện tốt, Ôn Nhuận biết tâm tình của hắn nên khi được nghỉ ngơi một ngày liền cùng hắn ra ngoài giải sầu. Một thời gian lâu sau, cậu phát hiện Kế Hoảng ngày càng lặng yên ít nói, cậu biết người yêu trong lòng khó chịu nhưng cũng không có cách nào, vừa vặn trong nhà hết sạch đồ ăn thế là liền túm lấy Kế Hoảng ra ngoài cùng cậu mua này mua nọ.

Kế Hoảng ngẫm lại, thấy chính mình dạo này đem đến cho Ôn Nhuận mệt mỏi liền thống khoái đáp ứng rồi cùng nhau nói nói cười cười bước ra ngoài, đi xe công cộng đến một siêu thị lớn.

Nếu so kinh nghiệm sống thì Kế Hoảng không bằng Ôn Nhuận, chỉ thấy hắn tò tò đi theo sau người yêu, mắt mở lớn nhìn cậu giảng giải thế nào là cá tươi cùng rau dưa, phối hợp như thế nào để có được món ngon lại dinh dưỡng, loại nào thích hợp ăn với canh, cái gì ăn sau bữa cơm mới tốt Hắn lần đầu tiên biết được, ngoài ngoài sách vở còn có nhiều điều thú vị để học như thế, khó trách cổ nhân có câu ‘đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường’, quả nhiên là có đạo lý a.

Đang hăng say nghe giảng, phía sau bỗng nhiên vang lên một thanh âm nao nức: “Là Kế Hoảng sao?”

Không nghĩ tới ở nơi này có thể gặp người quen, Kế Hoảng cùng Ôn Nhuận quay đầu lại nhìn liền thấy một nam tử anh tuấn đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Kế Hoảng rồi mới cả kinh kêu lên: “Thiên a, thật sự là cậu, cậu sao lại ở chỗ này? Tôi về nước nhưng không liên lạc được với cậu, sau đến hỏi thăm tin tức của cậu, bọn họ lại nói nói cậu bị đi tù. Chuyện này là sao? Đánh chết tôi cũng không tin cậu sẽ đi buôn

lậu thuốc phiện, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nam tử một bộ khó nén kích động thấp giọng đặt câu hỏi, trong giọng nói tràn ngập phần nộ dày đặc.

“Hàn Tường, tôi cũng thật không nghĩ tới có thể ở nơi này gặp cậu.” Kế Hoảng cũng là nét mặt vui vẻ, chợt lại ảm đạm xuống: “Ai, nói đến tôi, kia thật sự là một lời khó nói hết, chờ một chút chúng ta đi ra ngoài tìm một chỗ, vừa ăn vừa nói đi.” Hắn nói xong nhìn qua Ôn Nhuận: “Giới thiệu một chút, đây là người yêu của tôi Ôn Nhuận, Ôn Nhuận, đây là bằng hữu tốt nhất khi anh ở nước ngoài du học, Hàn Tường, bởi vì về nước bề bộn nhiều việc, sau đó anh lại xảy ra chuyện cho nên vẫn chưa liên lạc lại.”

Hàn Tường? Ôn Nhuận gật gật đầu nói: “Đi đi, các anh lão đồng học chắc có nhiều chuyện để nói, em chỉ mua thêm hai thứ khác nữa liền trở về.”

“Không cần, để anh đưa em về” Không đợi Kế Hoảng nói xong, Hàn Tường vội vàng mở miệng: “Xe của tôi để ở bên ngoài, không bằng để tôi đưa tẩu không phải, để tôi trước đưa Ôn Nhuận Về nhà” Y không biết xưng hô với Ôn Nhuận như thế nào, rõ ràng không thích hợp với từ tẩu tử nhưng y lại không biết nói sao.

Kế Hoảng cười vỗ vỗ vai y: “Không cần, Ôn Ôn không thích phiền toái. Bên ngoài có quán cà phê, cậu cứ vào đó chờ, tôi rất nhanh sẽ trở lại.” Nói xong liền cùng Ôn Nhuận đi mua hai món hàng này nọ đem đến chỗ tính tiền.

“Anh đi nói chuyện đi, em có thể tự mình về nhà, việc này trước giờ không phải là chưa từng có, chẳng lẽ khó để được một đại nam nhân như em sao?” Đi vào ga, Ôn Nhuận ngăn Kế Hoảng lại: “Bạn học cũ kia của anh cũng đã thật lâu không gặp, cùng người ta tán gẫu nhiều một chút, mấy ngày nay tâm trạng anh có vẻ chán nản lắm.” Vừa nói, cậu vừa lặng lẽ hướng túi Kế Hoảng nhét vào tờ năm trăm ngàn.

Kế Hoảng thấy động tác này của cậu lại làm bộ không có nhìn đến, hắn biết Ôn Nhuận là sợ lòng tự trọng của hắn bị tổn thương, trong lòng cảm giác ảm áp lan tỏa nhẹ nhàng, hắn cảm thấy đối với Ôn Nhuận, chính mình phải thương cậu như thế nào mới đủ, tri kỷ như thế a. Mỉm cười nhìn theo hướng cậu, đợi cho chiếc xe kia đi xa, hắn mới phát hiện chính mình thế nhưng đã bắt đầu nhớ nhung.

8. Chương 8

Kế Hoảng, cậu đang làm việc gì? Cho dù hiện tại không thuận lợi cũng không nên lấy một người cam chịu như thế.” Tại quán cà phê, Hàn Tường vẻ mặt không đồng ý nhìn Kế Hoảng: “Về sau, sẽ có một ngày cậu thành công, đến lúc đó muốn ly hôn, cậu sẽ rước lấy không ít phiền toái đâu.”

Kế Hoảng buồn cười nhìn y: “Cái gì mà cam chịu? Tôi thích Ôn Ôn, là tôi hướng cậu ấy cầu hôn. Còn ly hôn, cậu cái tên miệng quạ đen này không thể nói lời chúc tốt đẹp được hay sao.”

Hàn Tường trừng lớn hai mắt: “Cái gì, cậu thật sự cùng cậu ấy? Đừng nói giỡn, lúc ở Mỹ tiêu chuẩn tình nhân của cậu cao hơn người kia không chỉ vài bậc a” Lời còn chưa dứt đã bị Kế Hoảng đánh gãy: “Hàn

Tưởng, hôm nay chúng ta là lão đồng học ôn lại chuyện xưa, tôi có thể nói cho cậu, tôi đối với Ôn Nhuận là thật tình. Hiện tại cho dù Tử Dịch một lần nữa trở lại bên người, tôi vẫn như cũ chọn Ôn Nhuận, cậu không cần lấy những tiêu chuẩn ấy lên người cậu ấy. Tục ngữ nói ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’, hiện tại trong mắt tôi ai so với cậu ấy cũng đều không bằng.”

Hàn Tưởng sững sờ nhìn hần thật lâu, nhún vai một cái: “Quên đi, tôi tình nguyện tin tưởng cậu chính là nhất thời nghèo túng nên mới cùng người kia. Kế Hoàng, rốt cuộc chuyện ngồi tù là như thế nào? Tôi tin chắc là cậu bị người khác oan uổng, cậu có tiền đồ sáng lạn, chính mình lại không nghiệp hút, sao lại có khả năng buồn lậu thuốc phiện?”

Kế Hoàng uống một ngụm cà phê: “Cậu biết thì tốt rồi, đáng tiếc pháp viện lại không hiểu tôi bằng cậu a.” Hần bắt đầu cười cười: “Nãy giờ quên mất, nói tôi nghe xem cậu hiện tại đang công tác ở đâu? Xí nghiệp của gia tộc sao?”

Hàn Tưởng không trả lời hần, hai mắt tinh quang lờ lờ như là đang cân nhắc cái gì, Kế Hoàng cũng không thúc giục chỉ lẳng lặng chờ đợi. Nhìn thấy bên ngoài trời không còn sớm, hần nhin không được cười nói: “Cậu thất thần cái gì a, chẳng lẽ là cậu đang công tác tại cục bảo vệ bí mật quốc gia? Nói nhanh lên, Ôn Ôn còn đang ở nhà chờ tôi.”

“Kế Hoàng, đến công ty tôi làm đi.” Hàn Tưởng nói ra một câu kinh người, thấy Kế Hoàng tay đang cầm cà phê liền như vậy tạm dừng giữa không trung, thậm chí còn thoáng run rẩy, y một phen cầm lấy: “Làm sao vậy, đừng quá lo lắng, cậu cũng biết gia tộc tôi là thương nhân, tôi hiện tại đang làm cho cha mình, nhưng ông đáp ứng tôi, một khi tôi đã thành thực có thể ra ngoài làm một mình. Lúc trước tôi vẫn chưa quyết định, nhưng là hiện tại không giống như lúc trước, tôi rất rõ ràng năng lực của chính mình.” Càng nói càng hăng, y hăng đến mức bắt đầu kích động: “Cậu vào công ty của cha tôi đi, trước làm quen một chút với công ty, tạo mạng lưới quan hệ cho mình, đến lúc đó chúng ta có thể ra ngoài dốc sức làm cho chính mình, tôi cùng cậu, oanh oanh liệt liệt làm nên sự nghiệp lớn, làm cho tất cả mọi người nhìn chúng ta với cặp mắt khác xưa. Kế Hoàng, cậu còn nhớ rõ không? Đây chính là lời hứa ngày xưa của chúng ta.”

Kế Hoàng nghĩ hiện tại mình đã bị cuộc sống bình thường làm xói mòn đi tất cả nhưng khi nghe được những lời này của Hàn Tưởng, cái loại nhiệt huyết bị vùi lấp bao lâu nay bỗng nhiên thức tỉnh, vạn tượng hào hùng, hần thấy chính mình hai mắt có chút nhật nhòa, thật lâu sau mới nói một câu: “Công ty của cha cậu sẽ vì mối quan hệ giữa tôi và cậu mà chấp nhận một nhân viên từng có tiền án tiền sự?”

Hàn Tưởng hung hăng vỗ tay một cái: “Nói cái gì. Lão nhân lúc trước chính là xem trọng cậu, năm đó trở về bởi vì nhất thời rối ren mà không liên lạc, về sau liền mất tin tức của cậu, tôi cứ như vậy bị lão nhân gia hung hăng mắng một trận. Nói thật, thân là bằng hữu tốt nhất, tôi thật sự rất hổ thẹn, nhiều năm như thế nhưng vẫn không đi thăm cậu, kỳ thật là vì tôi thật sự không biết phải đối mặt với cậu như thế nào, không biết là nên an ủi hay là nên cổ vũ, mà cậu căn bản là không cần đến những thứ này. Tôi vốn định tìm được chân tướng việc này sẽ đi thăm, ai ngờ cậu lại ra tù trước thời hạn nên về sau lại không biết tung tích, cứ nghĩ rằng sẽ không gặp được nữa, không nghĩ tới chúng ta thế nhưng lại gặp nhau tại một cái siêu thị. Ai, chân tướng tôi cũng không điều tra ra cái gì, chỉ có thể nói người nọ thật cao minh, tuyệt không thua kém cậu.”

Một lời này làm cho Kế Hoàng thật cảm động, làm người phải biết trong cảnh khốn cùng vẫn có một người bằng hữu nhớ đến mình, tư vị này thật sự rất khó nói. Hai người tán gẫu hăng say, mãi cho đến trời tối đen như mực, Kế Hoàng bởi vì nhớ Ôn Nhuận mới đưa ra lời từ biệt. Hàn Tưởng còn đang hưng phấn bồng

bình nói, y không rõ một kẻ bình thường như vậy lại khiến cho Kế Hoảng vướng bận đến vậy, nhớ rõ năm đó Ngô Tử Dịch cũng không có làm cho hắn trở thành như vậy a. Nhưng y nghĩ hai người từ nay về sau sẽ có nhiều thời gian ở chung, không cần vội vàng làm gì thế là liền lái xe chở hắn về nhà, lại cùng Kế Hoảng hẹn hôm sau phải đi đến công ty của cha mình rồi mới ngập tràn hào hứng quay trở về.

Về đến nhà, Ôn Nhuận vừa mới làm xong đồ ăn, nhìn thấy hắn một bộ đường làm quan rộng mở, nhin không được cười nói: “Xem ra để anh cùng đồng học kia tán gẫu quả không sai, nhìn anh mặt mày hớn hở như vậy, không phải là gặp lại mối tình đầu đi?” Vừa nói vừa vào bếp bưng thức ăn lên.

Kế Hoảng bước theo, lại ôm Ôn Nhuận ở trên mặt cậu hôn một cái thật mạnh: “Ôn Ôn, anh tìm được việc rồi.”

“Thật sự?” Ôn Nhuận kinh hãi: “A, thật tốt quá, cuối cùng anh cũng có việc làm, a, Kế Hoảng, em không phải ý tứ kia, em là nói” Ôn Nhuận là thật tâm vì Kế Hoảng cao hứng lại phát giác trong lời nói của mình có ý đem người yêu trở thành gánh nặng thật lớn liền vội vàng giải thích.

Kế Hoảng lấy ngón trỏ dè lại bờ môi của cậu, hiểu rõ: “Không cần phải nói, anh biết mà, Ôn Ôn, anh tất cả đều hiểu được.” Hắn tựa đầu chôn ở hõm vai Ôn Nhuận, trong thanh âm tựa hồ có chút nghẹn ngào: “Kế Hoảng anh nào có đức hạnh gì, thế nhưng ông trời lại làm cho anh có thể gặp được em, cả đời này cũng”

Những lời phía sau Ôn Nhuận không nghe được rõ ràng, Kế Hoảng là người bên ngoài có thể la hét, cười nói lung tung nhưng kỳ thật chuyện gì cũng đều giấu ở trong lòng, thấy hắn giờ phút này kích động như vậy, Ôn Nhuận tâm tình đắm chìm trong vui sướng. Bỗng nhiên ngón tay cảm thấy nóng rát, tiếp theo Kế Hoảng nhảy dựng lên “ngao ô” một tiếng: “A, cái gì vậy, bỗng chết mất.”

“Canh của em.” Ôn Nhuận bình tĩnh ngắt đầu cho hắn đáp án, rồi đánh lên ngực hắn một quyền: “Ngu ngốc, đang đến hồi tình cảm lãng mạn, anh lại làm mấy cái trò sát hại phong cảnh.”

9. Chương 9

Kế Hoảng đi làm, hơn nữa chức vụ còn tuyệt đối không thấp. Hàn lão gia tuy rằng là một thương nhân tàn nhẫn, đầy thủ đoạn nhưng đối với bạn tốt của mình, ông vẫn thực thích, chỉ hận không thể nhận Kế Hoảng làm con nuôi, liền sắp xếp cho hắn làm nghiệp vụ quản lý.

Điều này thập phần chọc giận một số nguyên lão của công ty, nhưng phản đối không có hiệu quả, mọi người không hẹn mà cùng khoanh tay nhìn xem kẻ mới tới này sẽ gây ra náo nhiệt gì. Tại đây đều một dạng đoàn kết nhất trí, tổ nhỏ chuyên áp bách hãm hại người mới chính thức thành lập, chuyên môn phụ trách ngăn cản chân Kế Hoảng, sử dụng ám tiễn đối với hắn, gồm những việc như cung cấp tin tức giả, trước mặt khách hàng bôi nhọ hình tượng của hắn.

Những hành động nhỏ đó tự nhiên không thể qua được ánh mắt của Hàn lão gia, bất quá ông cũng không muốn ngăn cản, chính là vì Kế Hoảng tuy xuất sắc thế nhưng trên thương trường lại không có chiến tích, hết thấy đều là hư ảo, ông là thật tâm muốn nhìn người thanh niên này sẽ đi được bao xa trên con đường ngập tràn khó khăn, gai góc.

Một tháng sau, phiếu điểm được giao lên. Kế Hoảng cùng Hàn Tường đứng chung một chỗ, hổ thẹn cúi thấp đầu, tháng này thành quả rất thấp làm cho hắn thập phần mất mặt, cảm giác dường như đã phụ sự tiến cử của lão gia tử, quả thực chính hắn đã làm cho lão nhân mất mặt.

Hàn lão gia nhìn chăm chú vào tờ phiếu trước mặt, trong lòng tuy rằng nổi lên sóng gió động trời nhưng trên mặt cũng không có một chút gợn sóng, mỉm cười nói: “Đối với một người mới mà nói, những thành tích này là rất tốt, nhưng đối với Kế Hoảng con mà nói, bác có chút thất vọng. A Hoảng a, con có gì để biện bạch không?”

“Không có, con chỉ có thể nói, tháng sau sẽ cố gắng hơn.” Kế Hoảng bình tĩnh trả lời, chỉ có Hàn Tường ở bên cạnh không nhịn được, hét lớn: “Kế Hoảng, không việc gì phải nén giận” Câu nói còn chưa dứt, Kế Hoảng đã muốn nghiêm khắc nhìn về phía y, hơi hơi lắc đầu.

“Tốt, quả nhiên là người bá phụ nhìn trúng.” Ngoài ý muốn, Hàn lão gia đột nhiên đứng lên, sang sang cười tựa hồ đem văn phòng cao cấp này làm rung chuyển: “Không sai, so với ta, con còn mạnh mẽ hơn rất nhiều.” Nói xong liền lãnh vỗ vỗ bả vai Kế Hoảng: “Con nghĩ rằng bá phụ già nên hồ đồ, nhìn không ra trò quỷ của bọn kia sao? Bác bất quá là muốn nhìn xem năng lực của con thôi, không nghĩ tới con ở dưới tình huống đó vẫn có thể làm ra vài nét bút sinh ý, hơn nữa lợi nhuận còn cao như vậy. Không sai, quả thật không sai, xem ra là bá phụ đã già rồi, thiên hạ sau này là của người trẻ tuổi các con, hậu sinh đáng sợ, hậu sinh đáng sợ a.”

“Lão ba, kính nhờ ba có thể diễn chuyên nghiệp hơn nữa được không? Rõ ràng trên truyền hình lời kịch thực cảm động, sao qua đến miệng ba lại giả tạo như thế a.” Hàn Tường không chút lưu tình phun ra nhận xét, suýt chút nữa đem Hàn lão gia sinh khí đến đột quy: “Hỗn tiểu tử, mày còn coi tao là ba sao? Dám nói với tao như thế.”

Phương thức biểu đạt tình cha con sau một phen giương cung bạt kiếm, lão gia tử cười tủm tỉm lấy ra một cái bao đỏ thắm đưa cho Kế Hoảng: “A Hoảng a, tiền lương thử việc ba tháng rất thấp, thật sự là cùng con không xứng, đến, bá phụ cho con thêm tiền thưởng, không cần phải ngượng ngùng, bá phụ tin tưởng, nếu không có những chương ngại vật này, tháng sau con sẽ thấy bá phụ kiếm được càng nhiều lợi nhuận, ha ha ha, con không cần phiền lòng, bá phụ là thương nhân, cho nên hết thấy đều lấy ích lợi làm chính.”

Hàn Tường một phen tiếp nhận tiền lì xì nhét vào tay Kế Hoảng: “Nếu ông ta đã nói như thế, chúng ta còn khách khí cái gì.” Nói xong cúi chào lão nhân rồi kéo Kế Hoảng ra khỏi văn phòng. Vừa ra tới, tiểu tử này sắc mặt tham lam liền lộ rõ, đoạt lấy bao tiền lì xì nhìn nhìn, rồi mới cả kinh kêu lên: “Oa, Kế Hoảng, lão ba đối với cậu so với đối với con thân sinh của ông còn tốt hơn, thật sự là cái lão điệu bộ. Hừ, không được, cậu phải mời khách, phải mời tôi đến khách sạn một trăm tầng để ăn.”

“Cậu cũng quá độc ác đi, tính một đao giết chết tôi sao.” Kế Hoảng cười khổ với y, nhìn qua đồng hồ thấy đã đến giờ tan tầm: “Được rồi, tôi không cùng cậu nhiều lời nữa, Ôn Ôn còn đang ở nhà chờ tôi.” Sau đó mặc kệ đằng sau vang lên tiếng kêu rên chỉ trích mình trọng sắc khinh bạn, hắn lòng tràn đầy kích động

suy nghĩ đến vấn đề khác: ‘Nên mua cho Ôn Ôn loại lễ vật gì mới có thể khiến cậu ấy kinh hỷ đây?’

Đang giữa hè, chạng vạng, khi thái dương từ từ hạ xuống cũng là lúc những cơn gió nhẹ nhàng thổi qua. Trong khu phố cũ, mọi người đều tự mang nước trà, điểm tâm gom lại dưới gốc đại thụ cuối ngõ, nói chuyện phiếm thuận tiện bất quá một chút những chuyện nghe thấy trong ngày

“Công thức toán học này a, là lão sư của tui tui phải mất ba ngày mới tìm được cách giải.” Một nam hài đắc ý dào dạt hướng mọi người xung quanh khoe ra thành quả. Bên người nó, một nam hài thực bình thường thấp giọng phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, lão sư mất tới ba ngày, còn A Hoa cậu ấy chỉ dùng hai ngày liền giải ra, cậu ấy là học sinh giỏi nhất của tui tui.” Ngỡ khí có chút hèn mọn, có thể nghe ra nam hài này đối với ưu sinh kia là cố ý lấy lòng.

A Hoa khinh thường nhìn những ánh mắt tán thưởng của người xung quanh, rất là vênh váo tự đắc cười cười: “Cái này tuy rằng không quá khó khăn, bất quá đối với tui bây mà nói, sẽ không khác gì kinh thánh đi, A Tường, cậu nói có phải hay không? Người sống ở đây, có lẽ học tới trung học là cao nhất đi?”

Ôn Nhuận mặt nhăn lại, từ trong đám người bước ra định rời khỏi, cậu chán ghét loại người tự cao tự đại như vậy. Bằng cấp cao thì sao, cậu trong lòng cười lạnh, trên mặt không nhìn được liền toát ra mấy phần trào phúng, cũng thật là trùng hợp, vẻ chế nhạo này thế nhưng lại bị A Hoa bắt gặp: “Uy, anh có gì kiến gì sao? Không quan hệ, có gì thì nói ra đi, chỉ cần anh có thể giải ra hoặc có thể tìm được người giải ra, tính luôn cả A Tường, tôi liền phục anh. Như thế nào?” A Hoa rẽ đám người ra, ngăn trở đường đi của Ôn Nhuận, khiêu khích nhìn cậu.

Thanh niên kêu A Tường lui lại mấy bước, nhát gan nhỏ giọng nói: “Ôn Nhuận ca, đề này em Không giải được, chúng ta nơi này cũng không có ai làm ra cả.” Nhóc một sợ sệt yếu đuối liền gọi lên cơn tức của Ôn Nhuận, cậu hét lớn: “Không phải chỉ là một đề toán thôi sao? Có cái gì ghê gớm chứ?” Lời vừa ra khỏi miệng cậu liền hối hận, thật là, chính mình có thể làm cái gì a, chẳng lẽ người bằng tốt nghiệp trung học còn chưa lấy được như cậu lại có thể giải được đề đại học mà lão sư phải mất ba ngày mới làm ra được sao?

10. Chương 10

Thực tế là, Ôn Nhuận trợn tròn mắt, chết lặng nhìn cái công thức kia, cậu ngay cả hiểu cũng không hiểu được, mắt thấy gia hỏa kia tự đắc, vênh váo đến mức tròng mắt đều chạy về hai bên tai, một bên còn gào thét: “Thế nào, thế nào rồi? Tôi cũng không làm khó anh, chỉ cần anh có thể tìm được người nào ở nơi này có thể giải nó, tôi liền phục anh, ha ha, không phải tôi xem các người”

“Di, nhiều người như thế tụ tập ở trong này làm gì? Hạ bá bá, bác có thấy Ôn Nhuận nhà tôi ở đâu không?” Bên ngoài đám người vang lên một thanh âm trong trẻo, rồi sau đó là tiếng Hạ bá bá sang sang cười: “Kể Hoàng, cậu về rồi. Tiểu Nhuận nhà cậu a, cậu ấy bị người ta làm khó bên trong, đang đổ mồ hôi lạnh đây đây kia.”

Ôn Nhuận tựa như người chết đuối bắt được một gốc cây cứu mạng vội vàng hô to: “Kế Hoảng, em ở trong này em ở trong này.” Sau đó liền nhìn thấy Kế Hoảng khẩn trương chạy tới, bắt lấy cậu từ trên xuống dưới xem xét, một bên nhuỷễn khí nói: “Xảy ra chuyện gì? Là ai làm khó em?” Hắn thấy Ôn Nhuận trong tay cầm một tờ giấy, nhìn qua loa một chút liền nhíu mày nói: “Ôn Ôn, em là đang tự học sao? Vậy sao không nói cho anh biết. Đây là bài tập về nhà thầy giáo cho em a, đối với em mà nói như vậy cũng quá thâm ảo, đi, về nhà đi, em muốn học thì để anh ra cho em vài đề thích hợp.”

“Chờ đã.” A Hoa cùng Ôn Nhuận đồng thời lên tiếng, A Hoa không thể tin được nhìn Kế Hoảng: “Anh Có thể giải được công thức này?” Trong suy nghĩ của nó, những người sống tại khu dân cư nghèo nàn này, ngay cả nhận biết công thức này cũng là không có khả năng.

“Đề này rất khó sao?” Kế Hoảng mỉm cười hỏi lại rồi mới từ túi áo lấy ra một cây bút máy bằng vàng, đó là Hàn Tường cho hắn dùng để biểu hiện thân phận khi hắn đi gặp khách hàng. Hiện tại hắn cũng không có cây bút bình thường nào khác, đành phải lấy ra dùng. Mặc kệ A Hoa trừng muốn rớt mắt, hắn cẩn thận nhìn lại đề một lần, xoát xoát viết xuống đáp án, một bên cười cười nói: “Công thức này có rất nhiều phương pháp giải, bất quá anh tin rằng phương pháp này là dễ hiểu nhất.” Viết xong hắn đưa cho A Hoa sắc mặt xanh trắng luân phiên: “Xem qua đi, loại đề thi này lúc ngày thường không có việc gì làm ngoạn ngoạn là tốt rồi, nếu muốn ôn thì cũng chẳng có mấy tác dụng đâu.” Nói xong kéo tay Ôn Nhuận: “Đi thôi, tối nay mời em ăn cơm, em muốn ăn cái gì cứ việc nói với anh.”

Ôn Nhuận nhìn người yêu một bộ hăng hái, hận không thể ở trên mặt hắn thưởng mấy cái hôn, bất quá vì ngại hàng xóm láng giềng đều ở trước mặt dùng ánh mắt sùng bái nhìn người yêu nên ý niệm này liền ngay lập tức bị dập xuống. Cậu là người nhân hậu, không muốn A Hoa xấu hổ, gặp Kế Hoảng không rõ sự tình, liền đơn giản không nói cho hắn. Nếu không, với tính tình của người yêu cậu, chuyện này không chỉ kết thúc như vậy, ra một đề toán học thật khó làm A Hoa sượng mặt hắn là thủ đoạn nhẹ nhàng nhất.

“Không về nhà ăn sao?” Trong ngõ nhỏ cậu bị Kế Hoảng hết sức thân mật kéo tay đi ra, Ôn Nhuận trên mặt có một chút nóng, nhưng trong lòng lại hết sức ngọt ngào. Đi đến ngã tư đường, cậu mới bỗng nhiên tỉnh lại, hoảng hoảng hốt hốt: “Uy, Kế Hoảng, trong nhà còn có rất nhiều đồ ăn, không cần ra ngoài ăn như vậy, rất lãng phí, chúng ta lại không có nhiều tiền.”

“Ngẫu nhiên lãng phí một phen cũng không tính là cái gì, huống chi hôm nay là ngày đầu tiên anh lãnh lương.” tràn đầy tự tin đều hóa thành đắc ý xuân phong hiện ở trên mặt Kế Hoảng, Ôn Nhuận nhìn thật sâu vào hắn, đột nhiên nở nụ cười: “Được, nghe lời anh, bất quá anh là người mời.” Bên tai nghe được tiếng người yêu hưng phấn trả lời: “Tuân lệnh.”

Kế Hoảng hắn, thật sự là đã chịu nhiều áp lực lắm. Ôn Nhuận trong lòng có chút chua xót, đã nhiều ngày như thế, cậu không phải không biết người yêu ở trước mắt cảm giác bị ức chế, tuy rằng chính mình không nói cái gì, cũng không tạo thêm cho hắn áp lực, nhưng là cậu không ngăn được cảm xúc của Kế Hoảng, rõ ràng chính là từng trải qua một quá khứ huy hoàng như vậy, rõ ràng chính là nhân tài vĩ đại như vậy, bây giờ lại phải nhờ vào một công nhân bình thường nuôi sống. Hắn gian khổ cho tới hôm nay, cuối cùng cũng đã được đền đáp.

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, đợi đến khi ngẩng đầu lên nhìn thấy cái khách sạn xa hoa cao ngất kia, ý nghĩ đầu tiên của Ôn Nhuận là: ‘Kế Hoảng điên rồi, có lẽ là hắn cuối cùng cũng nhận được tiền lương cho nên liền đem mọi thứ quên hết sạch.’

Người yêu mất đi lý trí, nhưng mình thì không thể như vậy. Thế là Ôn Nhuận liều mạng tóm lại một chân đã muốn rảo bước tiến tới cửa lớn của Kế Hoảng, một bên thấp giọng quát: “Anh đi nhầm rồi.”

Kế Hoảng nhìn nhìn khách sạn, kỳ quái kéo Ôn Nhuận trở lại bên người mình: “Đúng vậy a, chính là nơi này, thời điểm anh và em đi dạo phố, không phải em đã nói nếu có thể cùng anh tại nơi này ăn một bữa sẽ không uống một kiếp này sao?”

“Nhưng là nhưng là” Ôn Nhuận xấu hổ nhìn nhân viên phục vụ còn đang vì bọn họ mở rộng cửa: “Thực xin lỗi, chúng tôi đi nhầm thôi.” Rồi mới quay lại với Kế Hoảng khê quát: “Đúng là em đã nói qua, nhưng bởi vì đó là điều không thể cho nên mới có vẻ mê người, thực tế là chúng ta cũng không cần phải đi, ngược lại cảm thấy nơi này bất quá cũng chỉ đến thế, cho nên Kế Hoảng” Không đợi cậu nói xong, chàng trai mở cửa thực mất hứng, phi thường tận trung với cương vị công tác thay khách sạn chính mình cãi lại: “Khách sạn của chúng tôi đồ ăn là ngon nổi tiếng, tiên sinh nếu có hoài nghi, mời vào trong nhắm nhắm một chút rồi hãy nhận xét được không?” Một câu này là cho Ôn Nhuận như ngồi trên lưng lão hổ. Mà Kế Hoảng cũng không tái do dự, bất động thanh sắc đưa cậu tha vào.

11. Chương 11

Đi ở trong đại sảnh tràn đầy ánh sáng, Ôn Nhuận không được tự nhiên cúi thấp đầu, lại nhịn không được vùng trộm nhìn xung quanh, dù sao đây cũng là lần đầu tiên chính mình đến một khách sạn xa hoa như thế này, nếu không xem cho đã ghiền thì làm sao có thể thỏa mãn được.

“Ôn Ôn à, chúng ta là tới ăn cơm chứ đâu phải tới đây để làm kẻ trộm.” Kế Hoảng nhìn Ôn Nhuận chôn đầu trước ngực tựa như đã điểu nhưng mắt lại linh hoạt xem xét xung quanh, nhịn không được liền cười khê ra tiếng. Thần thái này của Ôn Nhuận, thật đúng là không phải đáng yêu bình thường a, ân, quyết định, sau này phải thường xuyên dẫn cậu ra ngoài, khám phá được những bí mật cậu che giấu nhất định sẽ là sự kiện thú vị.

Bồi bàn dẫn hai người đến một chỗ cạnh cửa sổ, đợi cho bồi bàn rời đi, Ôn Nhuận cuối cùng mới ngẩng đầu lên, thở ra một ngụm khí lớn, cậu nhìn cảnh đêm ngoài cửa, hưng phấn nhỏ giọng kêu: “Kế Hoảng, Kế Hoảng, anh xem, bên ngoài thật đẹp a, chắc chắn, chúng ta vận khí thật tốt, nhà hàng này đông khách như vậy, thế nhưng lại không có người ngồi ở chỗ này.”

“Ôn Ôn, khụ khụ, em cảm thấy thật sự là như vậy sao?” Kế Hoảng quả thực chịu thua bảo bối ngu ngốc của mình: “Kỳ thật, nơi này là do anh tan tằm gọi điện thoại tới đặt trước. Bởi vì quản lý khách sạn là người quen của anh, cho nên mới có thể giữ lại vị trí này.” Kế Hoảng vừa nói vừa tiếp nhận thực đơn từ bồi bàn đưa cho Ôn Nhuận: “Nhìn xem, em thích ăn món nào, không cần phải khách khí nga.”

Ôn Nhuận còn đang tính toán xem đặt bàn trước có cần trả lệ phí hay không, ngây ngốc tiếp nhận thực đơn, cậu liều mạng lật, chờ mong có thể tìm ra được món ăn nào rẻ nhất, nhưng là cậu thất vọng rồi, mỗi một món ăn thoạt nhìn đều là những món sang quý như vậy. Nếu không phải ở đây đông người, lại lo lắng đến vấn đề mặt mũi của Kế Hoảng, cậu nhất định sẽ lấy thực đơn này hung hăng đập vào đầu, đem hấn tỉnh táo lại. Tùy tiện xem một món, giá của nó đủ để bọn họ ăn trong mười ngày, này là phá sản a, Ôn Nhuận nhìn nhìn con số, tưởng tượng đến lúc ra ngoài tính tiền, đau lòng cơ hồ muốn học máu.

Kế Hoằng quả thực yêu muốn chết loại biểu tình này của Ôn Nhuận, tựa như một con chồn nhìn thấy gà mái, muốn ăn nhưng lại sợ hổ. Mắt thấy gương mặt nhỏ nhắn thanh tú kia nhìn lại, ỉu xìu tựa cái bánh bao, hần lấy thực đơn, lật lật vài cái, chọn mấy món đồ ăn Pháp, còn đặc biệt chọn thêm tráng miệng là bánh ngọt và rượu vang, hần hạ quyết tâm muốn cho bé cưng của mình hưởng thụ thật tốt một chút phong vị nước ngoài.

“Trứng cá muối và gan ngỗng của Pháp đều thực nổi danh, Ôn Nhuận em chờ một chút rồi nếm thử, anh bảo đảm em sẽ yêu thích chúng. Nó chỉ dùng để” trong lúc chờ đồ ăn, Kế Hoằng muốn đơn giản giới thiệu cho Ôn Nhuận một chút về đồ ăn nước Pháp, không ngờ lời nói còn chưa dứt đã bị sàu mi khổ kiểm của Ôn Nhuận đánh gãy: “Anh đừng giông dài nữa, trực tiếp nói cho em biết bữa cơm này tốn bao nhiêu tiền đi? Anh người xác định tiền trong túi đủ trả những thứ này sao? Muốn hay không để em đi rút thêm tiền, ô ô ô, chúng ta thật vất vả mới tiết kiệm được một số tiền, còn không đến một ngày liền bị anh tiêu sạch.”

“Yên tâm, bất quá chỉ mấy ngàn thôi, anh trả nổi mà.” Kế Hoằng rời ghế, đi đến gần Ôn Nhuận cúi xuống: ‘Ha ha, hiện tại vẫn là chính mình, nhưng là xưa đâu bằng nay, bây giờ hần đã có đủ năng lực cho bảo bối cuộc sống thoải mái.’ Nghĩ đến đây, trong lòng Kế Hoằng thập phần thỏa mãn, bất quá ngay sau đó, phần thỏa mãn này đã bị một quyền của ai đó hung hăng đánh tan. Ôn Nhuận không dám tin tưởng mắt nhìn hần; “Anh anh Mấy ngàn đồng này anh có biết có thể mua bao nhiêu cân cá, bao nhiêu con ngỗng lớn hay không? Anh thế nhưng lại đến mua nước mắm cùng một khối gan ngỗng?”

“Là trứng cá muối, Ôn Ôn.” Kế Hoằng nhin đau sửa lại lời, đã thấy Ôn Nhuận quay đầu đi, vẻ mặt kiên quyết biểu tình lâm bầm lẫu bẫu: “Không nên, không nên, đúng là dọa người, giết một con ngỗng thế nhưng chỉ lấy một khối gan, nói gì thì cũng phải đem thịt con ngỗng kia về.” Cậu nhìn về phía Kế Hoằng, thật sự là rất muốn đánh cho hần một quyền nữa làm Kế Hoằng sợ đến mức vội vàng trốn trở về chỗ ngồi của mình: ‘Ông trời a, Ôn Ôn nóng giận thật đáng sợ, so với bạn gái đã man lúc trước chỉ có hơn chứ không kém a.’

Cuối cùng, Ôn Nhuận hiển nhiên là không thể đem được thịt ngỗng kia về, điều này làm cho cậu lửa giận càng thêm tăng vọt, ở trong taxi đối Kế Hoằng quyền đấm cước đá thực hành chính sách giáo dục. Đáng thương Kế Hoằng lúc này mới nhận thức Ôn Nhuận say rượu có bao nhiêu bất lương, mà sau bữa cơm rượu này chính mình quả thực giống như tự chui đầu vào rọ.

Thật vất vả trở lại trong phòng nhỏ, đem Ôn Nhuận đặt trên giường, Kế Hoằng mới nhẹ nhàng thở ra. Từ trong túi lấy ra túi tiền thưởng, bên trong còn hơn hai vạn đồng, hần chần chờ nhìn Ôn Nhuận một cái, lắc đầu lảm bảm: “Quên đi, vẫn là ngày mai đưa cho em ấy thì hơn.” Vừa muốn thu hồi lại, phía sau đã vang lên một cái thanh âm tựa như từ cõi U Linh truyền đến: “Đây là cái gì, cho em xem.”

Đợi cho Kế Hoằng đưa túi tiền cho Ôn Nhuận, cũng nói luôn số tiền bên trong, chỉ thấy cậu một khắc trước còn mông lung mắt say lơ đãng, đột nhiên liền vô cùng rạng ngời, xấn lạng hần lên. Hần hoảng sợ, cần cần dục dục hỏi: “Ôn Ôn, em thật sự say sao?” Ông trời a, không cần, đừng để cho Ôn Ôn nói ra: “Em sợ dĩ giả say là vì muốn đánh anh.” Những lời linh tinh này đối với mấy ngàn đồng bỏ ra mời bảo bối của hần ăn cơm thực sự quá mức tàn nhẫn, ô ô ô.

12. Chương 12

Sự thật chứng minh, Ôn Nhuận quả thật là đang say, tuy rằng cậu nắm chặt túi tiền đến tận hừng đông hôm sau cũng không buông tay, thật sự là giống tiểu trư bình thường khò khè đến tận bình minh, ngay cả khi tiếng âm ỹ của thành phố vang lên cũng không thể thức tỉnh. Kế Hoảng bắt đắ dĩ nhìn cậu ngọt ngào ngủ, biết rằng hôm nay muốn kêu cậu làm bữa sáng là hoàn toàn không có khả năng. Hắn sững nịch trên đôi môi cậu khê hôn một cái, cười khổ nói: “Ôn Ôn, anh thật sự tự làm tự chịu a, vốn tưởng tối hôm qua cơm nước xong, mượn cái không khí tốt đẹp kia để yêu thương em một phen, kết quả” thở dài, hắn đứng dậy xuống giường, rửa mặt chải đầu xong liền gọi cho cấp trên Ôn Nhuận xin phép, rồi chính mình mới rời nhà đi làm.

Vội vàng lại trôi qua hai tháng, Kế Hoảng cuối cùng cũng trở thành nhân viên chính thức của công ty Hàn lão gia, bởi vì công tác lần này thành tích xuất sắc, lần lượt lại nhận được thêm hai xấp dày lì xì nữa. Bất quá Kế Hoảng không còn dám mời Ôn Nhuận ăn cơm, cùng lúc là có chút sợ hãi, về phương diện khác, hắn phát hiện ra thời khắc đem tiền thưởng đưa cho người yêu, biểu tình vui sướng của Ôn Nhuận cũng đủ làm cho hắn ngập tràn thỏa mãn hạnh phúc, mong chờ đến ngày nhận được tiền.

Bất quá, một sự thật khác chứng minh, vắt cổ chày ra nước làm gì cũng là vắt cổ chày ra nước, Ôn Nhuận dù có tiền vẫn tiết kiệm như cũ, trừ bỏ những lúc Kế Hoảng mãnh liệt kháng nghị, bắt đắ dĩ trên bàn mới tăng thêm hai món thịt hoặc cá, này tựa hồ cũng không có cái gì thay đổi, Ôn Nhuận nói là: “Không lo nhà không biết củi gạo quý, làm hán tử ăn no là được rồi.” Tuy rằng Kế Hoảng nghĩ đến nát dầu cũng không nghĩ ra, cái đó và hán tử no, hán tử đói rất cuộc có cái gì quan hệ, bất quá làm lão công mẫu mực, hắn phi thường đương nhiên cho rằng: Lời Ôn Ôn nói chính là chân lý.

Kế Hoảng vẫn biết nếu chính thức trở thành quản lý công ty Hàn Thị, sẽ có nhiều hậu đãi, đãi ngộ nhưng hắn vẫn là thật không ngờ thù lao lại nhiều đến như thế. Khó trách Hàn Tướng tử kia ở trước mặt mình ai oán kêu, nói lão ba y có khả năng bị mất trí nhớ, đem Kế Hoảng trở thành đứa con thân sinh. Liền ngay cả chính hắn, không thừa nhận cũng không được, Hàn lão gia tử đối hắn quả thật là rất hảo, tốt đến độ hắn cơ hồ đã quên đi ý nghĩ tương lai chính mình cùng Hàn Tướng thành lập công ty mới.

“Xin chào, xin cho ta gặp Ôn Nhuận một chút, cảm ơn.” Tục ngữ nói ăn no mặc ấm tư thâm dục, tuy rằng Kế Hoảng hiện tại trừ bỏ Ôn Nhuận ra, sẽ không đối bất luận kẻ nào sinh ra thâm dục linh tinh gì đó, nhưng là tiền nhiều như thế tới tay, làm cho hắn tâm không khỏi rục rịch, vẫn thực tiếc nuối nên hắn muốn dùng tiền lương chính thức này bồi thường cho Ôn Nhuận, hắn tâm tình kích động gọi điện đến nhà máy của Ôn Nhuận.

“Tiểu Ôn, điện thoại.” thanh âm ngọt ngào của cô gái làm Ôn Nhuận trong đầu hiện lên hai ý lớn: Kế Hoảng gia khóa này, đã nói với hắn bao nhiêu lần rồi, không cần trong thời gian làm việc gọi điện cho mình, lại càng không cần phải nói liên miên không dứt, hắn không thể vì điện thoại nhà nước không tốn tiền mà lãng phí, vạn nhất hắn bị lão tổng bắt gặp, kia còn không phải bị khấu trừ tiền lương hoặc là đem luôn bát cơm của mình loại bỏ luôn, tổn thất kia chính là không thể bù lại. Ai ngờ gia khóa này lúc ấy luôn cam đoan, hứa hẹn, kết quả còn không đến hai ngày liền lộ ra nguyên hình, phi, cậu sớm nên biết, tên hỗn đản đó quay ra chỗ khác liều mạng nhện xuống tươi cười, hắn nên nhận thức đến cái cam đoan kia là không thể tin tưởng được.

Nổi giận bùng bùng đi đến chỗ điện thoại, cậu khẩu khí thập phần không tốt, cũng may đầu dây bên kia Kế Hoảng không thể nhìn thấy được sắc mặt cậu, cũng không thể nghe ra trong giọng nói cậu có ý tứ hờn giận, bởi vậy chỉ nói cậu tan tâm đến cửa chính tiệm trang sức “Wing Kee” chờ mình, sau đó mới lưu luyến

không rời cắt đứt điện thoại.

“Wing Kee?” Ôn Nhuận nghi hoặc tự hỏi: “Tên này muốn mình tới đó chờ hắn làm cái gì?” Vừa dứt lời, bên cạnh liền có vài tiếng cười: “Tiểu ngu ngốc, này còn không biết, đương nhiên là muốn mua cho cậu nhẫn kim cương.” Ôn Nhuận hoảng sợ, vừa mới ngẩng đầu đã nhìn thấy xung quanh mình là mười mấy cái ánh mắt nữ nhân sáng quắc, cậu vội vàng lắc đầu xua tay làm sáng tỏ: “Không có, tuyệt đối không có, không có khả năng, hắn là không có khả năng dám lãng phí tiền như thế.” Kế Hoangg chết tiệt, anh dám hại chết em, ai chẳng biết đám nữ nhân này tự xưng là một loại sinh vật tên là “đam mĩ lang”, chúng ta kết hôn, các nàng vẫn oán hận em không đem hôn lễ nói cho các nàng, làm các nàng mất đi cơ hội nháo động phòng, hiện tại anh ở trong điện thoại nói ra những lời mẫn cảm như thế, này còn không phải cố ý cho em thêm phiền toái sao?

“Ai nha, thật không thể tưởng tượng được Ôn Nhuận của chúng ta lại thành thật đáng yêu như vậy, ở nhà còn có thể làm chủ gia đình, bất quá Ôn Nhuận a, chúng tôi là không tin cậu có thể lấy được quyền chủ động, nhất định là tiểu trưởng phu đáng thương của cậu đã chịu nhiều đau khổ, mới như vậy chiều chuộng cậu a.” Các nữ nhân bắt đầu phát huy sức tưởng tượng siêu cường cùng với năng lực trinh thám của mình, đáng sợ tới mức khiến Ôn Nhuận hận không thể tìm một cái hang để trốn vào, ô ô ô, Kế Hoangg chết tiệt, em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh, anh cứ chờ đó.

Bất quá nói tới nói lui, đợi cho đến khi tan tầm, Ôn Nhuận vẫn là ngoan ngoãn đi tới Wing Kee. Xa xa nhìn thấy thân ảnh Kế Hoangg vội vàng đi tới, cậu không nhận được lắm bả: “Gia khóa này, tốt nhất không cần nói cho mình biết thật sự là muốn đi vào mua nhẫn, nếu không mình không thể không đánh chết anh ta.” Lời này nói ra tuy rằng rất uy lực, đáng tiếc khóe miệng kia lại lộ ra một mặt tươi cười hạnh phúc dễ dàng bán đứng chân chính tâm tư chủ nhân.

13. Chương 13

“Ôn Ôn, em chờ anh có lâu không?” Kế Hoangg đi đến trước cậu, câu đầu tiên hỏi chính là như vậy. Vốn chính mình có thể đến sớm một chút, kết quả là bị gia khóa Hàn Tường kia đông lập tây xả, kéo đến khi hắn phải đồng ý mời gã đi ăn một bữa cơm mới vừa lòng buông tay.

“Cũng chưa lâu lắm đâu.” Ôn Nhuận một bên đáp, một bên bị Kế Hoangg kéo vào trong tiệm “Uy, anh định làm gì? Anh sẽ không phải là muốn đi mua nhẫn đi?” Tuy rằng tuy rằng chính mình cũng muốn có cái gọi là biểu tượng hôn nhân của hai người, nhưng là nhưng là nhẫn cũng không phải đồ vật này nọ bình thường vài đồng tiền là có thể mua được a, nhất là nhẫn kim cương. Vừa nghĩ đến trên ngón tay sẽ xuất hiện một cái vòng tròn tròn nhỏ nhỏ trị giá mấy ngàn nguyên tiền mặt, Ôn Nhuận lại bắt đầu do dự.

“Có cái gì không đúng? Chúng ta đã kết hôn, nhưng anh ngay cả một chiếc nhẫn còn chưa tặng em được. Nếu nói là do lúc đó rất nghèo, ngay cả nhẫn cũng không mua được, nhưng hiện tại anh đã có tiền, có khả năng cho em một cuộc sống no đủ cả đời, vì cái gì lại không mua?” Kế Hoangg không để Ôn Nhuận phân trần, liền túm lấy cậu lôi thẳng vào cửa hàng xa hoa kia.

“Nga Này Cái kia” Ôn Nhuận nhìn vào đủ loại châu báu kiểu dáng tinh xảo khiến cậu cơ hồ hoa cả mắt, mở miệng nói loạn mà ngay cả chính cậu cũng không biết là mình đang nói gì. Nghĩ rằng Kế

Hoàng nói cũng đúng, này không đơn giản là vấn đề tiền nong, hấn hiện tại đã không còn là tiểu tử không xu dính túi như trước kia, hấn bây giờ có địa vị cùng năng lực kiếm tiền, lại còn anh tuấn như thế, đương nhiên sẽ có biết bao nhiêu ánh mắt nữ nhân nhìn chăm chú, đeo nhẫn vào rồi có nghĩ là cho người khác biết hấn đã kết hôn, làm cho đám nữ nhân thềm nhỏ dải ba thước kia sớm chùn bước cũng tốt. Nghĩ đến đây, trong đầu cậu hiện lên hình ảnh trên ngón tay hai người mang nhẫn đôi, khoe miệng không khỏi thỏa mãn lộ ra một nụ cười tươi cười.

Kế Hoàng mang cậu đến quầy nhẫn cặp dành cho nam, di động bỗng nhiên vang lên inh ỏi, hấn nói với Ôn Nhuận một câu “Em cứ lựa trước đi.” Rồi liền ra ngoài tiếp điện thoại. Trùng hợp là ở quầy này vừa mới thay ca, cô nàng mới tới không nhìn thấy Kế Hoàng, chỉ thấy Ôn Nhuận một người đứng đó, dáng vẻ quê mùa đang nhìn chăm chú một loạt nhẫn kim cương giá trị xa xỉ, cô khó chịu nhíu mày, bất quá vì thủ tục phục vụ nhiệt tình liền kiên nhẫn không nói gì. Được một lúc Ôn Nhuận ngẩng đầu, cười khe khẽ chỉ vào một cặp nhẫn hỏi cô: “Tiểu thư, cái này bao nhiêu tiền?” Cô cúi đầu nhìn nhìn, trong lòng cảm thấy thực buồn cười, nghĩ rằng người này thế nhưng thật tinh mắt, nhìn trúng cặp nhẫn này. Dù nghĩ vậy nhưng cô vẫn phi thường khách khí giới thiệu: “Tiên sinh, nhẫn này là của một danh sư người Ý thiết kế, toàn thể giới chỉ có duy nhất một đôi, giá là 25 vạn” Không đợi cô nói xong đã thấy người trước mặt lộ ra biểu tình ngơ ngác như trong dự đoán, mãi sau mới hoàn hồn lại, lẩm bẩm: “Má ơi, đắt quá!”

Tuy rằng dáng vẻ thực quê mùa nhưng cử chỉ lại vô cùng đáng yêu. Tiểu thư bán hàng ban đầu đối với Ôn Nhuận còn chán ghét nay đã đánh tan không ít, nghĩ nghĩ, thập phần hảo tâm mở miệng nói: “Tiên sinh, nhẫn kết hôn chính là đại biểu cho tâm ý, một mảnh chân tình, chỉ cần hai người thật sự yêu nhau, dù cho có là sang quý hay rẻ tiền đều không quan trọng. Nếu như ngại ngại đắt, cũng có thể đến quầy bên này nhìn một cái.” Nói xong cô kéo Ôn Nhuận vào một quầy khác, bên trong phần lớn là nhẫn bạch kim nam giới, ngẫu nhiên có vài cái đính kim cương, chỉ là một viên nhỏ thôi nhưng lại thập phần tinh xảo, hơn nữa giá cả cũng không cao, chỉ từ mấy trăm đến mấy ngàn nguyên, xem ra chính mình có thể mua loại này, bởi vậy Ôn Nhuận lại càng cao hứng lựa chọn.

Kế Hoàng đẩy cửa bước vào liền bắt gặp Ôn Nhuận không biết từ khi nào chuyển đến quầy bên kia hào hứng lựa chọn, hấn không khỏi sững sốt kêu lên: “Ôn Ôn, em sao lại chạy qua đó? Không phải là anh nói em ở quầy bên này lựa chọn sao?” Một câu này vừa thốt ra chẳng những làm Ôn Nhuận quay đầu, cũng khiến cho tiểu thư bán hàng kia chú ý. Vừa nhìn thấy hấn mặc âu phục hành hiệu, cùng với cây bút cắm ở túi áo kia là đồ rất ít người có được, cô ngay lập tức hiểu được chân chính người giàu là đây, nhìn lại một thân nghèo kiết xác của Ôn Nhuận, nga, nguyên lai là một bụi công tử(1) a, bất quá cũng không nhất định, vị công tử nhà giàu trước mắt này có lẽ là tìm đồ mới mẻ để ngoạn một đêm tình, nếu không bằng người này, sao có khả năng coi trọng một người không có dung mạo xuất chúng như cậu.

“Thưa ngài, vị tiên sinh vừa rồi đã chọn cặp nhẫn cưới này.” Tiểu thư bán hàng trưng ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng khách nhân, vội vàng vàng đem cặp nhẫn 25 vạn kia đưa cho Kế Hoàng xem, làm Ôn Nhuận sợ tới mức bất động. Quả nhiên nghe Kế Hoàng vừa lòng nói: “Ánh mắt không tồi, tốt lắm, tiểu thư, phiền cô lấy ra cho chúng tôi thử một chút.”

“Chờ chút.” Ôn Nhuận xông lên, liều mạng phát tay ngăn cản: “Cái kia Kế Hoàng, anh lại bên này Lại bên này nhìn xem, cũng có một đôi rất đẹp Anh.....” Lời nói còn chưa dứt đã bị tiểu thư bán hàng đánh gãy: “Ai nha, tiên sinh, bên kia đều là hàng giá rẻ, tất nhiên là không bằng với cặp nhẫn này rồi, đẹp tới mức làm tâm ý vui vẻ có phải hay không? Bằng hữu ngài là thật lòng muốn tặng, ngài làm gì phải phụ người ta.”

Ôn Nhuận trợn mắt há hốc mồm: “Cái kia Tiểu thư, cô không phải mới vừa rồi còn nói ‘Chỉ cần hai

người thật sự yêu nhau, dù cho có là sang quý hay rẻ tiền đều không quan trọng' Sao? Sao.... Trong nháy mắt" Trong trường hợp này, khẩu khí thay đổi cũng quá nhanh đi. Lại nghe Kế Hoảng đứng bên cạnh còn sửa lại cho đúng: "Tôi không phải là bằng hữu mà là chồng của cậu ấy, chúng ta đã kết hôn rồi, hôm nay là tới mua nhẫn cưới." Ôn Nhuận đầu óc lại muốn đau hết lên, trong lòng la hét: 'Ngu ngốc, hiện tại không phải là lúc so đo vấn đề này.'

(1) "bụi công tử" : là chỉ những người giống như cô bé lọ lem gặp được hoàng tử giàu có

14. Chương 14

Cuối cùng hai người vẫn là chọn cặp nhẫn kim cương 25 vạn kia mua về ngay trước ánh mắt chúc phúc của tiểu thư bán hàng, Kế Hoảng vì Ôn Nhuận đeo vào cặp nhẫn này, cặp nhẫn đại biểu cho sự vĩnh hằng, tình yêu mãi mãi đắm say. Bất quá Ôn Nhuận chìm trong hạnh phúc không được bao lâu, lập tức bắt đầu vì tiền mà đau lòng, 25 vạn a, này đối với cậu mà nói, con số này thật lớn, tựa như những số liệu sổ trong thiên văn học. Mà tiền lương bốn tháng vừa rồi của Kế Hoảng vì cặp nhẫn này mà tiêu hết toàn bộ, nhưng là hắn một chút cũng không đau lòng, dù sao tiền kiếm ra chính là để tiêu, chính mình hiện giờ công việc thật ổn định, chỉ cần làm nữa là có tiền thôi.

Ngày hôm sau Kế Hoảng mi phi sắc vũ đi làm (1), vừa đến văn phòng đã thấy Hàn Tường bắt chéo chân ngồi chờ, hắn không khỏi bật cười: "Không phải chứ, cậu chuyên môn chờ ở chỗ này để bắt tôi mời cơm, cậu là công tử Hàn Thị sao lại giống khất cái thế này, nhớ mãi không quên bữa cơm tôi mời."

Hàn Tường ai oán nhìn hắn, cảm giận nói: "Cậu còn dám nói, còn không phải là vì Kế đại quản lý cậu không mời được bữa cơm tốt, tôi mới phải tội nghiệp chạy tới chờ như vậy, nói đi, cậu mời tôi ăn cái gì? Tôi nói cho cậu biết trước, không được dùng mấy trăm ngàn mua thức ăn nhanh mời tôi." chờ y nói xong, Kế Hoảng đã không nhịn được mà cười ra tiếng đến mức ngã ngồi ra ghế sofa: "Thực xin lỗi, Hàn đại thiếu gia, nếu như tôi nói, tôi ngay cả mấy trăm ngàn mời cậu ăn thức ăn nhanh cũng không có, chỉ có thể mời cậu một ly cà phê, cậu có chịu không?" Hắn đang đưa bàn tay đeo nhẫn: "Àn? Thấy được không? Vì đi mua cái để chứng minh tôi với Ôn Ôn là vợ chồng, tôi ngày hôm qua đã đem tiền tiêu hết toàn bộ, cho nên hiện tại đã trở thành một thành viên của nghèo hèn bộ tộc, không xu dính túi a."

"Kế hoảng, cậu..... Cậu cậu cậu cậu....." Hàn Tường ngay cả lời nói cũng không thể rõ ràng, run rẩy nâng tay chỉ về phía gia khóa đối diện, bị phẫn lên án: "Giao hữu vô ý a giao hữu vô ý, Kế Hoảng, cậu trước kia rõ ràng là phong lưu tiêu sái, là dạng người anh hùng, xem đồng tiền như cặn bã, sao đến khi kết hôn rồi lại biến thành bộ dáng này, tôi A? Yêu cầu của tôi là quá cao sao? Tôi không phải chỉ muốn cậu mời tôi một bữa cơm sao? Cậu cậu cậu Cậu nói, cậu làm như vậy không phải đã làm bằng hữu tốt nhất thất vọng rồi sao? Cậu đã quên khi ở trường học, chúng ta như thế nào đồng hội đồng thuyền, cam khổ cùng nhau sao? Nay tôi bắt quá là muốn cậu mời một bữa cơm, chỉ một chút cơm mà thôi a." Y đắm ngực dậm chân, tựa hồ vì Kế Hoảng thay đổi mà đau đớn vô cùng.

Kế Hoảng giơ hai tay lên, ra vẻ đầu hàng, đầu cũng phối hợp cúi xuống thể hiện bộ dáng là kẻ phạm tội không thể tha: "Được rồi Hàn Tường, được rồi, tôi biết tôi sai rồi. Kỳ thật vẫn còn có một biện pháp có thể bồi thường cho cậu, là tôi mời khách, cậu trả tiền, như thế nào? Dù sao trên danh nghĩa vẫn là tôi mời cậu ăn." Hắn nói xong liền nhịn không được bắt đầu cười ha ha, còn lại Hàn Tường vô lực ngã ngồi trên ghế, phát tay nói: "Quên đi, tôi đã biết là không có khả năng trông cậy vào cậu mà. Hiện tại cậu đem tiền

xài hết vậy nhà ở phải làm thế nào? Tôi vốn nghĩ cậu dùng số tiền này để trả.”

Kế Hoảng nghi hoặc hỏi: “Nhà ở? Nhà gì?” Hàn Tường ngồi dậy, bĩu môi: “Cậu đã kết hôn rồi, sao có thể ở nơi đơn giản như thế? Kế Hoảng, đừng nói với tôi là cậu muốn cùng với Ôn Ôn của cậu ở lại cái phòng nhỏ bằng bàn tay cả đời nha, tôi lần trước đi qua, quả thực là không thể thở nổi. Bằng Kế Hoảng cậu, sao có thể ở lại chỗ này? Cho nên tôi vốn nghĩ hôm qua cậu sẽ mua nhà, nếu nhà có ba phòng ngủ thì chỉ cần 20 mấy vạn là đủ rồi, còn nếu muốn ở biệt thự thì có chút phiền toái.”

Bị Hàn Tường nói thế, Kế Hoảng đúng là bực tính đại ngộ. Mấy ngày nay thật sự quá hạnh phúc nên hẳn cũng không có thời gian suy nghĩ vấn đề này, hiện tại ngấm lại, chính mình nếu mua mấy tính thì biết để đâu? Trong phòng cũng rất chật hẹp, làm mình mỗi lần tập thể dục là va đập đủ chỗ, phòng bếp cùng phòng vệ sinh đều quá nhỏ. Đúng là nên đổi một ngôi nhà lớn hơn rồi, không cần biệt thự, chỉ cần là một căn nhà 150m vuông có ba phòng ngủ là đủ dùng, dù sao cũng chỉ có mình và Ôn Nhuận hai người ở mà thôi. Hàn Tường thấy hẳn biểu tình trầm tư rồi dần dần hưng phấn liền biết được Kế Hoảng nghe lọt lời y nói, ngay lập tức vỗ vỗ bả vai đối phương: “Như thế nào? Có muốn tôi cho cậu mượn trước hay không, đợi đến cuối tháng cậu nhận tiền lương rồi trả lại cũng được. Ngày hôm qua người cậu cùng chủ tịch Vu kí kết hợp đồng kia, mọi người ai cũng khen ngợi, tôi đoán tháng sau cậu nhận tiền được còn nhiều hơn, lúc đó đừng quên mời tôi ăn đại tiệc như chia lợi tức là được.”

Kế Hoảng bật cười nói: “Tôi vẫn không mượn thì hơn, lựa nhà cũng sẽ mất một khoảng thời gian, đợi cho đến lúc lựa được thì tôi cũng có tiền rồi, làm gì còn muốn mượn cậu để bị chia lợi tức.” Hàn Tường nghe hẳn nói vậy liền ghen hòng, nửa ngày sau mới nghiêng răng phun ra vài từ: “Hảo, tiểu tử, xem như cậu lợi hại.” Vừa dứt lời, điện thoại di động để trên bàn vang lên tiếng chuông để nghe, Kế Hoảng thấy y sau khi nghe điện thoại, vẻ mặt tươi cười dần dần biến mất, ngược lại bị vẻ ngưng trọng thay thế, thầm nghĩ không biết đó là tin tức gì mà có thể làm cho tiểu tử này lộ ra vẻ mặt hiếm thấy như vậy. Hắn còn đang suy đoán đã thấy Hàn Tường ngắt điện thoại, nhìn về phía mình, thật lâu sau mới nghiêm trọng nói: “Kế Hoảng, Tử Dịch cậu ấy đã về, ba ngày sau đến công ty T, cậu ấy nói muốn gặp cậu.”

(1) *Mi phi sắc vũ: thần sắc phấn khởi.*

15. Chương 15

Kế Hoảng cũng ngây ngẩn cả người, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, ngây ngốc hỏi: “Cậu nói cái gì? Tử Dịch về đây?” Đây thật đúng là vô xảo bất thành thư (1) a, hẳn sau những ngày vượt qua nỗi khốn cùng thất vọng đã muốn quên đi mối tình đầu, tình nhân mỹ mạo làm cho nam nhân hay nữ nhân đều lâm vào điên cuồng cùng ghen tị, khi hẳn cùng Ôn Ôn đang vô cùng hạnh phúc, vì tương lai sau này mà cố gắng phấn đấu đến sắp thấy được thành quả thì lại bị báo cho biết, mối tình đầu về đến, thế nhưng lại nhất định muốn gặp mình. Kế Hoảng cảm thấy trên thế giới đôi khi có những chuyện thật đúng là buồn cười, bất đắc dĩ lộ ra một cái tươi cười, hẳn hỏi Hàn Tường: “Cậu có nói cho cậu ta biết tôi đã kết hôn?”

Hàn Tường nhún nhún vai: “Tôi có thể không nói cho cậu ta sao? Ngay từ ngày gặp lại cậu, tôi liền nói cho cậu ta, còn nói cho cậu ta biết cậu thật sự rất hạnh phúc. Mỗi lần cùng cậu ta nói chuyện, nghe ngữ khí tựa hồ như rất hối hận vì lúc trước đã cùng cậu chia tay, nhưng tôi nghĩ cậu hiện tại cũng không muốn gặp lại, cho nên tôi mới không giấu diếm chuyện của cậu cùng với Ôn Nhuận, tôi nghĩ cậu ta ở Mĩ có cuộc sống tốt, cho dù đối với cậu dư tình chưa dứt, muốn để cậu ta nghe được tin tức đó liền hết hi vọng,

dù sao đám công tử thượng lưu theo đuổi cậu ta cũng không ít, ai ngờ Cậu ta vừa rồi đã gọi điện nói đã đặt vé máy bay, ba ngày sau đến nơi này, còn nhờ tôi an bài cậu gặp mặt.”

Kế Hoảng nhúc nhủ, thả tay Hàn Tường: “Àn, kỳ thật cùng cậu ta gặp mặt cũng không có vấn đề gì, bất quá, tôi rất sợ bị Ôn Ôn biết được, không phải nói là Ôn Ôn không tin nhiệm tôi, nhưng Hàn Tường cậu cũng biết rõ Tử Dịch có mị lực thế nào, vạn nhất Ôn Ôn biết được tôi sợ em ấy sẽ hiểu lầm, huống chi Tử Dịch cùng tôi từng có một đoạn quan hệ như vậy, này tôi không muốn Ôn Ôn ở trong lòng lưu lại bóng ma quá khứ, cho nên, vẫn là cậu giúp tôi từ chối đi, tùy tiện tìm đại một lý do nào đó, bằng không cậu nói tôi cùng Ôn Ôn đã về quê thăm cha mẹ em ấy cũng được, cha mẹ Ôn Ôn đều ở quê, như vậy cũng không tính là nói dối, dù sao Tử Dịch cũng không ở đây lâu, không phải sao?”

Hàn Tường vẻ mặt đồng tình nhìn Kế Hoảng, lắc đầu nói: “Kế Hoảng, tôi rất tiếc nói cho cậu, cậu xong rồi, thật sự là xong rồi, vô luận là năng lực, dung mạo, tài hoa, tiền nhiệm tình nhân đều hơn đương nhiệm thế tử của cậu một ngàn lần. Nghĩ đến việc gặp lại, cậu chẳng những không vui cùng tự hào, ngược lại bởi vì sợ đương nhiệm thế tử hiểu lầm mà một mực từ chối, này còn chưa tính, cậu còn đưa ra đủ lý do làm ảnh hưởng đến hình tượng hoàn mỹ của tôi, chắc chắn, Kế Hoảng a Kế Hoảng, cậu thật sự là đã hoàn toàn rơi vào đáy vực tình ái rồi.” vừa nói vừa thở dài.

Kế Hoảng nhìn dáng vẻ y, vừa tức giận vừa buồn cười nói: “Nhìn vẻ mặt cậu, tôi cứ tưởng mình không phải rơi vào vực ái tình mà là lâm vào trại tập trung, cậu còn không kém khóc lên vài tiếng, viết điệu văn, làm lễ truy điệu cho tôi.”

“Tôi đúng là đang làm lễ truy điệu a, tiếc thương cho một tên phong lưu lãng tử lướt qua vạn bụi hoa không vương một chiếc lá, từ nay về sau không còn có khả năng trong một tháng thu được ba trăm bức thư tình của cả nam lẫn nữ.” Hàn Tường mở điện thoại: “Tốt lắm, không cùng cậu dong dài nữa, tôi phải làm việc đây. Cậu xác định không đi gặp Tử Dịch?” Thấy Kế Hoảng gật đầu, y cười khê một tiếng: “Ok, tôi đây liền chuyển lời. Tử Dịch đáng thương a, cậu không gặp được gia khóa này cũng tốt, nếu cậu biết hấn vì người như thế nào mà không chịu cùng cậu gặp lại, tôi sợ cậu sẽ sinh khí đến trực tiếp hôn mê luôn a.”

Kế Hoảng bất đắc dĩ cười cười, nhìn tên bạn vẻ mặt tiếc hận rồi đi, nhớ tới câu y nói “Vô luận là năng lực, dung mạo, tài hoa, tiền nhiệm tình nhân đều hơn đương nhiệm thế tử của cậu một ngàn lần.” hấn bỗng nhiên có chút hối hận, thật là, đáng ra nên đem y ngăn lại, nói cho tên đó biết Ôn Ôn chiếm giữ vị trí thế nào trong lòng mình, vô luận là phương diện gì so với Tử Dịch đều vĩ đại hơn rồi mới cho rời đi. ‘Không được, nhất định phải tìm cơ hội nói rõ việc này, đỡ cho y cứ luôn trông mặt mà bắt hình dong, nói Ôn Ôn kém này kém nọ.’ Kế Hoảng hạ quyết tâm, đi tới ngồi vào chỗ của mình, nghe trợ lý liệt kê hoạt động ngày hôm nay, hấn hưng phấn trong lòng nói: ‘Tốt, từ hôm nay trở đi, nên vì mục tiêu mới nhà ở ba phòng mà cố gắng, ha ha, Ôn Ôn, chúng ta sẽ có nhà lớn để ở, ha ha ha.....’

Vạn xong chiếc đinh ốc cuối cùng, Ôn Nhuận thở phào một hơi, đứng thẳng người dậy nhẹ nhàng đầm đầm thất lưng: ‘Mẹ nó, Kế Hoảng đầu heo kia, rõ ràng làm đến không biết tiết chế, làm hại chính mình hiện tại thất lưng còn đau.’ Àn, lỗ tai sao lại có chút ngứa ngứa, có phải hay không tên kia cùng người khác bàn tán về mình, hay là lại ở công ty vừa ngây ngô cười vừa tự độc thoại, hừ, đừng nhìn gia khóa kia chỉ số thông minh cao đoạ người mà lầm, hấn thế nhưng cũng có những lúc cùng đám ngu ngốc kia giống nhau, tình cảnh quỷ dị này cậu đã nhìn thấy không chỉ một lần. Bất quá bất quá thật sự là hấn tùy thời đều có thể mang đến cho mình kinh hỉ, hơn nữa chỉ cần cùng hấn ở một chỗ, đều làm cho chính mình thời thời khắc khắc cảm nhận được hạnh phúc bao bọc chung quanh. Ôn Nhuận thỏa mãn nở nụ cười, cúi đầu nhìn sợi dây xuyên qua chiếc nhẫn giấu trong quần áo, bởi vì công việc thường bị dính dầu mỡ lên tay, cho nên Kế Hoảng mua cho cậu dây chuyền, khi đi làm thì đem nhẫn xỏ vào để mang trên cổ. Ngẩng đầu lên: Quên

đi, gia khổ kia đêm qua bị mình oán cũng đã có chút quá phận rồi, tối nay trở về làm vài chuyện tốt bồi thường hẳn đi.

(1) Nguyên câu là “ hữu kỳ phương khả truyện, vô xảo bất thành thư” — không có cái lạ không thành truyện, không có cái khéo không thành sách, ý nói vô cùng tình cờ

16. Chương 16

Ngồi trong xe bus, thấy trên nóc nhà mình từng đợt khói bếp cuộn cuộn bay, Kế Hoảng trong lòng kỳ quái: Ôn Ôn sao sớm như vậy đã nấu cơm, em ấy cho tới bây giờ đều là chờ mình về tới nhà rồi mới cùng làm a. Chẳng lẽ là có khách nhân đến? Không biết vì sao, nghĩ tới hai chữ khách nhân, hắn liền nghĩ ngay đến người dì Lan Lan mồm to kia. Rùng mình một cái: ‘Ôn Ôn, anh lập tức sẽ trở về cứu em, người nhất định phải chống đỡ a. Cho dù anh có bị nước bọt của bà bắn chết cũng tuyệt không cho em chịu chút thương tổn nào.’ Kế Hoảng thực vì người quên mình khiến bản thân tự cảm động một phen.

Lặng lẽ đi vào phòng, làm gì có cái gì dì Lan Lan, chỉ có thanh âm xào rau tại phòng bếp, hắn nhẹ nhàng đi vào, chỉ thấy Ôn Nhuận đang đứng ở phòng bếp mồ hôi tuôn như mưa, trên bàn bày đầy rau dưa, thịt cùng các loại hải sản, còn có vài cái khác được lớp ni lông bao thức ăn bao kín lại.

Kế Hoảng liền cứ như vậy lẳng lặng dựa vào cửa, say mê nhìn Ôn Nhuận bận rộn, khéo miệng cong cong vẽ lên nụ cười hạnh phúc: ‘Đúng vậy, đây là hạnh phúc của mình, có một gia đình, trong nhà lại có một người yêu thương vì mình mà bận rộn, làm một bữa đại tiệc khiến mình và người ấy đều thích. Ngày thường cả hai người đều làm việc đến thở không ra hơi nên chỉ qua loa ăn mì cho xong chuyện, đợi đến cuối tuần bọn họ mới cùng nhau đi siêu thị, mua thêm nhu yếu phẩm, hoặc là đi vườn bách thú xem Ôn Nhuận nói mình và các con vật kia cũng có điểm giống nhau, còn có thể đi mua sắm, nhìn Ôn Nhuận vì một tấm khăn trải bàn, một món hàng mỹ nghệ hay một bộ quần áo giá rẻ mà cùng chủ cửa hàng có kẻ mặc cả. Đúng, chính là như vậy, chỉ cần vẫn có thể sống cuộc sống như vậy, Kế Hoảng hẳn chính là người hạnh phúc nhất trên thế giới. Nếu kẻ thù chính là muốn hãm hại mình chứ không phải là mẹ, Kế Hoảng tin chắc rằng hắn có thể buông tha hết thấy việc báo thù, nguyện ý cùng Ôn Nhuận đi qua chuỗi ngày thường thường thân nhiên của cuộc sống.’

“Dì? Anh về rồi? Sao lại giống đám đặc công của Mỹ vậy, mở cửa cũng không có một chút xíu thanh âm nào.” Ôn Nhuận làm xong một mâm đồ ăn, vừa mới quay lại thì thấy hắn, thì thào nói vài câu, thỉnh thoảng Kế Hoảng đi lên, ôm lấy cậu, tựa đầu vào vai rất phiền tình nói: “Ôn Ôn, anh sẽ ở bên em cả đời này, kiếp sau hay kiếp sau nữa, anh chỉ cần có em bên cạnh. Chỉ cần có em, nhân sinh của anh chính là hoàn mỹ, hạnh phúc, Ôn Ôn, anh yêu em, thật sự thật sự rất yêu em.”

Ôn Nhuận động tác cứng đờ, nhưng cũng rất mau giãy ra, quăng cho hắn cái nhìn xem thường nói: “Sai, người anh cần nhất không phải là em mà là mẹ anh, nếu không có mẹ anh, anh làm sao xuất hiện được, còn nói cái gì cùng em ở một chỗ a.” Nói xong liền nhìn thẳng vào hắn: “Anh lại xảy ra chuyện gì? Phải chịu áp lực gì sao? Đi, trên bếp có thịt kho tàu anh thích nhất, ăn mấy miếng hạ kích động đi. Thật là, anh cho tới bây giờ nói chuyện còn không biết xem địa điểm, loại này có thể nói ở phòng bếp chướng khí mịt mù sao? Khó có được một hồi lời ngon tiếng ngọt, còn lãng phí sát phong cảnh.”

Kế Hoằng cười nói: “Được, Ôn Ôn, không cần oán giận, tối nay ở trên giường, anh nhất định sẽ đem hết những lời ngon tiếng ngọt từ cổ xưa cho tới hiện đại đều nói cho em.” Nói xong đi vào bếp, quả nhiên có một nồi thịt kho tàu, nồng đậm canh nước, trên mặt lúc ẩn lúc hiện sắc vàng của thịt, lấy đũa chọc vào một chút liền thấy mềm nhuyễn vô cùng. Kế Hoằng thích đến mức nước miếng đều muốn chảy ra, vội vàng túm lấy một khối thịt thấm đẫm nước, đưa vào miệng, vừa ăn một bên liên tục trầm trồ khen ngợi.

Nửa giờ sau, thức ăn đều đã chuẩn bị tốt, Kế Hoằng mang Ôn Nhuận đến bàn, lại mở một chai bia và rượu nho, Ôn Nhuận tuy không uống rượu nhưng lại thích hương vị ngòn ngọt của rượu nho, cho nên cũng cùng Kế Hoằng uống vài chén, hai người ngồi đối diện nhau vừa uống vừa nhàn thoai việc nhà, không khí thật phần hòa thuận, vui vẻ.

“Cái gì? Đổi nhà khác?” Ôn Nhuận mở to hai mắt, nhìn thẳng vào Kế Hoằng. Không thể trách cậu quá mức khiếp sợ, thật sự là chuyện đổi nhà này, cậu cho tới bây giờ không nghĩ tới cũng chưa bao giờ dám nghĩ, cậu tiền lương và tiền thưởng cũng chỉ có một ngàn, sống tại thành phố phồn hoa này đã không đủ dùng. Cho nên vừa nói ra mục tiêu kế tiếp của chính mình, cậu kinh ngạc đến ngay cả đũa cũng đều rơi xuống.

“Đúng vậy.” Kế Hoằng khẳng định gật gật đầu, tiếp tục hướng đũa tấn công vào mấy khối thịt kho tàu, một bên nói nhanh “Ôn Ôn, anh đã nghĩ qua, amj hiện tại tiền lương đại khái là ba vạn đồng, hơn nữa tiền thưởng là trích phần trăm, tổng cộng lại cũng có hơn mười vạn, chúng ta trước cho vay, rất nhanh có thể kiếm lời. Anh tháng này vừa kí được vài cái hợp đồng lớn, tính thêm tiền hoa hồng nữa thì chắc cũng có hơn hai mươi mấy vạn, vậy là đủ rồi, đến lúc đó mua một căn nhà ba phòng hơn 150 mét vuông, chúng ta có thể đặt mua tủ quần áo, giường lớn, bàn trà, sofa và một số đồ nội thất khác, còn có TV, tủ lạnh ... em nghĩ sao?”

“Còn ... còn có thể nghĩ sao?” Ôn Nhuận thanh âm run rẩy, Kế Hoằng thừa dịp nói xong liền tiếp tục hướng miệng đến khối thịt, bỗng nhiên Ôn Nhuận nhảy dựng lên, chạy nhanh đến chỗ hắn, ôm cổ hắn nói: “Kế Hoằng, em cũng rất yêu anh a, ha ha ha, nhà lớn, em trước giờ vẫn nghĩ mấy cái đó chỉ ở trong mộng mới có.” Nói xong, cậu ở trên mặt người yêu hung hăng hôn mấy cái, rồi mới đứng dậy, lấy tư thế người lãnh đạo đắc ý nói: “Àn, chuyện này em phê chuẩn, tiểu Kế anh liền tranh thủ đi làm đi, phải thật cố gắng, tiền đồ vô lượng a, ha ha ha”

17. Chương 17

Kế Hoằng nuốt chút nữa đem miếng thịt phun ra: “Ôn Ôn, em..... cái kia, anh vẫn biết mị lực của nhà mới so với anh lớn hơn, bất quá em cũng không cần phải nói trắng ra như vậy đi, tốt xấu gì cũng là anh trả tiền mua nhà lớn như vậy. Chắc chắn, anh cho tới bây giờ cũng không nghe được mấy lời ngon tiếng ngọt của em đâu.”

Ôn Nhuận ha ha cười: “A, này, ha ha, cái kia thép tốt nên được sử dụng một cách khôn ngoan, ha ha ha, lời ngon tiếng ngọt cũng giống như vậy.” Nói xong cậu đến bên cạnh Kế Hoằng ngồi xuống, chờ mong hỏi: “Cuối tuần này chúng ta đi mua nhà được không?” Kế Hoằng gật gật đầu, nuốt vào miếng thịt kho tàu cuối cùng: “Được, bất quá phải đi mua quần áo trước, mua xong rồi mới đi xem nhà.”

Ôn Nhuận nhú mày nói: “Mua quần áo gì? Anh không phải đã có vài chục bộ rồi sao? Anh còn muốn mua gì nữa?” Kế Hoảng cười cười nói: “Đương nhiên không phải mua cho anh, em xem đi, mỗi lần muốn mua đồ cho em, em đều không chịu đi, rốt cuộc lần trước đi mua nhẫn còn không phải bị người ta xem thường, lần này em cứ yên tâm, anh sẽ chọn cho em.”

Ôn Nhuận hừ một tiếng: “Quên đi, em sợ anh rồi, ai chẳng biết ánh mắt anh chuyên hướng về mấy khu giá cả cao ngất, em có vài bộ quần áo là đã đủ rồi, thật là, kết hôn rồi, còn muốn trông cậy vào mấy thứ tây trang giày da để cửa cấm em gái a.” Cậu vừa mới nói xong, Kế Hoảng liền nhin không được cười nói: “Ôn Ôn, không phải anh muốn hắt nước lạnh vào em, nhưng mà em cho dù có mặc tây trang giày da cũng không thu hút được em gái nào đâu.”

“Kế Hoảng, anh muốn chết có phải không?” Ôn Nhuận nghiêng răng nghiêng lợi nhéo lỗ tai hắn: “Anh thật đã quên đi, em thế nhưng lại cự tuyệt một cô gái xinh đẹp phi thường tốt để cũng người nào đó kết hôn” Không đợi nói xong, Kế Hoảng một phen ôm chầm lấy cậu, hì hì cười nói: “Anh biết anh biết, anh sao lại có khả năng quên đi được? Cái buổi tối lạnh giá kia, hoảng hôn như máu, tâm tình của anh thống khổ chờ đợi người rất quan trọng trở về, a, đó là một cái”

“Nôn” Ôn Nhuận một bộ dáng giống như sắp nôn ra: “Van cầu anh đừng nói nữa, em sắp nhin không được.” Hai người vừa nói vừa đùa giỡn, một bên lăn đến giường, quần áo nhanh chóng bị cởi xuống, dục hỏa tăng vọt đốt cháy lý trí, chìm vào thế giới của hai người, không có che lấp cùng e lệ, chỉ có hai người đang kịch liệt giao triền cùng một chỗ, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ ầm ầm, làm cho dục hỏa thiêu đốt càng thêm mãnh liệt.

“A Kế Hoảng chậm chậm một chút Anh xấu xa Em em không thở nổi.” Trên làn da trắng nõn của Ôn Nhuận nở rộ nhiều đóa hồng mai, là dấu vết kích tình mà Kế Hoảng lưu lại. Kế Hoảng va chạm càng thêm mạnh mẽ, hung khí dưới thân tựa như một bảo kiếm lợi hại, mạnh mẽ đến mức Ôn Nhuận không thể không cầu xin tha thứ.

“Ôn Ôn, em xác định muốn anh chậm lại sao?” Kế Hoảng cũng thở dốc hỏi, hai tay của hắn ôm trụ lấy bả vai Ôn Nhuận, trong mắt ngập tràn yêu thương, môi hắn hạ xuống vàng trán dày đặc dấu hôn của cậu. Nghe Ôn Nhuận thét chói tai, hắn dừng lại động tác, cổ nén khát vọng được xỏ xuyên vào cơ thể, để hung khí trường đại lẳng lặng nằm yên ở nơi ấm áp đó.

Hành động này làm cho Ôn Nhuận đang chìm vào khoái cảm bỗng chốc trở nên hỗn loạn, hai tay cậu ở trên lưng Kế Hoảng cào loạn: “Anh ô ô anh là cái đồ bại hoại Mau ô ô ô, mauAnh là cố ý bức điên em Ô ô ô” Kế Hoảng rất vô tội giật mình, lại dừng lại, thở dài nói: “Aiz, Ôn Ôn, anh thật sự là càng ngày càng không hiểu em, anh động nhanh, em nói anh xấu xa này nọ, động chậm, em lại nói anh bại hoại, rốt cuộc anh phải làm sao mới vừa lòng em đây? Nếu không anh liền động không nhanh không chậm, như vậy em sẽ thoải mái một chút a.” Hắn thuần thực sử dụng hung khí cực đại kia, không nhanh không chậm giữa hai mông cánh hoa phấn nộn ra vào một chút, lại thêm một chút nữa

Sau đó liền nghe được thanh âm Ôn Nhuận nghiêng răng “Anh, hỗn đản nàyanh anh chính là cố ý.” Ôn Nhuận trừng mắt nhìn Kế Hoảng bị phần lên án: “En Anhlàm nhanh Nhanh lên, anh anh không nghe lời em sao?” Tên hỗn đản này tuyệt đối là cố ý, còn bày ra bộ dạng như hết thấy đều là lỗi của mình, hắn căn bản là muốn mình nói ra những lời đáng xấu hổ này mới bằng lòng bỏ qua. Quả nhiên Kế Hoảng lạnh lạnh mở miệng hỏi: “Nhanh? Nhanh cái gì? Ôn Ôn, em không nói rõ ràng, anh cũng không biết a.”

“Động nhanh lên.” Ôn Nhuận mười ngón tay gắt gao bám chặt trên lưng Kế Hoảng, ‘Ô ô ô, lần nào tên hỗn đản này cũng thành công, thật sự là quá mất mặt rồi a.’

“Tuân lệnh.” Kế Hoảng cao hứng một phen ôm chặt lấy thắt lưng Ôn Nhuận, chính mình quỳ xuống, nâng mông cánh hoa của Ôn Nhuận lên, đem cơn thịnh nộ như lửa hung hăng tiến vào tiểu cục hoa ướt át, khiến Ôn Nhuận sợ hãi đến kêu ra tiếng, rồi ngay lập tức ôm Ôn Nhuận ngồi xuống, để cho cậu ôm trụ bả vai mình một phen mưa rền gió dữ mãnh liệt tiến công. Chỉ thấy Ôn Nhuận thân mình cao thấp phập phồng, lắc lư không ngừng, miệng liên tục rên rỉ, thanh âm dâm dã bỗng chốc ngập tràn khắp phòng.

18. Chương 18

Sáng cuối tuần luôn thập phần tốt đẹp, ở đây tốt đẹp là chỉ chuyện sáng sớm trên giường, không thể nghĩ ngờ là chuyện tốt nhất trên đời, chính là trong phòng rất nóng, giường cũng thật nhỏ, hai người ôm nhau nằm chặt cứng trên giường. Cuối cùng Ôn Nhuận và Kế Hoảng mới miễn cưỡng đứng dậy: ‘A, thật hi vọng nhanh có nhà mới a.’ Đây là hai người trong lòng cùng nghĩ.

Ăn điểm tâm xong, Ôn Nhuận cùng Kế Hoảng đi vào ngân hàng, nhìn số tiền gửi vào ngân hàng mất đi hai ngàn nguyên, Ôn Nhuận tim đau muốn chảy máu, lần thứ N nói rõ với Kế Hoảng là chính mình không cần mua quần áo, hy vọng đối phương có thể hồi tâm chuyển ý, đem hai ngàn này bỏ lại vào tài khoản. Đáng tiếc Kế Hoảng chủ ý đã định, không thèm nghe cậu giải bày đã đem người kéo đến một cửa hàng mình quen thuộc.

Ôn Nhuận vội vàng nhìn giá cả trước rồi mới xem quần áo sau, Kế Hoảng cũng không ngăn cản được, đành phải mang về mặt xấu hổ cười trừ đối với nhân viên đang tò mò đánh giá mình cùng Ôn Nhuận, ánh mắt giải thích nói: “Àn, cái kia Người yêu tôi thấy tôi đến nơi này mua quần áo, cảm thấy phi thường hợp với sở thích của cậu ấy, cho nên muốn đến chọn mấy bộ lưu nhàn(1)” Còn chưa nói xong, bỗng nhiên nghe Ôn Nhuận hưng phấn kêu lên: “Kế Hoảng, Kế Hoảng, anh lại đây xem xem, bộ quần áo này có thêm một cái đuôi chó sói rất đẹp, tuy giá thực mắc a”

Kế Hoảng cùng nhân viên cửa hàng đều không hiểu ra sao, cho nhau một ánh mắt nghi hoặc, không hẹn mà cùng lẩm bẩm: “Đuôi chó sói?” Đợi cho hai người đi ra phía trước, thấy được rõ ràng cái gọi là ‘đuôi chó sói’ theo lời nói Ôn Nhuận, nhân viên cửa hàng liền mở lời lạnh chầy rờn rờn xuống dưới, lại nhìn về phía đối tượng của cái tên vẫn đang chảy nước miếng kia, chỉ thấy hân trên mặt tựa như xuất hiện vô số hắc tuyến, ngay cả khóe miệng đều không nhịn được run rẩy. Đến cuối cùng thật sự không nhịn được nữa, hân trái với hình tượng tao nhã thường ngày cười ha ha đến mức phải ôm bụng, chỉ chỉ cái đuôi chó sói trên bộ quần áo kia đối Ôn Nhuận nói: “Ôn Ôn, này không phải đuôi chó sói, đây là nhãn hiệu của hãng quần áo Lí Ninh, ha ha ha, em rất đáng yêu, ha ha ha, đuôi chó sói, thiên a, anh thực sự là rất bội phục năng lực liên tưởng của em đó Ôn Ôn.”

Ôn Nhuận cũng đen mặt, tức giận cho Kế Hoảng một quyền, thẹn quá hóa giận kêu lên: “Buồn cười lắm sao? Anh cười đến tận hứng như vậy a? Hay là muốn bị đánh lán trên đất vài cái, cho nó giống với câu cười đến lán lộn, a? Muốn hay không?” Vừa dứt lời, Kế Hoảng đã nhanh chóng thu lại nụ cười, chỉ là trên miệng thỉnh thoảng vẫn còn phát ra vài thanh âm khó nhịn.

“Kế Hoảng, là anh sao?” Vừa muốn kêu người cất bộ quần áo này đi, chợt nghe phía sau một thanh âm giống như đã từng quen biết, Kế Hoảng nhìn lại, thân mình lập tức cứng đờ đứng im, nửa ngày sau mới hé ra một tia tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, không tình nguyện chào hỏi: “Hi, Tử Dịch, cậu ở Mỹ đã trở về?” Ông trời a, thật sự là oan gia ngõ hẹp, ở tại nơi này gặp lại mối tình đầu, ông trời thật đúng là không muốn hần sống tốt có phải không?

“Trời a, thật sự là anh, vừa rồi em quả thực không thể tin nổi.” Không để ý đến gương mặt tươi cười khổ qua, hần không thể ngay lập tức đào tẩu của Kế Hoảng, Ngô Tử Dịch cũng là biểu hiện thật tình kinh hãi, tiến lên vài bước, muốn ôm lấy hần như hồi hai người còn là tình nhân, liền thấy Kế Hoảng một phen bay nhanh đến chỗ Ôn Nhuận nói: “A, Tử Dịch, đây là lão bà của tôi Ôn Nhuận.” Lại đối Ôn Nhuận nói: “Ôn Ôn a, đây là bạn thời đại học của anh Ngô Tử Dịch, ha ha, bọn anh và Hàn Tường đều học cùng lớp đó.”

Ôn Nhuận dùng ánh mắt kinh diễm nhìn Ngô Tử Dịch kia, cảm thấy người kia đúng là người được ông trời sủng ái tạo ra gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ, tuyệt không che giấu ca ngạo trong lòng, nhiệt tình cùng người kia bắt tay rồi mới quay sang Kế Hoảng cười nói: “Uy, mỗi lần cùng anh đi mua đồ là sẽ gặp được một người bạn học, này thật đúng là trùng hợp kinh người a.”

Những lời này chính là một câu nói đùa vui vẻ, bởi vì che dấu một thân phận khác của Ngô Tử Dịch mà Kế Hoảng có tật giật mình, nhưng lại nghĩ đến trong lời nói Ôn Nhuận mang theo ý tứ ám chỉ, hần sợ tới mức mồ hôi lạnh thiếu chút nữa đều chảy ra hết. Mà Ngô Tử Dịch còn lại là ngơ ngác nhìn Ôn Nhuận, trong mắt tràn đầy thần sắc không dám tin, thật lâu sau cậu mới chuyển hướng Kế Hoảng nói: “Kế Hoảng, anh hiện giờ có thời gian không, em rất muốn cùng anh nói chuyện phiếm một chút. Thật là, từ sau khi tốt nghiệp chúng ta cũng không gặp mặt nữa, nhớ về những chuyện ngày cũ, thật đúng là làm lưu cho người ta luyến.”

Kế Hoảng cười cho có lệ: “Không cần đâu Tử Dịch, dù sao tôi và cậu ai cũng bề bộn công việc, bình thường cầm điện thoại nói sơ qua tình hình gần đây là được rồi, cần gì phải lãng phí thời gian a? Nếu nói về chuyện ngày cũ, ha ha, cậu không biết tôi là một người luôn hướng về phía trước sao? Chuyện đã qua thì cũng vĩnh viễn qua rồi, có lẽ cậu sẽ ngẫu nhiên nhớ lại một ít chuyện ngày xưa, nhưng nếu cứ quanh quẩn ở quá khứ tốt đẹp mà xem nhẹ việc tìm kiếm tương lai hạnh phúc, tôi cảm thấy thật sự không thể thực hiện được.” Lời nói này chính là ám chỉ cho Ngô Tử Dịch, nói cậu không cần phải lưu luyến đoạn tình cảm khi xưa, bởi vì hần đã có được cuộc sống vô cùng hạnh phúc. Mà lúc nói những lời này, Kế Hoảng ánh mắt như có như không mấy lần nhìn về phía Ôn Nhuận, nói cho người yêu khi xưa biết rằng hiện tại hạnh phúc của hần đều đến từ nam nhân rất bình thường này.

19. Chương 19

“Vì cái gì ngay cả gặp mặt cũng không thể? Anh hận em đến mức thế sao?” Ngô Tử Dịch ai oán nhìn Kế Hoảng, một bộ dáng mỹ nhân diễm đam đáng yêu, khiến cho ngay cả Ôn Nhuận trong lòng cũng cảm thấy một lời từ chối này của Kế Hoảng không có nhân tình. Kế Hoảng vừa thấy Ngô Tử Dịch cố tình bày ra biểu tình ái muội này, trong đầu nhất thời ‘bùm’ một cái, ngay lập tức kéo tay Ôn Nhuận, lại nở nụ cười có lệ ra: “Không có nghiêm trọng như cậu nói đâu, chỉ đơn giản là trong kỳ thi tốt nghiệp bị cậu đoạt mất danh hiệu đứng đầu mà thôi, sao có khả năng nói tới có hận hay không a?”

Ông trời ơi, hần sao lại có thể bịa ra lời nói dối hoàn mỹ như vậy a, quả thật đúng là thiên tài mà, Kế

Hoàng ở trong lòng hào hứng tán thưởng mình, hy vọng lời nói dối tùy tiện này có thể lừa Ôn Ôn không cần phải vì chuyện này mà suy nghĩ: “Cái kia, tôi cùng Ôn Ôn còn có việc, đi trước một bước, cậu cứ chậm rãi lựa chọn đi.” Hắn nói xong ngay lập tức kéo tay Ôn Nhuận vội vã rời khỏi cửa hàng, lại không biết hành động này của mình khiến cho Ôn Nhuận trong lòng nảy sinh nghi ngờ.

“Kế Hoàng.” Đi trên quốc lộ, Ôn Nhuận bỏ tay Kế Hoàng ra, nghiêm túc nhìn về phía hắn: “Anh có chuyện gì muốn nói với em không?”

“Ôn Ôn, em xảy ra chuyện gì? Anh Anh nào có chuyện gì giấu em a.” Kế Hoàng cảm giác chân mình đang run lên, tuy rằng biết rõ lúc này nếu không nhìn vào mắt Ôn Nhuận thì mình chính xác sẽ xong đời, nhưng là trong lòng cảm thấy chột dạ làm cho hắn không thể không chế được chính mình, dù sao hắn ở trước mặt người yêu chưa bao giờ nói qua một câu nói dối.

Ôn Nhuận nhú nhú mày, neho mắt lại, trịnh trọng khụ khụ hai tiếng: “Nói vậy, anh là muốn kháng cự lại luật pháp, không có ý định tự thú để được hưởng khoan hồng?”

“Cái kia Ôn Ôn Anh kỳ thật che giấu một thân phận khác của cậu ta.” Kế Hoàng cắn răng một cái, nghĩ rằng dù sao trừ lúc mình nhận thức Ôn Ôn cũng chưa làm chuyện gì có lỗi với cậu, huống chi trên đời làm gì có chuyện giấy gói được lửa, nếu tương lai có người nói cho Ôn Ôn sẽ khiến cậu nghi ngờ lung tung thì chẳng thà mình nói hết còn có vẻ tốt hơn.

Hắn suy nghĩ xong liền dùng vẻ mặt trắng sỡ đoạn cổ tay đang chờ được nối xương nhìn Ôn Nhuận, thành thực hồi đáp: “Đúng vậy Ôn Ôn, anh cùng Tử Dịch xác thực không phải là bạn học bình thường, cậu ta kỳ thật là của anh” Không đợi hắn nói xong, Ôn Nhuận liền dùng vẻ mặt đắc ý tiếp lời: “Chủ nợ đúng không? Hừ hừ, kỳ thật ngay từ lúc ở trong cửa hàng em đã biết các người nhất định còn có mối quan hệ khác, nếu không anh như thế nào lại chột dạ, tóm lấy tay em kéo chạy đi, đến cả quần áo cũng không mua.”

Nói xong câu đó, cậu lại nghiêm nghiêm túc túc đối diện với một Kế Hoàng đã hóa đá ‘thuần thực dạy bảo’ nói: “Kế Hoàng a, em thấy anh chạy nhanh như vậy khẳng định là nợ cậu ta rất nhiều tiền, nhưng là đại trượng phu sống trên đời phải đầu đội trời chân đạp đất, cho dù có mượn nhiều tiền như thế nào cũng cố gắng trả lại người ta a, cùng lắm là chúng ta không mua nhà nữa, đem cặp nhẵn này bán đi, một lần nữa trở về cuộc sống tiết kiệm ngày trước, hiện tại anh có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, sao phải sợ sau này không có tiền? Anh cần gì phải nói dối em a, em vào lúc gả cho anh, anh lúc đó chẳng phải vẫn là tiểu tử nghèo đói sao? Chúng ta hai người nếu đã cùng nhau một chỗ, sẽ giúp đỡ nhau, cho nhau tín nhiệm, cho nhau thẳng thắn”

“Được rồi.” Kế Hoàng thật sự không thể không đánh gãy trí tưởng tượng của người yêu: “Ôn Ôn, không phải, kỳ thật Tử Dịch là của anh nga Cậu ta là người yêu cũ của anh.” Nhìn thấy Ôn Ôn biểu tình hóa đá, hắn vội vàng lui ra sau, lẩm bẩm nói: “Cái kia Ôn Ôn Em đã nói nếu thắng thắng sẽ được hưởng khoan hồng Cái kia anh anh trước khi về nước đã cùng cậu ta chia tay, anh anh thật sự cùng cậu ta không còn liên hệ gì nữa Anh cũng không biết sẽ ở trong cửa hàng gặp được cậu ta Anh Cậu ta cũng là vừa mới về nước.” Kế Hoàng đáng thương đã muốn nói năng lộn xộn.

Ôn Nhuận ngây ngốc một hồi biểu tình dần dần mới trở nên phong phú, đầu tiên là không dám tin, tiếp theo là phòng bị, rồi lại chuyển sang nghi hoặc, khó hiểu, cuối cùng cậu nghiêng răng nghiêng lợi đối với vẻ mặt vô tội của Kế Hoàng nói: “Người yêu cũ xinh đẹp như thế, nói anh cùng cậu ta một chút cũng không

có liên hệ qua, anh cảm thấy em có thể tin tưởng được sao?” Cậu tiến tới một bước, Kế Hoảng liền lui về sau một bước, kêu rên: “Là sự thật Ôn Ôn, cái kia Anh vừa mới nói qua hai chúng ta phải giúp đỡ nhau, cho nhau tín nhiệm a, nay anh đều đã thắng thắn A” Sau liền hét thảm một tiếng là vì Ôn Nhuận đánh một quyền vào bụng hân.

“Đừng có kêu kinh thiên động địa, mẹ nó, em đánh không có nặng đâu.” Ôn Nhuận vẻ mặt hắc tuyến nhìn đám người đang đi trên đường không hẹn mà cùng hướng về bên này nhìn sang, mẹ nó, bọn họ đây là cái ánh mắt gì, giống như chính mình là tên lưu manh vợ vét tài sản của công tử nhà giàu vậy, kính nhờ, cậu mới chính là kẻ bị khi dễ đây: “Hừ hừ, anh nói chai người không liên hệ, không liên hệ với nhau vậy sao biết được cậu ta vừa về nước?”

Thì ra là thế a. Kế Hoảng cảm thấy linh một quyền này thật đúng là oan uổng, cũng may lực đạo Ôn Nhuận cũng không phải rất nặng, này nói lên em ấy vẫn thực yêu mình, Kế Hoảng vừa nghĩ đến đây, lại chuyển bị thành hỷ, không sợ chết giữ chặt tay người yêu nói: “Tốt lắm, việc này anh có thể giải thích, đi, chúng ta đi xem nhà, trên đường anh sẽ kể tường tận cho em nghe.”

20. Chương 20

“Tin tức Tử Dịch về nước là do Hàn Tường nói cho anh biết.” Dọc đường đi, Kế Hoảng đem sự tình đã qua nói lại một lần, Ôn Nhuận nghe xong mới bình tĩnh đại ngộ, bất quá nhớ lại, vừa rồi vẻ mặt của Ngô Tử Dịch kia, rõ ràng là đối với Kế Hoảng tình cũ chưa quên. Ôn Nhuận ở trong lòng đem chính mình cùng Ngô Tử Dịch so sánh qua, thất vọng phát hiện, luận bằng cấp, luận diện mạo, luận gia thế, luận tài hoa, chính mình lại không có điểm nào có thể so sánh được với người ta.

“Kế Hoảng, người yêu cũ xinh đẹp cao quý như vậy muốn cùng anh tái hợp, nếu là người khác hân đã rất vui sướng quay về cùng cậu ta, sao anh lại trốn tránh giống như gặp phải ôn dịch?” Tuy rằng trong lòng rất đau, nhưng sự thật vẫn cứ là sự thật, Ôn Nhuận không muốn ở phương diện này làm đà điếu. Chính là không thể ngờ được Kế Hoảng lại nghiêm trang lắc đầu nói: “Ôn Ôn, không cần phải nói giỡn như vậy, anh cùng cậu ta là chuyện đã qua, huống chi nay anh có em, với cậu ta liền càng không thể.”

“Vì cái gì? Em có điểm nào so được với Ngô Tử Dịch kia?” Ôn Nhuận kích động rống, làm cho Kế Hoảng có chút bất đắc dĩ, hân xoa xoa cái trán: “Kính nhờ Ôn Ôn, không cần để tâm vào mấy chuyện vụn vặt đó được không? Theo lý luận trên mà nói, Ngô Tử Dịch quả thật là mọi thứ đều hơn em gấp trăm lần, nhưng là cậu ta có một điểm không thể so được với em, đó là cậu ta không phải Ôn Nhuận, chỉ cần một điểm này thôi cũng đủ để cậu ta hoàn toàn bị em đánh bại. Bởi vì anh yêu một người, người đó gọi là Ôn Nhuận a”

Ôn Nhuận bĩu môi: “Hừ hừ, nói lời ngọt ngào như vậy ai cũng nói được, chỉ sợ trong tương lai khi anh cần thận ngẫm lại, liền cảm thấy chính mình hiện tại thật ngu ngốc, rồi sẽ đi tìm cái tên Ngô Tử Dịch kia.” Lời nói của Kế Hoảng tuy rằng làm cậu cảm động, nhưng Ôn Nhuận vẫn đang trốn ở trong cái vòng nghi hoặc luẩn quẩn không chịu đi ra. Kế Hoảng không có cách nào, nghĩ nghĩ bỗng nhiên nói: “Như thế này đi Ôn Ôn, em biết Hàn Tường chứ, gia khóa kia bộ dạng cũng tốt, bằng cấp cũng không thấp hơn so với anh, trong nhà lại có tiền có thế, tính tình thì ôn nhu sẵn sốc, tóm lại nếu xét về tổng thể điều kiện, hân so với anh còn là người yêu tốt đẹp hơn, nhưng nếu y hướng em biểu đạt tình yêu, hơn nữa còn muốn em chia tay với anh để cùng y kết hôn, em liền đáp ứng sao?”

“Sao có khả năng?” Ôn Nhuận nhao nhao kêu lên: “Anh đem em trở thành loại người gì? Em là kẻ yêu tiền như vậy sao? Nếu nói như vậy, vào cái lúc anh vẫn còn nghèo hèn, em cho anh đến nhà mình để làm cái gì? Trực tiếp” Cậu bỗng nhiên ngừng nói, cuối cùng cũng hiểu được, trợn tròn mắt nhìn về phía Kế Hoảng: “Anh anh lại đùa giỡn em?”

Kế Hoảng buông tay: “Không có biện pháp, anh đây là quan tham bức dân đùa giỡn, Ôn Ôn em ngẫm lại, anh không nói như vậy, em có thể hiểu được tâm ý anh sao? Hiện tại em hiển nhiên đã rõ ràng, trên thế gian này tình yêu, có đôi khi là không có cái đạo lý đáng nói gì, càng miễn bàn đến mấy cái điều kiện ngoại thân, dù sao anh hiện tại cũng chỉ muốn yêu em thật nhiều, cùng em vẽ nên một tương lai bình dị nhưng lại là cuộc sống ấm áp cùng hạnh phúc.”

Ôn Nhuận ‘phi’ một tiếng, làm ra tư thế muốn nôn: “A, thực buồn nôn, còn cuộc sống bình thần, ấm áp cùng hạnh phúc.” Nói tới nói lui, cậu trong lòng cũng là ngọt ngào vô cùng, ngọt ngào đến không thể nói sang chuyện khác, cậu sẽ giống như hồ ly cười trộm mắt. Quay đầu lại: “A, sao còn không mau đến a Kế Hoảng, sớm biết xa như thế, em nhất định sẽ ngồi xe bus đến.”

“Cũng sắp đến rồi.” Kế Hoảng nóng nực, hối hận vì tham luyện cảm giác cùng Ôn Nhuận tản bộ mà không có thuê xe: “Ôn Ôn a, anh đã suy nghĩ kỹ rồi, chờ chúng ta mua nhà xong, mục tiêu kế tiếp chính là mua xe, đến lúc đó có thể đưa em đi làm. Ừm, em thích loại xe nào? Mercedes-Benz? BMW? Toyota? ...” Không đợi hắn nói xong, Ôn Nhuận đã muốn phát hoảng hô lớn: “A? Cái gì? Còn muốn mua xe? Ô ô ô, em từ bỏ, em chỉ muốn tiền còn, em không muốn mất tiền, còn nghĩ rằng đầu năm nay sẽ giữ lại được 30 vạn, đây chính là cả đời em không có được a. Kế Hoảng a, đừng suy nghĩ gì hết, chúng ta không thể đem tiền đi tiêu hết được, nhất định phải giữ lại một chút để chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào, anh biết không?”

“Ân ân, anh biết, anh biết.” Kế Hoảng ân ân a a ứng phó, nghĩ rằng 30 vạn không là cái gì, kế tiếp còn có vài cái hợp đồng béo bở, tiền tài đương nhiên sẽ cuộn cuộn đến thôi. Hắn bây giờ đã có kinh nghiệm cho nên đối chính mình tràn đầy tự tin. Ôn Nhuận thấy hắn đáp ứng mới nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói: “Kỳ thật anh hiện tại có thể kiếm được nhiều tiền như thế thì mua xe thay đi bộ cũng là chuyện sớm muộn mà thôi, em hy vọng đến lúc đó có thể mua một chiếc xe việt dã tốt, như vậy vào cuối tuần hai chúng ta có thể lái xe đi chơi, khi được nghỉ dài hạn thì lái xe đi du lịch, a a a a a, nghĩ tới đó thật cảm thấy phấn chấn.”

Kế Hoảng nhìn gương mặt vui vẻ của Ôn Nhuận, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác tốt cùng hạnh phúc. “Xe việt dã sao?” Hắn cúi đầu cười: “Được, chỉ cần là thứ Ôn Ôn muốn, anh nhất định làm được.” Ngẩng đầu lên, nhìn thấy ‘Liêu Hà’ tiểu khu đã ở trước mặt, hắn kéo tay Ôn Nhuận: “Tốt lắm Ôn Ôn, đã đến rồi.”

Ôn Nhuận tán thưởng nhìn vào tiểu khu xinh đẹp, hưng phấn nói: “Kế Hoảng, chúng ta mua nhà ở đây sao? A, thật đẹp, mặt sau là công viên West Hill, phía trước là dòng sông trong veo, là người nào có con mắt tinh đời như vậy, lựa chọn nơi này để xây tiểu khu, quả thực rất giỏi.”

Kế Hoảng cười một tiếng: “Phải không? Lão gia tử nghe thấy những lời này của em nhất định cao hứng cười toe toét.” Ôn Nhuận kinh ngạc hồi lâu: “Cái gì? Đây cũng là hạng mục của công ty anh?”

Kế Hoảng gật gật đầu: “Lúc trước Hàn bá bá đến đây câu cá, liếc mắt một cái liền nhìn trúng khối đất này, thế là bỏ nhiều tiền ra mua. Vốn nơi này giao thông không thuận lợi, chỉ có xe bus thôi nhưng trong tương lai sẽ có thêm tàu điện ngầm, cho nên khu này giá trị tiềm lực là rất lớn. Mà anh lại là thành viên của công

ty, cho nên Hàn bá bá mới đặc biệt cho phép, không lấy tiền của anh nhiều, chỉ lấy tiền vốn, nhưng cho dù như vậy, muốn mua một căn nhà có ba phòng ngủ cũng đã trên trăm vạn.” Hấn nói xong muốn đi vào văn phòng giao dịch mua bán, một tiểu thư nhiệt tình đi ra, đơn giản nói với nhau vài câu, cô liền mang hai người đến căn nhà Hàn Tường chọn cho họ.

21. Chương 21

Thăng đến khi về tới nhà, Kế Hoảng trong đầu còn hồi tưởng lại Ôn Nhuận ở trong căn nhà lớn kia khoái khoái hoạt hoạt giống như một đứa nhỏ, không thể phủ nhận, có tiểu tử Hàn Tường hỗ trợ, căn nhà kia tầm nhìn thật tốt, cửa sổ phía trước có thể nhìn thấy bờ sông liễu rủ đầy, cách cửa sổ phía sau mấy thước lại chính là rừng cây xanh tươi rậm rạp, cây tùng, cây hòe đều có ở đó, nếu vào mùa đông tuyết rơi hoặc vào mùa xuân hòe nở hoa, nhất định là cảnh đẹp không kể sao cho hết. Thế là bọn họ quyết định mua rồi về nhà, bởi vì Kế Hoảng có quen biết nên không phải trả tiền ngay, đây là Hàn lão gia cho hấn đi cửa sau.

Ngày hôm sau đi làm, Hàn Tường biết hấn thập phần vừa lòng căn nhà kia, chính mình cũng rất đắc ý, lập tức thổi phồng nói: “Kia đương nhiên là tốt rồi, cũng không nghĩ lại xem là ai giúp cậu chọn.” Vừa dứt lời, cửa bỗng nhiên “phanh” một tiếng bị phá ra, Kế Hoảng kinh hãi nhìn lại, chỉ thấy Ngô Tử Dịch tóc tai toán loạn, hai mắt đỏ phừng phừng nhìn mình, trợ lý ở phía sau về mặt kinh hoảng giải thích: “Thực xin lỗi quản lý, người này tôi đã nói sẽ đi báo với ngài một tiếng, nhưng là cậu ta vẫn xông vào.”

“Chắc chắn, xem ra phiền toái của cậu đến rồi.” Hàn Tường vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa ở một bên nói nhỏ, rồi mới đứng lên hướng Ngô Tử Dịch: “Hi, Tử Dịch, sao lại đến vào lúc này? Cũng không báo trước một tiếng a.” Kế Hoảng bắt đầu quay sang trợ lý cười cười, nói: “Không sao, cô trước đi ra ngoài đi, tôi sẽ tự mình xử lý.” Nói là như thế, nhưng đối mặt với một Ngô Tử Dịch suốt ngày trưng diện này ngay cả hình tượng tối thiểu cũng không cần, hấn quả thật cũng không biết nên làm thế nào.

Quả nhiên Ngô Tử Dịch không nhìn Hàn Tường lấy một cái, trực tiếp vọt tới trước mặt Kế Hoảng, trừng ánh mắt đỏ bừng hỏi hấn: “Vì cái gì Kế Hoảng? Vì cái gì? Cái người cùng anh ở trong cửa hàng ngày hôm qua muốn bao nhiêu què mùa có bấy nhiêu què mùa, muốn bao nhiêu bình thường có bấy nhiêu bình thường, vậy mà anh lại vì hấn cự tuyệt em? Anh anh thậm chí còn nói với em, hấn là vợ của anh, tại sao vậy? Anh sao có thể cam tâm nói ra những lời này, hơn nữa còn là hướng em nói? Anh vào lúc nói những lời này trong lòng không biết là không nên sao? Anh vì cái gì? Vì cái gì lại tìm một người như vậy, anh đã quên tiêu chuẩn lúc trước của mình sao?”

Kế Hoảng thấy đầu đau đau, còn Hàn Tường thì kinh ngạc đến mức sắp đến giữa hai người: “Sao vậy? Kế Hoảng, Tử Dịch gặp Ôn Nhuận rồi? Khó trách bộ dáng cậu ta lại như vậy, cậu ta sao có khả năng chấp nhận thua trong tay một con gà đen ...” Còn chưa nói xong, Kế Hoảng đã lạnh lùng nhìn về phía y: “Hàn Tường, nể tình chúng ta là bạn tốt bao lâu nay, một quyền này tôi giữ lại, nhưng cậu còn dám nói Ôn Ôn là gà đen nữa thử xem.” Đồng dạng, cũng chưa đợi hấn nói xong, Ngô Tử Dịch đã một phen đẩy Hàn Tường ra, hét lớn: “Gà đen mà còn muốn ca ngợi hấn, vì cái gì không thể nói, tên đó ngay cả gà đen cũng không bằng, hấn”

“Đủ rồi.” Kế Hoảng lúc này đã lửa giận đầy mình: “Ngô Tử Dịch, cậu hiện tại cùng tôi có quan hệ gì? Cậu có lập trường gì mà phê bình vợ tôi? Tôi không so đo với cậu là vì chúng ta là bạn học, còn cùng nhau trải qua đoạn quá khứ tốt đẹp kia. Bây giờ, tôi trịnh trọng nói cho cậu biết, cho dù chúng ta từng có một đoạn

cảm tình, nhưng chuyện này đã chấm dứt từ lâu, hơn nữa tôi cũng không muốn bắt đầu lại, tôi và cậu chỉ là quan hệ bạn học bình thường, cho nên, mong cậu không cần dùng một bộ nghiêm trọng trái với phong cách tao nhã thường ngày của cậu đến trước mặt tôi khoa tay múa chân, bởi vì, cậu không có tư cách.”

Ngô Tử Dịch hoàn toàn ngây dại, cậu chưa từng nghĩ tới, sẽ có người đối cậu nói như vậy, càng không nghĩ qua, người nói với cậu những lời này là cái người nho nhã lễ độ, đối với cậu luôn trân trọng bảo bọc, Kế Hoảng. Đương nhiên chuyện cậu không ngờ tới nhất chính là: Nam nhân bình thường vừa nhìn thấy hôm qua là nguyên nhân Kế Hoảng đối đãi mình như thế.

“Kế Hoảng, anh hận em lúc trước cùng anh chia tay phải không? Em biết anh hận em vô tình, nhưng là Nhưng là lúc đó em nhất thời xúc động a, Kế Hoảng, thật sự, mấy năm nay em rất nhớ anh, không có lúc nào là không nhớ tới anh, chính là em cao ngạo tự tôn vẫn không hạ mình trở về tìm anh, em luôn luôn chờ anh đến tìm em, lại không biết anh đã xảy ra nhiều chuyện như thế, Kế Hoảng, em là nói thật.” Cậu nắm chặt tay áo Kế Hoảng, trong thanh âm đã mang theo vài phần nghẹn ngào: “Kế Hoảng, hai chúng ta mới là xứng đôi a, anh cùng một chỗ với gia khảo bình thường kia sẽ không hạnh phúc, Kế Hoảng, anh trở về bên em đi, em sẽ đem hết thấy đều cho anh, em Em đã quản lý tập đoàn tài chính của gia tộc, em cần anh a Kế Hoảng. Ôn Nhuận kia, hắn sao có thể cùng anh đàm luận về Shakespeare và Einstein? Hắn có thể cho anh tiền đồ cẩm tú? Vô luận là bằng cấp, diện mạo, ăn nói, tài phú hắn như thế nào có thể so sánh được với em” Cậu còn muốn tiếp tục nói, Kế Hoảng lại bất đắc dĩ thở dài, đẩy tay cậu ra khỏi tay áo mình.

“Đủ rồi Tử Dịch, đúng như cậu nói, cậu thật sự rất vĩ đại, nhưng cái vĩ đại kia của cậu tôi không cần, làm bạn học của cậu, tôi hy vọng cậu hạnh phúc, nhưng hạnh phúc này tôi tuyệt đối không thể cho cậu. Đúng vậy, theo lý luận trên, Ôn Ôn em ấy phương diện nào cũng đều kém cậu, nhưng em ấy làm cho tôi cảm thấy hạnh phúc, chỉ cái này thôi cũng đã đủ rồi. Tử Dịch, cậu cũng nên thanh tỉnh lại đi, không cần đem ánh mắt luôn đặt trên người tôi, cậu hiện tại chính là không cam lòng mà thôi, căn bản không phải vì yêu tôi, cho nên, phải đứng lên, đi tìm một người yêu chân chính đi, đến lúc đó cậu sẽ biết cái gì mới là hạnh phúc chân chính.”

22. Chương 22

“Không, em không phải không cam lòng, em là thật sự yêu anh, là thật a Kế Hoảng.” Ngô Tử Dịch lại bắt lấy tay Kế Hoảng, lại bị hắn bỏ ra: “Đủ rồi Tử Dịch, cậu hôm nay quá bất thường, cậu xem xem chính mình hiện tại là bộ dạng gì, tôi đều đã không nhận ra được rồi, nghe lời tôi, trở về ngủ ngon một giấc, chờ đến lúc mở mắt ra, hết thấy đều sẽ tốt.” Hắn vừa nói vừa nháy mắt với Hàn Tường. Y nhận được ánh mắt của hắn liền hiểu rõ, nhún nhún vai, đi về phía Ngô Tử Dịch: “Được rồi, được rồi Tử Dịch, chúng ta ra ngoài ngồi một chút, Kế Hoảng hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm, cậu nếu đã quyết định về nước định cư, sau này còn nhiều thời gian a.” Hàn Tường lúi túi một hồi cuối cùng cũng đem được cái tên siêu cấp phiền toái này kéo ra ngoài.

Kế Hoảng nhu nhu mày: “Ông trời a, Ngô Tử Dịch thế nhưng muốn định cư trong nước, hy vọng sẽ không ảnh hưởng gì tới cuộc sống của hắn cùng Ôn Ôn. Ân, kỳ thật cũng không có gì, chỉ cần mình lập trường kiên định, tin tưởng Tử Dịch cũng sẽ không khơi dậy nổi nhiều sóng gió.” Nghĩ thông suốt điểm này, hắn tâm tình bình ổn lại mở ra lịch trình ngày hôm nay, nhanh chóng xem xét một chút liền lộ ra khuôn mặt suy sụp: Ai, phiền muốn chết, buổi tối lại có tiệc xã giao, hắn muốn về nhà ăn bữa tối tình yêu Ôn Ôn nấu a.

Ba tháng sau.

“Ôn Ôn, nhà ở đã trang trí xong rồi, em tính vào lúc nào dọn qua?” Trong phòng nhỏ sau khi mây mưa xong, Kế Hoàng thân mật ôm lấy Ôn Nhuận, một bên lơ đãng hỏi. Nhắc đến lại buồn cười, không nghĩ tới người yêu đúng là siêu cấp sợ phiền toái, khi trang trí nhà mới cũng không qua liếc mắt một cái, nói cái gì mà hết thấy để Kế Hoàng làm là được rồi, cậu chỉ chờ đến khi xong rồi mới đi nghiệm thu thành quả, muốn tự mình kinh hỉ một phen. Nay nhà đã trang hoàng xong rồi, Kế Hoàng nghĩ cậu lúc này sẽ rất háo hức muốn nhìn nhà mới.

Quả nhiên, Ôn Nhuận vừa nghe được lời này liền lập tức ngồi dậy, đôi mắt to lờ lờ sáng lên: “Được, chúng ta cuối tuần này liền đi qua xem thử đi, àn, cái gì mà lúc nào dọn qua, chờ em nhìn thử xem đã.” Cậu xoay người xuống giường, tìm quyển lịch bàn nhìn kỹ một hồi, Kế Hoàng cười trừ lắc đầu: ‘Tiểu tình nhân của hần vẫn còn quá mê tín’. Nhìn xong, Ôn Nhuận quay trở lại trên giường, ha ha cười nói: “Quyết định rồi, tháng sau ngày 10 là ngày phi thường tốt, chúng ta ngày đó liền chuyển nhà đi.” Nói đến hai chữ chuyển nhà, không biết vì sao cậu thu lại nụ cười, ngay cả ánh mắt cũng trở nên ảm đạm.

Kế Hoàng vội vàng ôm lấy cậu, khẩn trương nói: “Ôn Ôn, em xảy ra chuyện gì? Sao bỗng nhiên ủ rũ vậy, có phải là bị bệnh hay không?” Nói xong định mặc quần áo đưa Ôn Nhuận đi bệnh viện.

Ôn Nhuận ngẩng đầu cười cười: “Không bệnh, chỉ là nghĩ phải rời khỏi nơi này, bỗng nhiên có chút thương cảm, em từ nhỏ đã ở đây, hàng xóm đều quen thuộc, hiện tại nghĩ đến phải đi, trong lòng thập phần luyến tiếc, không bao giờ có thể cùng mọi người vào lúc chạng vạng ngồi dưới tàng cây nói chuyện phiếm, đánh bài, chơi cờ” Nói xong liền cúi đầu.

Kế Hoàng bật cười nói: “Thì ra là như vậy a, Ôn Ôn, em thương cảm làm gì, chúng ta chỉ là chuyển đi thôi mà, đâu có ra khỏi thành phố, dù sao bên kia cái gì cũng đều có, những thứ bên này chúng ta sẽ để lại, sau này có thời gian sẽ trở về đây ở hai ngày, như vậy em sẽ không cần vì không gặp lại được hàng xóm mà luyến tiếc, được không?” Hần nói xong, Ôn Nhuận đã muốn kinh hỉ ngẩng đầu: “Có thể như vậy sao Kế Hoàng, chúng ta giữ nơi này lại, tương lai anh sẽ cùng em về ở vài ngày sao?”

Kế Hoàng ở trên mặt cậu hôn một cái: “Chỉ cần là mệnh lệnh của nương tử, tiểu sinh đều nghe theo.” Nói xong kéo cậu lại: “Tốt lắm, giờ ngủ đi, ngày mai hai chúng ta còn phải đi làm nữa, đêm nay anh cũng không ép buộc em” Lời nói còn chưa dứt đã bị Ôn Nhuận đánh cho một quyền: “Hỗn đản, anh còn mặt mũi nói, mẹ nó, anh nói anh tốc chiến tốc thắng, anh lại xát xát cọ cọ, thất lưỡng thiếu chút nữa bị anh chặt đứt.”

Kế Hoàng cười nói: “Đây chính là điển hình ác nhân cáo trạng, cái lúc anh xát xát cọ cọ, người nào đó chẳng phải thực thỏa mãn sao? Hơn nữa còn kêu lên thanh âm tiêu hồn thực cốt, làm cho anh sao có thể chịu được, huống chi thất lưỡng anh còn chưa có mệt, thất lưỡng của em lại bị chặt đứt, điều này nói ra cũng thật không có đạo lý đi.” Cho Ôn Nhuận một câu nói đùa, lại gỡ nhẹ người ta hai cái biểu đạt tình yêu.

Chỉ mới nửa tháng, Kế Hoàng đã nhận không được muốn chuyển qua nhà mới, không nói cái khác, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng hần cùng Ôn Nhuận vào ban đêm, dưới ánh đèn ngủ nhu hòa, hai người nằm trên cái giường siêu lớn kia, hần liền có chút khẩn cấp, bởi vậy nên hiện tại nhìn cái giường nhỏ trong phòng đã thật sự không vừa mắt, hần cũng không chịu nằm lại xem cái giường nhỏ này chính là đại ân nhân giúp hai người kết hợp cùng một chỗ, suy nghĩ như thế thật sự là quá vong ân phụ nghĩa đi.

Bất quá Ôn Nhuận lại cực kỳ mê tín, nhất định phải chờ đến ngày 10 mới chịu chuyển nhà, Kế Hoảng cũng không có biện pháp, đành phải đếm ngày kiên nhẫn chờ đợi, ai biết được đến tối ngày kia, vừa về nhà đã thấy Ôn Nhuận ôm một cái thùng lớn ngồi yên trên giường, thấy hắn trở về liền thở dài, đứng lên nói: “Kế Hoảng, anh nói bên kia đã có đầy đủ đồ đạc hết rồi phải không?” Thấy Kế Hoảng gật nói: “Đúng vậy Ôn Ôn, xảy ra chuyện gì?” Cậu lại thở dài: “Vậy là được rồi, quần áo em đã thu dọn xong, chúng ta tối nay liền chuyển qua đi.”

23. Chương 23

“Xảy ra chuyện gì Ôn Ôn? Em rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không phải nói là ngày 10 tháng sau mới đi hay sao? Vì cái gì bỗng nhiên đổi ý?” Kế Hoảng đặt máy tính xuống, vội vàng đi qua ôm lấy người yêu sắc mặt có chút thương cảm: “Có phải có ai khi dễ em hay không? Nói cho anh biết, chúng ta đi tìm hắn.”

Ôn Nhuận đẩy hắn ra, xem thường nói: “Không cần phải phát huy cái trí tưởng tượng của anh ra được không? Nơi này ai dám khi dễ em a. Em sợ dĩ muốn dọn đi bây giờ là vì” Cậu lại thở dài: “Ai, anh có nhìn thấy gia đình đứng ở đầu ngõ?”

“Đầu ngõ? Gia đình?” Kế Hoảng không chút suy nghĩ nhìn theo, hồi lâu mới nói: “A, anh thấy một nữ nhân đang ôm đứa nhỏ ngồi kia, anh còn kỳ quái nghĩ sao trẻ như vậy cô ta còn không về nhà, có lẽ là bị lạc đường đi.”

“Chỉ nhìn thấy nữ nhân? Nga, có lẽ là nam nhân kia cùng một đứa nhỏ nữa đi tìm đồ ăn rồi, Kế Hoảng, bọn họ không phải lạc đường, mà là không có nhà để về.” Ôn Nhuận đem vali cùng máy tính để lại cạnh nhau: “Nhà bọn họ vốn rất nghèo khổ, có một phòng ở cũng bị lửa thiêu rụi sạch sẽ, nguyên nhân hỏa hoạn cũng không rõ ràng, họ lại không có tiền mua bảo hiểm nên đành phải tha con lưu lạc khắp nơi, lang thang đã gần nửa năm rồi. Chạng vạng hôm nay em thấy bọn họ quần áo tả tơi ngồi ở đầu ngõ, cuộn mấy tấm thảm rách, muốn ở nơi này một thời gian, ai, mấy tấm thảm rách kia là nhà của bọn họ, Kế Hoảng, mùa hè còn đỡ một chút, nếu mùa đông đến anh nói bọn họ phải làm sao đây? Người ở trong nhà còn muốn bị đông lạnh, hưởng chi ở bên ngoài ăn ngủ, chịu muỗi đốt. Hai đứa nhỏ kia thật đáng thương, thấy trong tay em cầm hai cái bánh mì thì ngó chằm chằm, lại không ngừng chảy nước miếng. Cho nên Kế Hoảng, chúng ta dù sao cũng không bán nơi này đi, không bằng liền đem nơi này cho bọn họ ở lại được không?”

Kế Hoảng nhin không được nở nụ cười: “Thì ra là như vậy a, lão bà đại nhân bởi vì đồng cảm với họ nên muốn chuyển nhà trước sao, ok, Ôn Ôn, em biết anh luôn là lão công gương mẫu, lão bà đại nhân nói gì nghe nấy mà, bất quá em nói cho bọn họ tin này chưa?” Thấy Ôn Nhuận lắc đầu, hắn búng ngón tay, ha ha cười nói: “Vậy chạy nhanh đi nói đi, anh có thể tưởng tượng được bọn họ có bao nhiêu cảm tạ em, giống như anh lúc trước, ở thời điểm đau khổ nhất, em đã cho anh ấm áp cùng dùng khí, a, anh nghĩ chính là ở thời khắc kia, anh liền không kiềm chế được mà yêu em.”

“Thực buồn nôn.” Ôn Nhuận trợn trắng mắt liếc hắn: “Vậy được rồi, anh chờ một chút, em đi gọi bọn họ vào, như vậy chúng ta có thể đi được rồi.” Cậu nói xong xoay người đi ra cửa, Kế Hoảng chính là vui sướng vỗ tay vài cái rồi mới khôi phục lại bộ dáng trầm ổn, lấy di động ra gọi vào một dãy số: “Uy, Vương tiên sinh sao? Lần trước công ty thưởng cho tôi chiếc xe đặt ở chỗ ông đó, hiện tại tôi có thể lấy về không Đúng, chính là địa chỉ lần trước tôi đưa cho ông Nga, tốt, tôi chờ.” Ngắt điện thoại hắn lại lộ ra tươi cười: “Ha ha, Ôn Ôn, em rất nhanh sẽ phát hiện, kinh hỉ anh cho em cũng không phải chỉ có một cái nga.”

Ở trong phòng nhẹ nhàng đi qua đi lại, tưởng tượng hần cùng Ôn Ôn hai người cùng nhau ăn tối dưới ánh nến, say đắm nhìn nhau, sau đó hần ôm lấy Ôn Ôn, đi đến cái giường tinh xảo cực lớn mà hần mất hơn một tháng mới tỉ mỉ lựa chọn được, rồi bọn họ song song ngã xuống giường, cởi quần áo đối phương, chuẩn bị vận động kịch liệt Nga, không tốt, hần muốn chảy máu mũi rồi. Cho dù cùng Ôn Ôn trải qua gần một năm cuộc sống vợ chồng, nhưng nếu tưởng tượng đến mấy cái hình ảnh hạn chế này, hần vẫn là có một chút không khống chế được mình. Nghĩ đến chút nữa sẽ có một gia đình tiến vào, hơn nữa lại còn có mấy đứa nhỏ nữa, hình tượng này của chính mình cũng rất không đẹp mắt đi. Kế Hoảng tiếc nuối vạn phần dừng hần dòng phim a phiến đang chiếu trong đầu.

Chỉ chốc lát sau, cửa quả nhiên mở ra, Ôn Nhuận kéo một nhà bốn người đến, Kế Hoảng lúc này mới hiểu được vì cái gì bọn họ một nhà thế nhưng lại lưu lạc đến nửa năm, vốn ở trong cái thành phố này tùy tiện tìm một công việc là có thể thuê được một gian phòng trọ nhỏ, cũ. Nhưng là hần hiện tại đã biết rõ, nam nhân kia thế nhưng lại là một người mù, việc đi lại chỉ có thể dựa vào đôi nạng thô sơ, mà nữ nhân kia vừa gầy vừa nhỏ, thần sắc tựa như bị bệnh nặng, hai đứa nhỏ, đứa lớn có lẽ là 5 tuổi, còn đứa nhỏ thì vẫn chưa biết đi. Như vậy gia đình này, trừ bỏ ăn xin ra, hiển nhiên là không có năng lực mưu sinh. Hần không khỏi cảm thán: Gia đình này nhất định là cái gì cũng không biết, nếu không với tình huống của bọn họ, có thể xin chính phủ trợ cấp, cũng không đến nỗi thành như vậy.

Nữ nhân vừa vào trong nhà liền quỳ xuống trước mặt Kế Hoảng, than thở khóc lóc ngàn ân vạn tạ, Kế Hoảng vội vàng luống cuống tay chân dìu cô đứng dậy, cuộc đời hần còn chưa gặp qua loại tình huống này đâu. Nhìn về phía Ôn Nhuận, phát hiện người yêu đã nước mắt lưng tròng, hần thở dài, nghĩ rằng giúp người giúp đến cùng, cái này không chỉ đem đến cho Ôn Ôn niềm vui, tương lai nếu có lúc nào mình đắc tội, nhất định sẽ bị người khác đánh lại. Thế là bọn họ đem gia đình kia ngồi vào bàn, Ôn Nhuận đi đến phòng bếp nấu mấy bát mì, chiên mấy quả trứng. Cả nhà kia hai mắt đều phát sáng, cũng không khách sáo gì nữa, liền lang thôn hổ yết ăn đến gió cuốn mây tan. Ngay cả đứa nhỏ nhất cũng ăn sạch một chén mì.

24. Chương 24

Kế Hoảng bất giác cảm thấy buồn cười, hần nhớ rõ vào thời điểm Ôn Nhuận thu lưu hần cũng là cho hần ăn mì cùng trứng chiên, xem ra đây là đồng cảm của cậu được thể hiện qua đồ ăn đi. Đợi nữ nhân ăn xong rồi, Ôn Nhuận liền mang cô đi thăm quan nhà, chỉ nơi nào là phòng bếp, nơi nào là phòng sinh hoạt, cuối cùng cậu nói với cô, ở tử quần áo bọn họ có để lại vài bộ đồ, nếu mặc không được có thể sửa lại rồi cho bọn nhỏ, còn có trong nhà có để lại hai ngàn đồng, cậu toàn bộ đều cho bọn họ. Cuối cùng, cậu đi đến chỗ đứa nhỏ, ôm lấy khuôn mặt phấn nộn của người ta hôn nửa ngày trời, rồi mới quay sang chỗ nữ nhân đang khóc nói ra mục đích: “Ai nha, cô không cần cảm tạ tôi, tiền này là để mua thức ăn cho bọn nhỏ, tội nó đang ở trong thời kỳ phát triển, không thể thiếu dinh dưỡng được, hơn nữa tôi cùng Kế Hoảng đều không có con, vậy tôi sau này có thể đến đây nhìn hai tiểu gia khóa này được không?” Cậu tràn ngập mong đợi hỏi còn nữ nhân liệu mạng gật đầu: “Đương nhiên đương nhiên, cậu thích bọn nhỏ liền trở thành mẹ nuôi của tội nó đi.” Thấy Ôn Nhuận trên trán hiện lên hai đường hắc tuyến, cô bưng tỉnh đại ngộ, vội vàng sửa lại: “Không, không phải mẹ nuôi, là ba nuôi” Không đợi nói xong, cô lại phát hiện nếu Ôn Nhuận là ba nuôi tội nhỏ vậy Kế Hoảng là cái gì? Cuối cùng đành phải nói: “Dù sao một nhà chúng ta đều được các người lo, từ hôm nay trở đi, hai đứa nhỏ này cũng là con các người, cậu nếu thích cứ tới đây thăm, chúng ta cảm kích còn không kịp.” Vừa dứt lời, ngoài cửa vang lên tiếng còi xe, Kế Hoảng cười nói: “Được rồi, Ôn Ôn, không cần dài dòng nữa, xe đến rồi, chúng ta đi thôi.”

Lưu luyến không rời nhìn lại, Ôn Nhuận cuối cùng vẫn là thở dài leo lên xe, chiếc xe chậm chậm rời khỏi ngõ nhỏ, hai người đều lặng im không nói gì, Ôn Nhuận là hồi tưởng lại đoạn quá khứ cậu từ nhỏ đến lúc

lớn lên ở đây, Kế Hoàng cũng là nhớ đến lần đầu tiên hắn cùng Ôn Nhuận gặp nhau ở đây, sau đó là tình cảnh mình hằng ngày chờ Ôn Nhuận trở về, một loại cảm xúc ầm ập cùng nhẹ nhàng xoay quanh hai người, dù sao cuộc sống lúc trước cũng là những ngày tốt đẹp khiến người ta khó quên.

Bất quá, chờ xe đi đến đại lộ, hướng nhà mới bọn họ đi tới, không khí trong xe liền thân thiện lên, những hoài niệm dần dần bị phần khởi thay thế, Ôn Nhuận tựa như chim sẻ, hưng phấn ở bên tai Kế Hoàng ríu rít nói.

“Kế Hoàng, nhà mới màu chủ đạo là gì a? Phòng ngủ có trải thảm lông mềm không? Anh nói đèn tường, đèn tường là hình dáng gì a” Một đám vấn đề nối gót lao tới, hỏi đến Kế Hoàng choáng váng đầu óc, không thể không giơ tay đầu hàng: “Ok ok, Ôn Ôn, đợi đến nơi em tự mình xem là tốt rồi.”

Ôn Nhuận bắt mắt, chọt chọt vào ngực Kế Hoàng: “Anh đây là cái thái độ gì a, a? Chẳng lẽ khi gặp khách hàng, người ta hỏi anh vài câu, anh cũng là một bộ dạng không kiên nhẫn này, dùng một câu ‘tự mình xem đi’ rồi đem người đuổi đi sao? Ân?” Cậu vừa nói xong, Kế Hoàng liền nhỏ giọng nói: “Khách hàng người ta cũng không giống như em vậy a, vừa hỏi là hỏi liên tiếp mười mấy cái vấn đề.” Nói xong thấy Ôn Nhuận trừng mắt, hắn liền cười trừ nói: “Nga, anh không phải là có ý như vậy, anh là nói, đến nơi em sẽ được nhìn thấy ngay, bây giờ nói ra chẳng phải sẽ không còn thú vị nữa sao? Cho nên Ôn Ôn, em tạm thời nhẫn nại một chút.”

Ôn Nhuận bĩu môi: “Quên đi, không hỏi thì không hỏi.” nhưng là vẫn không thể im lặng đến hai phút, từ chỗ cực độ hưng phấn với nhà mới liền chuyển qua đối với chiếc xe sinh ra nồng đậm hứng thú: “Ân, Kế Hoàng a, anh thuê ở đâu được chiếc xe này a? Ngồi thực thoải mái, a, bên trong xe cũng thực tinh xảo, không tồi, em thích phong cách này, chờ đến lúc có đủ tiền rồi, chúng ta liền mua một chiếc như vậy đi.”

Thuê Thuê? Kế Hoàng sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, thuê sao? Một cho lão bà bảo bối của hắn có thể nghĩ ra, cậu cho đây là thời cơ đại thuê xe trâu xe ngựa sao? Thanh thanh cổ họng, hắn hừ hừ cười: “Ôn Ôn, em thích chiếc xe này khiến anh rất cao hứng, bởi vì chiếc xe này cùng mấy cái phụ kiện đều là anh ra sức chọn lựa.”

“Vì cái gì anh phải bỏ tiền mua mấy thứ phụ kiện này a? Chẳng lẽ vì chúng ta thuê một lần liền phải mua luôn sao?” Ôn Nhuận thập phần bất mãn hỏi, thật là, tiêu tiền cũng không cần phải tiêu loạn như thế a.

Kế Hoàng gân xanh cuối cùng không nhịn được cũng khản cập nổi lên, hắn hét lớn: “Ôn Ôn, không phải thuê, là của anh, chiếc xe này là của chúng ta, là vì có công lớn nên công ty thưởng cho anh, em hiểu chưa? Cái tên ngốc này, thuê? Như vậy mà em cũng nghĩ ra được.”

Quá mức kinh ngạc, Ôn Nhuận ngây ngốc nghĩ: ‘Chiếc xe này là của bọn họ, là của cậu cùng Kế Hoàng?’ Bởi vì kinh hãi quá mức cho nên cũng không biết phải nói cái gì, bất quá cậu cũng không quên bỏ qua một vấn đề: “Kế Hoàng, anh vừa rồi nói em cái gì? Ân? Anh dám nói em ngu ngốc, anh muốn bị đánh có phải không?” Nói xong cậu liền nhào tới, dù sao chỗ ngồi cũng rất rộng, cậu có đủ chỗ để hành hung.

Phía trước Vương lái xe nhìn thấy một màn này qua kính chiếu hậu, trong mắt hiện ra thần sắc hâm mộ: Chậc chậc, cặp vợ chồng son này thoát nhìn thì thấy khoảng cách chênh lệch rất lớn, nhưng lại rất hạnh phúc.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, một chiếc xe thể thao tràn đầy hạnh phúc chạy nhanh trên đường.

25. Chương 25

“Tốt..... Thật thoải mái a, Kế Hoàng..... Anh..... Anh quá tuyệt vời.....” chần chừ mềm mại bị hai người đè sâu xuống, nhìn theo sự kết hợp chặt chẽ giữa hai thân thể, có thể biết được bọn họ là đang kịch liệt vận động.

“Ôn Ôn, em cho tới bây giờ còn chưa kích lệ anh nóng bỏng như vậy.” Kế Hoàng thập phần kinh hỉ kêu lên, đồng thời vì được người yêu cổ vũ mà tinh thần phấn chấn, huỳnh đệ phía dưới lại càng cứng rắn, cố gắng không ngừng làm chủ nhân nở mày nở mặt.

“Anh..... Anh nói cái gì? A..... Em..... Em là..... Em là nói giường này..... thật thoải mái ai nói..... cái kia của anh..... rất tuyệt..... Anh liên tưởng lung tung cái gì?” Ôn Nhuận dùng sức đánh vào tấm lưng rắn chắc của Kế Hoàng: “Hỗn đản Anh..... Anh rất hung mãnh nhẹ chút.”

Kế Hoàng động tác dừng lại, cả người tựa như quả bóng cao su bị xì hơi, ngay cả huỳnh đệ đang hăng hái kia cũng giống như bị ngâm nước trong nháy mắt: “Ôn Ôn.” Hắn ảo não kêu lên: “Mong em lần sau nói rõ ràng ra được không? Như vậy sẽ hại chết người đó có biết hay không? Huỳnh đệ này của anh nếu từ nay về sau mắc bệnh không đứng lên được nữa, đối với hạnh phúc của em không phải cũng có ảnh hưởng sao? Em không thể dùng ngôn ngữ cạm bẫy đến đả kích nó tăng vọt tính tích cực hiểu chưa?”

Ôn Nhuận cũng phát giác thứ lửa nóng gì đó trong hậu đình của mình quả thật mềm đi không ít, bán tín bán nghi nhìn về phía Kế Hoàng, thấy hắn bộ dáng sầu mi khổ kiểm, thầm nghĩ ‘chẳng lẽ ngoạn ý này thực sự có lòng tự trọng? Vừa rồi chính là bị mình nói đến thương tổn? Từ nay về sau sẽ không bao giờ tích cực nữa?’ Bỗng nhiên nhớ tới một biện pháp, cậu nhẹ nhàng xoay xoay thân mình, cố ý dùng niêm mạc dưng dưng đạo mềm mại cọ cọ thân phần ủ rũ kia, liền sau đó gia khóa này một chút khách khí cũng không có, lập tức sinh long hoạt hổ đứng lên.

“Đây là cái mà anh nói là bị đả kích nghiêm trọng, thậm chí còn có khả năng bất lực của vị huỳnh đệ kia?” Ôn Nhuận tròn mắt: Mẹ nó, tốc độ khôi phục thể này còn có thể bị bệnh sao, cậu nếu không chuẩn bị tốt liền bị trưởng đau. “Anh thu nhỏ lại cho em, a a a a, anh anh cái tên hỗn đản này anh a a a a” Sau đó là một tiếng thét chói tai, cậu bị kích thích thật mạnh, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống: Ô ô ô, giường lớn kỳ thật cũng không có chỗ nào tốt, tối thiểu ở trên cái giường trước kia, Kế Hoàng còn sợ kích thích mạnh quá khiến mình bị đụng đầu, nay giường này vừa dài lại lớn, gia khóa kia quả thực không kiêng nể gì, cùng với cái hung khí phía dưới kia, làm tới mức mình giống như thuyền nhỏ gặp bão.

Có lẽ là làm tình ở nhà mới khiến Kế Hoàng hưng phấn hẳn lên, làm đến như thể không có điểm dừng, đem Ôn Nhuận dày vò giữa tầng tầng lớp lớp thống khổ cùng khoái hoạt, trừ bỏ những tiếng rên rỉ “ân ân, a a”, còn lại không nói được tiếng phản đối nào.

Đèn treo tường tuy rằng rất đẹp, nhưng ánh sáng này con mẹ nó thật sự rất nhu hòa, làm cho gia khóa này hăng hái đến bất tận. Đây là ý nghĩ cuối cùng của Ôn Nhuận trước khi chìm sâu vào giấc ngủ.

“Reng reng reng” Thanh âm của đồng hồ kêu lên, làm hai người đang lấy tư thế bắt nhả ôm nhau trên giường lớn bình tĩnh. Ôn Nhuận không tình nguyện mở mắt: Ai, thật không muốn đứng lên a. Rồi quay sang nhìn đồng hồ, trời ạ, bảy giờ rồi, bị muộn rồi. Cậu ngồi bật dậy, rồi lập tức nặng nề ngã xuống giường, “Ôi” đau đến mức hô ra tiếng. Kế Hoảng mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, ôm cậu lẩm bẩm nói: “Ngủ thêm nữa đi, không vội, dù sao chúng ta cũng có xe, lát anh đưa em đi.”

“Phi, nếu không nhanh đứng lên, anh cho dù có tên lửa cũng đến muộn.” Ôn Nhuận nổi giận rống to, một tay xốc Kế Hoảng dậy: “Anh mau đứng lên cho em, nếu không em cho anh biết lợi hại.” Vừa nói cậu vừa xoa thắt lưng chính mình: “ Ôi, cái thắt lưng già cả đáng thương của tôi.”

Kế Hoảng miễn cưỡng xuống giường liền nhìn thấy Ôn Nhuận đã không còn để ý đến thắt lưng đau nhức của mình vội vàng chạy ra khỏi phòng, bất quá năm giây sau, cậu lại vọt trở về, vẻ mặt đen thui hướng Kế Hoảng hô to: “Rửa mặt ở chỗ nào?”

Kế Hoảng nhin không được phì cười dẫn cậu vào nhà vệ sinh. Nhìn căn phòng được trang hoàng thanh lịch, Ôn Nhuận hoàn toàn sợ đến ngây người, lẩm bẩm nói: “Như thế nào lại dùng nơi lớn như vậy làm nhà vệ sinh? Mẹ ơi, cái này bằng với hai cái phòng ngủ của mình rồi.” Nói xong liền thay dép lê cẩn thận đi vào, nhin không được nơi này sờ sờ, nơi đó xem xem, hoàn toàn quên mất chuyện bản thân sắp bị trễ giờ làm.

Kế Hoảng nhìn vào đồng hồ, thật sự không đành lòng quấy rầy cậu, nghĩ nghĩ cuối cùng đưa ra ý nghĩ trước giờ của hần, đối Ôn Nhuận nói: “Ôn Ôn, bằng không em nghỉ làm đi? Anh có năng lực nuôi em.” Vừa dứt lời, Ôn Nhuận liền hung tợn quay đầu qua: “Em không phải loại nhu nhược, không cần anh nuôi.” Nói xong lập tức nhớ ra một chuyện, tiếng “a a a a” thảm thiết lại vang lên, nhanh chóng đánh răng rửa mặt, thay quần áo rồi chạy ra bên ngoài. Kế Hoảng vội vàng gọi với theo: “Ôn Ôn, điểm em tâm còn chưa có ăn, không cần gấp gáp, chờ một chút anh đưa em đi.” Ôn Nhuận cũng không quay đầu lại, chỉ phất phất tay: “Em không ăn, cũng không cần anh đưa đi.” Cậu chính là rất sáng suốt, một khi Kế Hoảng chở cậu đến nhà máy bị đám đồng nghiệp nữ thích tướng tượng kia bắt được, cậu còn không phải bị thẩm vấn đến chết sao?

26. Chương 26

Bất quá tính toán của Ôn Nhuận mặc dù rất tốt, nhưng gặp phải cái tên Kế Hoảng không chịu hợp tác thì cũng không có biện pháp gì. Vừa mới tan tầm, gia khóa kia đã đem theo con xe thể thao đẹp rạng ngồi chạy tới trước cửa nhà máy, nhất thời khiến cho vô số tiếng thét chói tai vang lên. Ôn Nhuận vốn nghĩ là bạch mã hoàng tử của cô nào đó cầm chín mươi đóa hồng chờ ở cửa, cậu còn vui sướng khi người gặp họa bèn vội vàng thay quần áo đi ra cửa xem, kết quả vừa nhìn thấy chiếc xe cùng cái đĩa bị vây giữa đám người thì không khỏi trợn mắt há hốc mồm, sợ tới mức vội vàng lui trở về. Đáng tiếc mới trốn không được bao lâu, cậu đã bị đông đảo tỷ tỷ muội muội túm đi ra, rốt cuộc bị đám người gian manh đó bắt khao một bữa đại tiệc.

“Em đã nói với anh bao nhiêu lần là không được tới đây đón em, anh đều đem lời em nói thành gió thoảng bên tai có phải hay không?” Một chiếc xe chạy vững vàng trong đêm, bên trong xe, Ôn Nhuận vì số tiền trả cho bữa tiệc mà đau lòng, nhin không được bắt đầu trách Kế Hoảng.

“Ôn Ôn, anh sẽ nghỉ việc.” Kế Hoảng bỗng nhiên nói ra một câu làm Ôn Nhuận sợ tới mức sắc mặt trắng

bạch: “Kế Hoằng, anh bị sa thải rồi sao? Có phải là do phạm vào sai lầm nào không? Em đã sớm nói với anh không được lấy điện thoại công ty nấu cháo, bị phát hiện thì sẽ ảnh hưởng không tốt, nhìn xem nhìn xem, rốt cuộc thì ông chủ cũng nhìn không được nữa đem anh đuổi rồi. Anhbây giờ có van xin cũng không thể được, phải viết bản kiểm điểm, nói sẽ đem tiền của mình bù lại, sau này kiên quyết sẽ không tái phạm nữa, nếu” Không đợi cậu nói xong, Kế Hoằng đã muốn cười không ra hơi: “Được rồi, được rồi Ôn Ôn, vấn đề này về nhà nói sau, hiện giờ anh đang lái xe, rất sợ bị em chọc cười tới mức gây ra họa.”

“Anh còn cười.” Ôn Nhuận phẫn nộ rống: “Giờ là lúc nào rồi mà anh còn nói em chọc cười anh.” Cậu sinh khí quay đầu ra chỗ khác, một bên suy nghĩ trở về nên giáo dục Kế Hoằng như thế nào, bắt hắn viết kiểm điểm nhận sai. Dù sao công việc tốt như vậy cũng không dễ kiếm, huống chi tiền mua nhà còn chưa trả xong, Kế Hoằng không thể mất đi công việc này.

“Ôn Ôn, không phải anh bị đuổi việc, anh là nói muốn nghỉ công việc này, ra ngoài tự làm một mình.” Về đến nhà, Kế Hoằng hướng Ôn Nhuận giải thích rõ ràng, hơn nữa còn rất vui sướng chờ đợi Ôn Nhuận dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, biết được mình có năng lực vượt cao hơn nữa, mà Ôn Ôn nhất định sẽ tôn trọng cùng ủng hộ quyết định của mình.

Ai ngờ Ôn Nhuận sững sốt cả nửa ngày trời, cuối cùng mới lý giải được ý tứ trong lời nói của hắn, bộ dáng không thể tin được: “Kế Hoằng, anh nói, ông chủ không đuổi việc mà là anh tự ra ngoài làm một mình, là như vậy sao?” Gặp Kế Hoằng cười cười gật đầu, cậu hừ một tiếng, trịnh trọng nói: “Không được, em không đồng ý.”

Đáp án này hiển nhiên ngoài dự liệu của Kế Hoằng, hắn nghiêng đầu nhìn Ôn Nhuận, khó hiểu hỏi: “Vì cái gì Ôn Ôn? Em vì cái gì lại không đồng ý? Hiện giờ anh đã có khá nhiều khách hàng riêng, hoàn toàn có năng lực tự làm một mình, hơn nữa ở công ty có rất nhiều người ngáng chân anh, làm anh không thể chuyên tâm, nhưng chính là làm một mình rất tốt, Ôn Ôn, em phải ủng hộ anh, chẳng lẽ em không tin thực lực của anh sao?”

Ôn Nhuận quảng cho hắn một ánh mắt xem thường nói: “Em tin năng lực của anh, nhưng là anh có nghĩ tới hay không, ở thời điểm anh gặp khó khăn nhất, là ông chủ giúp đỡ anh, nay nửa năm còn chưa tới, anh lại lập công ty mang khách hàng đi, như vậy chẳng phải rất không có lương tâm sao? Còn nữa, một mình làm rất mạo hiểm, một khi anh không kiếm được tiền thì tính sao? Chưa kể đến việc anh mở công ty thì lấy tiền ở đâu đây, chỉ bằng quyền sở tiết kiệm mấy ngàn nguyên của chúng ta sao? Mấy thứ này anh đã cẩn thận nghĩ tới chưa? Nếu chưa nghĩ qua thì vì sao lại phải bốc đồng như thế, cho nên em nói em không đồng ý.”

Kế Hoằng cười nói: “Không nghĩ tới Ôn Ôn cẩn thận như vậy a, không sai, mấy lời em vừa đưa ra đều là vấn đề chính, nhưng thứ nhất, ông chủ của anh hiện tại là cha của Hàn Tường, mà ra ngoài lập công ty cũng là giấc mộng của anh và Hàn Tường, cho nên lão gia tử chẳng những sẽ không phản đối mà còn nhất định ủng hộ chúng ta. Thứ hai, anh đối với năng lực của mình thực tự tin, anh trước sẽ bắt đầu kinh doanh nhỏ rồi mới mở rộng ra, anh là Kế Hoằng, tuyệt không có khả năng thất bại. Thứ ba, về tài chính của công ty, mấy vạn nguyên của chúng ta tuy rằng không đủ, nhưng còn lại có thể từ Hàn Tường cung cấp, Ôn Ôn, anh và Hàn Tường là bạn từ hồi trung học, y sẽ không so đo mấy thứ này.”

“Mặc kệ anh nói gì, dù sao em cũng không đồng ý.” Kế Hoằng càng nói đạo lý rõ ràng, Ôn Nhuận lại càng sinh khí, cậu cảm giác Kế Hoằng quá thực dụng, rất nhiều thứ đều không suy nghĩ rõ ràng, tùy tiện làm việc như thế cũng không phải là biểu hiện thành thực: “Kế Hoằng, anh ngấm lại tình cảnh hiện tại của

chúng ta đi, anh mới thoát khỏi cảnh nghèo khó, dưới tình huống như vậy, ở công ty học nhiều kinh nghiệm không phải rất tốt sao? Làm gì phải gấp rút ra ngoài làm một mình?”

“Ôn Ôn, em sao có thể hiểu được, mấy lão già ở công ty rất đáng giận, họ căn bản là không muốn anh thuận buồm xuôi gió, có thể nói vì họ, anh đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội, anh không muốn như thế mãi.” Kế Hoảng cũng bất mãn, thật sự là Ôn Ôn không hiểu được thế giới của hắn lại nhất định phải can thiệp quấy nhiễu, chẳng lẽ cậu không thể vì mình mà thay đổi suy nghĩ một chút được sao?

Hai người đều cho mình có lý, ai cũng không chịu nhường, đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn bọn họ giận dỗi, cuối cùng đều mang một đám khí không vui trong bụng, cơm cũng chưa ăn, Ôn Nhuận trở về phòng đi ngủ, mà Kế Hoảng cũng đến một căn phòng khác ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Ôn Nhuận tỉnh lại liền đi làm, Kế Hoảng thấy cậu điểm tâm còn chưa làm, hiển nhiên là đang tức giận mình, hắn trong lòng cũng bị đè nén, chỉ đơn giản là ra khỏi cửa, làm việc đến tối rồi rủ Hàn Tường cùng mình đi quán bar uống rượu, định đến hừng đông mới trở về, đỡ phải về nhà còn nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Ôn Nhuận.

27. Chương 27

Trong quán bar, Hàn Tường sau khi nghe Kế Hoảng đem sự tình nói ra cũng thập phần bất mãn, cảm phần nói: “Không phải tôi đã nói với cậu là cậu rất dung túng vị kia nhà các người, cậu ấy có được ngày hôm nay là dựa vào ai, còn không phải là nhờ vào cậu sao, nếu trông cậy vào mớ tiền lương nhỏ xíu đó của cậu ấy thì tám đời cũng không thể được như ngày hôm nay a. Kết quả là cậu ấy một chút cũng không nhận rõ vị trí của mình, đã không ủng hộ cậu lại còn cản trở, chỉ bằng Kế Hoảng cậu, cậu 6y1 dựa vào cái gì mà quản lý như vậy a, a?”

Kế Hoảng vừa nghe bạn thân nói vậy, bị phần trong lòng nhất thời cũng có chút khuynh đảo, hai người tiếp tục uống đến nửa đêm, cũng may Hàn Tường tửu lượng không tồi, vẫn còn có thể gọi một chiếc taxi, đem hai người đưa về biệt thự. Vào tới phòng, Kế Hoảng đã muốn say đến không biết trời đất, luôn miệng kể ra Ôn Nhuận không phải này nọ, Hàn Tường nửa đùa: “Một bụng oán khí của cậu, tôi đã nghe đủ rồi, hay là gọi Tử Định đến đây để tối nay cậu ta an ủi cậu, thế nào?”

Kế Hoảng vốn say đến lợi hại, nhưng vừa nghe được tên Ngô Tử Định, cái đầu đang xoay vòng vòng lập tức thanh tỉnh, ngơ vác nhìn Hàn Tường, lú lú nói: “Nói, nói cái gì? Tôi đêm nay không trở về nhà đã là đắc tội Ôn Ôn Ôn, đang giận tôi Nếu biết tôi uống rượu say còn cùng Tử Định một chỗ kia kia còn không lột da tôi a Không Không được, tiểu tử cậu muốn hại tôi.”

Hàn Tường đẩy hắn lên giường, chỉ chỉ mũi hắn: “Kế Hoảng a Kế Hoảng, cậu nói cho tôi biết, đến lúc này, cậu tại sao phải sợ người kia? Là cậu ấy sợ cậu mới đúng, cậu Ai, ai, thật bất hạnh, cậu nếu cứ như vậy, cậu ấy càng sẽ nắm lấy tính cách cậu, chế trụ cậu” Vừa dứt lời, Kế Hoảng đột nhiên đứng thẳng dậy, trừng thẳng vào y, trừng đến lúc trong lòng y hốt hoảng đã thấy Kế Hoảng đi ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Không được về nhà quá muộn, Ôn Ôn sẽ lo lắng” Còn chưa nói xong, hắn liền “rầm” một tiếng té trên mặt đất, ngủ say như chết. Cũng may là trên nền nhà đều trải thảm dày mềm

mại, nếu không trên đầu hẳn chắc chắc sẽ mọc ra một trái ổi to.

Sáng sớm hôm sau, cả hai liền tỉnh, Kế Hoàng sờ lên cái đầu vì say rượu mà đau đớn không thôi cười khổ nói: “Sau này tôi không dám uống đến say mềm nữa, đầu đau như vậy thật là tự làm tự chịu.” Nói xong vực lại tinh thần đi rửa mặt chải đầu rồi cùng Hàn Tường lái xe đến công ty. Trên xe, Hàn Tường miêu tả sinh động lại hình ảnh hắn bị vợ quản nghiêm như thế nào, sau đó nghiêm mặt nói: “Kế Hoàng, không thể dễ như vậy mãi, không thể vì cậu thích mà cứ dung túng Ôn Nhuận mãi được, như vậy cuộc sống sau này của cậu chẳng phải đều bị an bài hết sao?”

Kế Hoàng gật đầu: “Yên tâm đi, tôi tự có chừng mực.” Hàn Tường lại lắc đầu nói: “Yên tâm? Tôi yên tâm mới là lạ, ai, nhìn bộ dáng tối hôm qua của cậu, cũng biết cậu cuối cùng cũng là thỏa hiệp.” Kế Hoàng bật cười nói: “Không phải khoa trương đến mức đó đi? Cậu yên tâm, lần này tôi nhất định làm đại trưởng phu cho cậu xem.”

Sẩm tối có bữa tiệc xã giao, vừa ăn xong liền về nhà, Ôn Nhuận đã ngồi trên sofa, thấy hắn trở về, lạnh mặt hỏi: “Anh tối hôm qua đi đâu vậy?”

Kế Hoàng vốn muốn nói vài câu nhẹ nhàng, nhưng lại nhớ tới chuyện bị Hàn Tường cười nhạo, sửa lại chủ ý cũng lạnh lùng nói: “Cùng Hàn Tường đi uống rượu rồi về nhà y ngủ.” Vừa nói vừa mở TV nhằm chán đổi kênh.

Ôn Nhuận cười lạnh một tiếng: “Phải không? Chỉ sợ người cùng anh không phải là Hàn Tường mà là cái vị tình nhân xinh đẹp cũ của anh đi?”

Kế Hoàng từ khi gặp lại Ngô Tử Dịch, sợ nhất chính là Ôn Nhuận hoài nghi mình cùng Tử Dịch vẫn còn qua lại, lúc này nghe cậu nói như vậy, lập tức cảm thấy mình không được tín nhiệm khiến hắn phi thường tức giận đem điều khiển TV ném thật mạnh, đứng lên lạnh lùng nói: “Em ở nhà đi.” Nói xong thay quần áo, cũng không nói thêm tiếng nào, mở cửa nghênh ngang đi. Ôn Nhuận nghe thấy tiếng ở cửa, quay đầu lại cũng chỉ thấy trước cửa trống không, cậu kinh ngạc thật lâu, bỗng nhiên thở dài cầm lấy lon bia trước mặt một hơi cạn sạch.

Kế Hoàng nổi nóng đến nhà Hàn Tường ở hai ngày, Ôn Nhuận không biết được tin tức gì, đến cả điện thoại còn không có lấy được một cuộc. Đến chạng vạng ngày thứ ba, Kế Hoàng hết giận liền ngồi suy nghĩ một chút, nghĩ rằng Ôn Ôn bất quá cũng chỉ nói một câu, vì vợ thấy chồng đi một đêm không về, ít nhiều cũng sẽ nghĩ tới trường hợp kia, kỳ thật cũng không phải thực quá phận, nếu mình mở miệng giải thích cũng sẽ không như bây giờ, thực không nên có mấy cái phản ứng lớn như vậy. Nghĩ đến đây, liền cảm thấy chính mình ngược lại có chút quá phận, khó trách Ôn Ôn ngay cả điện thoại cũng không gọi cho mình. Thế là đến lúc tan tầm, hắn đi đến siêu thị mua mấy thứ Ôn Nhuận thích ăn cùng một ít hoa quả, lát sau nhìn đồng hồ, biết là Ôn Nhuận làm xong, không kịp đi đón cậu, đành phải lái xe thẳng về nhà.

28. Chương 28

Mở cửa, trong phòng im ắng, Kế Hoàng gọi hai tiếng nhưng không có ai trả lời, hắn nghĩ rằng Ôn Ôn trẻ như vậy còn chưa về sao? Hắn đi từng phòng kiểm tra nhưng ngay cả bóng Ôn Nhuận cũng không thấy, Kế Hoàng trong lòng khẩn trương hẳn lên, vội vàng gọi đến căn phòng nhỏ ngày trước hắn và Ôn Nhuận ở, là nữ nhân kia tiếp điện thoại, nói rằng cũng không thấy Ôn Nhuận, còn nói cậu đồng ý chuyện cứ ba tuần lại đến thăm mấy đứa nhỏ, kết quả là không đi, cô hỏi Kế Hoàng chuyện là như thế nào.

Kế Hoàng đã hai ngày không về nhà, cũng đâu biết được cái gì, đành phải nói lung tung vài câu cho có lệ. Buông điện thoại, hắn cơ hồ muốn nổi điên, hối hận chính mình không nên hai ngày trời không trở về, để đến bây giờ Ôn Nhuận đi đâu, làm gì hắn đều không biết.

Ôn Nhuận bình thường giao thiệp rất ít, ngay cả người thân cũng chỉ có bà dì Lan Lan kia, thật vất vả mới tìm được số điện thoại của bà dì, gọi qua hỏi, dì cũng không biết được hành tung của cậu. Cuối cùng tìm được trong ngăn kéo nhỏ là cái điện thoại của Ôn Nhuận, tìm được số điện thoại của đồng nghiệp Ôn Nhuận, gọi qua, vừa mới nói lý do gọi đến, đối phương liền kinh ngạc nói: “Cái gì? Anh không biết sao? Ôn Nhuận hôm trước đang làm thì bị máy móc chém vào tay, chặt đứt hai ngón, đã đưa đến bệnh viện phẫu thuật rồi, làm phẫu thuật đến sáu giờ, còn không biết có thể thành công hay không, hiện tại đang nằm ở bệnh viện để quan sát.”

Cái gì gọi là sấm sét đánh xuống, Kế Hoàng hiện tại đã sâu sắc cảm nhận được. Buông điện thoại, hắn cảm thấy tim mình như bị vỡ nát, nghĩ đến Ôn Nhuận bị cắt đi ngón tay cực độ đau đớn, nghĩ đến cậu bất lực giao phó bệnh tình cho bác sĩ, nghĩ đến cậu nằm trong phòng giải phẫu tâm tình thấp thỏm lo âu, hắn liền cảm thấy như muốn nổi điên với chính mình.

Ngay thời điểm Ôn Nhuận cần mình nhất, hắn là đang làm cái gì? Hắn ở nhà Hàn Tường chơi trò chơi điện tử, giận dữ nói mình nhất định phải chiếm thế thượng phong. Hắn như vậy vẫn còn là người sao?

Không biết làm sao lái xe đến bệnh viện, hắn chạy như bay đến ngoại khoa mà đồng nghiệp kia nói, lại không biết Ôn Nhuận nằm ở phòng nào, vội vàng đến bàn hướng dẫn hỏi, nữ hộ sĩ ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười nói: “Ôn Nhuận? Xin hỏi ngài là người nhà của Ôn Nhuận sao?”

“Đúng vậy.” Kế Hoàng suyễn khí trả lời, hắn là chạy quá nhanh, làm thân thể luôn luôn rèn luyện đều đặn cũng chịu không nổi. Ai ngờ nữ hộ sĩ vẫn còn thắc mắc: “À, tiên sinh, xin hỏi ngài là gì của Ôn Nhuận?”

“Tôi là chồng Ôn Nhuận.” Kế Hoàng nhanh chóng đáp, không ngại nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của nữ hộ sĩ, hắn hiện tại lòng nóng như lửa đốt, muốn thật nhanh được nhìn thấy người yêu bảo bối: “Tiểu thư, mong cô nhanh nói cho tôi biết phòng của cậu ấy ở đâu được không? Có vấn đề gì lát sau nói tiếp.”

“Vâng, là phòng 502.” Nữ hộ sĩ hồi phục tinh thần, mỉm cười nói cho hắn đáp án, đợi cho Kế Hoàng chạy qua như bay, cô nàng mới gọi một đồng nghiệp khác nói: “Uy, Tiểu Lam, Ôn Nhuận nằm ở phòng 502 có người nhà đến đó.” Một câu nói ra kéo tới vài hộ sĩ hóng chuyện: “Cái gì? Thật vậy chẳng? Ôn Nhuận có người nhà a?”

Tiểu hộ sĩ dùng sức gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, hơn nữa đồng nghiệp của Ôn Nhuận nói không sai nha,

nam nhân kia quả thực rất có mị lực, tuy rằng hắn đang lo lắng nhưng vẫn thực chói mắt. Cái quan trọng nhất là hắn toàn thân đều là hàng hiệu, tản mát ra một loại khí chất đặc biệt cao quý, hơn nữa cho dù vẫn đang lo lắng nhưng vẫn không tự kiềm hãm được mà toát ra khí thế. Chắc chắn, hiện tại tôi tin tưởng lời những người đó, nam nhân này tuyệt đối không phải là người đơn giản. Mà cũng thật kì quái nha, Ôn Nhuận nhìn qua cũng không có gì đặc biệt, hơn nữa lại là nam nhân, sao lại có khả năng bắt được hoàng kim nam nhân vĩ đại như thế?”

Tiểu hộ sĩ có chút tiếc hận lắc đầu, nhất thời khiến cho một mảnh cười vang: “Quên đi, Tiểu Trần cô lại hoa si rồi, nếu thích nhìn nam nhân kia như vậy thì cùng lắm chúng ta đem công việc trong cái phòng có hắn tặng cho cô, ha ha ha ha” Tiếp theo là tiếng Tiểu Trần phản bác: “Chán ghét, người ta chính là nói cho các người tin tức, cũng không nhìn lại xem, hắn đã là chồng của Ôn Nhuận, các người cũng không để ý người ta đang thương tâm lại đến treo ghẹo người ta, sau này có tin tức gì cũng không thèm nói cho các người biết.”

×××××××××××××××

Đẩy cửa phòng ra, cả đám người bệnh đang ăn cơm chiều đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía Kế Hoảng, hắn xấu hổ gật đầu cười cười, ánh mắt dừng lại ở chiếc giường cạnh cửa, Ôn Nhuận mặc quần áo bệnh nhân đang nằm trên giường ngủ say, trên bàn ở đầu giường là một phần thức ăn đơn giản. Kế Hoảng trong nháy mắt tâm như bị người hung hăng đánh mấy cái, bước vài bước về phía trước, vừa định đánh thức hắn đã bị bệnh nhân giường bên xua tay ngăn cản. Đó là một ông lão tóc hoa râm, ông lặng lẽ nói: “Đứa nhỏ này từ lúc mổ xong đến giờ đều không ngủ tốt, cứ ngăn người mãi không thôi, thật vất vả mới ngủ được, cậu để nó ngủ một hồi đi, chúng ta cùng hộ sĩ đều không đánh thức, ngay cả cơm cũng chưa gọi nó ăn đâu.”

Kế Hoảng vội vàng đáp ứng, nhìn gương mặt tái nhợt đang ngủ của Ôn Nhuận, mũi hắn xót xót, nước mắt liền không chịu thua kém rơi xuống. Đây là lần thứ hai hắn rơi lệ, lần đầu tiên là ở thời điểm mẹ hắn qua đời, mà tâm tình hai lần rơi lệ đều là đau như thế, đau đến khiến hắn cơ hồ không thể hô hấp.

Ngồi xuống ghế bên cạnh, hắn cẩn thận nhìn hai tay Ôn Nhuận để lộ ra bên ngoài, chỉ thấy một bàn tay quần đầy băng gạc, nhìn không ra được tình trạng, Kế Hoảng đau lòng tội đỉnh, định nâng bàn tay kia lên nhìn kỹ, lại sợ quấy nhiễu đến Ôn Nhuận. Đúng lúc này, cửa bỗng nhiên mở ra, một hộ sĩ trẻ tuổi nói nhỏ: “Vị nào là người nhà Ôn Nhuận, mong đi ra ngoài một chút.”

29. Chương 29

Kế Hoảng nhìn Ôn Nhuận, thấy y không có dấu hiệu tỉnh lại mới vội vàng đi ra cửa phòng: “Nga, là ta, xin hỏi có chuyện gì sao?”

Nữ hộ sĩ đưa cho hắn một bản danh sách: “Tiên sinh, Ôn Nhuận tiền viện phí đã nợ rất nhiều rồi, trước khi phẫu thuật cũng không có nộp, đồng nghiệp của cậu ấy cũng không có tiền đóng thay, ngài hiện tại nhanh xuống bổ sung đi. Thật là, nếu là chồng của cậu ấy thì phải biết quan tâm tới. Hai ngày kia ngài chạy đi đâu, phải biết rằng bệnh nhân lúc chữa bệnh cần nhất là có người quan tâm a.” Nói đến đây tiểu hộ sĩ nhin không được vì Ôn Nhuận bất bình.

Kế Hoảng mặt đỏ lên: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, hai ngày này tôi ở bên ngoài, Ôn Ôn cũng không nói cho tôi biết cậu ấy xảy ra chuyện, cảm ơn cô đã giúp tôi chiếu cố em ấy, tôi cam đoan sau này sẽ không xuất hiện chuyện này nữa.” Hắn thật sự không có mặt mũi nào nói vì mình giận đối Ôn Nhuận mà bỏ đi, cho nên Ôn Nhuận không thể báo cho hắn biết chuyện được. Lấy danh sách vợ vàng đi xuống dưới lầu, vừa lúc nhận được tiền lương cùng tiền thưởng, đem đi đóng phí là đủ rồi. Đi ra khỏi phòng thu phí, hắn mua một ít trái cây Ôn Nhuận thích ăn cùng một ít thuốc bổ rồi mới trở lại phòng bệnh.

Mở cửa ra, phát hiện Ôn Nhuận đã tỉnh, bên cạnh là vài người bệnh khác đang nói chuyện Kế Hoảng tới thăm. Hai người ánh mắt gặp nhau, Kế Hoảng rất muốn tươi cười, nhưng trong lòng lại đau đến mức như có mấy mũi khoan đồng thời xoáy vào, làm hắn lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn. Hắn đi đến trước giường người yêu, lại không biết phải nói gì mới tốt, liền cứ như vậy ngơ ngác đứng ở một bên.

Ôn Nhuận ở trong lòng giận hắn, giận hắn bỏ lại mình đi cả đêm không về, giận hắn vì mình vừa mới nhắc đến tới Ngô Tử Định liền lạnh lùng bỏ đi, ngay cả lời phủ nhận cũng không chịu nói. Vào đêm kia, cậu đã suy nghĩ rất nhiều, thậm chí còn bắt đầu hoài nghi, chính mình cùng Kế Hoảng đến tột cùng có thể có tương lai hay không, dù sao hắn hiện tại cũng không phải là tiểu tử không xu dính túi, hắn là Kế Hoảng tiền đồ vô lượng, ở bên người phần lớn là tuần nam mỹ nữ, còn có một vị tình nhân cũ so với mình còn xuất sắc hơn rất nhiều, hắn căn bản không cần vì một kẻ thực nhảm chán như mình mà bỏ qua rừng cây quý hiếm.

Cậu cực độ hoài nghi cộng với bất an nên đã đem cuộc sống của mình sau khi ly hôn suy nghĩ tốt. Bởi vậy ngày hôm sau bị thương, tất cả mọi người đều muốn thông báo cho Kế Hoảng cậu lại nhất định không chịu, trong lòng cậu nghĩ hai người đều sắp mỗi người một ngã, từ nay về sau vẫn là nên ít làm phiền hắn thì tốt hơn, chính mình cũng nên tách khỏi Kế Hoảng, trả lại cho hắn hết thảy, không cần ý lại vào hắn, cùng lắm thì như cuộc sống lúc trước thôi, đâu phải là chưa từng có.

Nhưng là hiện tại, cậu nhìn Kế Hoảng chân tay luống cuống đứng ở trước giường mình, trên gương mặt anh tuần đầy mồ hôi, cái mỉm cười so với khóc còn khó coi hơn, cậu trong lòng không biết vì cái gì liền cảm thấy vô cùng ủy khuất, cậu nhớ tới vào cái đêm đông kia, dưới ngọn đèn đường, một kẻ cô độc đứng giữa biển người đợi mình trở về, cậu còn nhớ rõ thân ảnh Kế Hoảng khi đó bỏ nhào vào lòng cậu, nói cho cậu biết hắn có bao nhiêu thích mình.

Tựa như bây giờ, rõ ràng một khắc trước còn nghĩ quyết không tha thứ, dao sắc chặt dây rốn, đau dài không bằng đau ngắn, tâm tâm niệm niệm đều là chuyện chia tay, nhưng là vừa nhìn thấy hắn, ý niệm đó đều không còn, nghĩ muốn nhào vào lòng hắn hưng hăng khóc một hồi, nói cho hắn biết lúc ngón tay bị đứt có bao nhiêu đau, thời điểm bị đẩy vào phòng giải phẫu chính mình có bao nhiêu sợ hãi, giải phẫu xong đối mặt với một đám bệnh nhân có người nhà đến thăm, trong lòng có bao nhiêu khó chịu cùng tủi thân.

“Thật sự là đã làm phiền, Kế tiên sinh công tác bận rộn còn có thể nhớ tới tôi, trích ra chút thời gian đến thăm, làm tôi rất cảm động.” Ôn Nhuận áp chế suy nghĩ kia, kiên quyết quay đi không nhìn Kế Hoảng, cậu còn đang vì chuyện tối đó mà sinh khí, cũng cảm thấy vô hạn ủy khuất.

“Ôn Ôn, anh anh hai ngày nay đều ở nhà Hàn Tường, anh là nói thật, anh thề.” Kế Hoảng biết cậu còn giận cái gì vợ vàng giải thích, lại đau lòng cầm lấy bàn tay quần đầy băng gạc: “Vì cái gì xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói cho anh biết? Anh về nhà không thấy em, gọi điện cho đồng nghiệp của em mới biết được em xảy ra chuyện, anh đã muốn điên rồi em biết không?”

“Tôi nghĩ anh cùng tình nhân cũ cùng một chỗ, không dám làm phiền, hơn nữa chúng ta cũng sắp chia tay, tôi còn muốn sống cho tốt chẳng bằng từ giờ trở đi học cách thích ứng là được.” Ôn Nhuận nói một câu làm Kế Hoảng bị dọa đến mặt mày đều trắng bệch: “Ôn Ôn, em nói cái gì a? Em em không thể như vậy..... anh biết lần này là anh sai lầm rồi, nhưng nhưng em không thể không cho anh cơ hội sửa đổi a.”

Bởi vì quá mức khấn trương, tay hấn không tự chủ được mà xiết chặt, tức khắc làm Ôn Nhuận đau tới thở ra tiếng: “Anh anh buông ra, ngón tay tôi vừa mới tiếp da, anh..... anh phải bắt nó đứt rồi ra mới cam tâm a?” Cậu nói xong Kế Hoảng mới giật mình phát hiện chính mình dùng lực quá lớn, vội vàng buông tay. Ôn Nhuận đáng thương ôm lấy tay mình ai ai kêu khóc, biểu tình không nói nên lời kia quả thật chọc người yêu thương, làm cho Kế Hoảng vốn rất thương vợ, lúc này lại hoàn toàn chìm đắm.

30. Chương 30

Nhóm bệnh nhân buồn cười nhìn một màn này, lúc trước họ còn nghe Ôn Nhuận nói mình cùng người yêu sắp ly hôn, bọn họ thực lo lắng, nghĩ rằng đứa nhỏ này bị thương ngay lúc sắp phải ly hôn, thật đúng là phi thường xui xẻo, cũng không biết cậu có thể gượng dậy sau cú sốc này hay không. Nay nhìn đến cảnh tượng này, bọn họ xem như là hoàn toàn yên tâm, hơn nữa còn cảm thấy lo lắng lúc trước của mình thực buồn cười: Thật là, người nói họ vô cớ buồn lo cái gì a, này rõ ràng chỉ là vợ chồng son cãi nhau thôi, đừng nói ly hôn, dám cược là không cần đến đêm nay, hai người sẽ lại hòa hợp lại, so với lúc trước càng thêm mặn nồng.

“Xin lỗi, thực xin lỗi Anh không phải cố ý.” Kế Hoảng trong lòng vừa lo lắng vừa đau lòng cùng sợ hãi, vội vàng nâng tay Ôn Nhuận lên cẩn thận thổi thổi, kỳ thật cách một tầng băng gạc, cái thổi khí kia hoàn toàn không có hiệu quả. Ôn Nhuận nhìn hấn tay chân vụng về, đầu đầy mồ hôi, ở chỗ sâu nhất nơi đáy lòng như bị chạm nhẹ một chút, đúng là tràn đầy ấm áp.

Cậu dùng cánh tay không bị thương ở trên lưng người yêu loạn đánh: “Tôi cho anh dám ở bên ngoài không về, tôi cho anh dám trở về bên tình nhân cũ của anh, tôi cho anh lúc tôi bị thương dám chạy ra bên ngoài chơi bời, tôi cho anh” Nhớ tới việc mình bị thương cũng không báo cho Kế Hoảng, lời nói của cậu càng ngày càng nhỏ, cuối cùng nghẹn lại trong miệng.

Kế Hoảng làm sao có khả năng phản kháng, mấy cái đánh này tượng trưng cho tình yêu của Ôn Nhuận đối với hấn, cho dù không phải dưới tình huống này thì hấn cũng không phản đối a. Nhưng thật ra tất cả người bệnh trong phòng đều nhìn thấy, cả đám cười vang, rồi một người nhẹ giọng nói: “Ai nha, tôi hôm nay xem như hiểu được vì sao trong tình yêu cũng có đánh đấm rồi, tôi trước giờ vẫn thấy kỳ quái, yêu cũng đánh đấm có quan hệ gì đâu? Bây giờ nhìn thấy đã hiểu được, yêu cũng có thể thông qua đánh đấm để biểu đạt.” Ông vừa nói xong mấy người khác lập tức phụ họa, một lão nhân khác cũng nói: “Đúng vậy đúng vậy, chính là tiểu Ôn a, cậu xem cậu ở trước công chúng liên không kiêng kị gì biểu đạt tình yêu, tốt xấu gì cũng tránh ở trước mặt đám lão nhân chúng ta mà biểu diễn chứ, ai, già rồi, không có cái gì kịch tính cả, không giống như đám người trẻ tuổi các người, thật sự là nhiệt tình không bị cản trở, ha ha ha.”

Ôn Nhuận cả mặt đều hồng, buông tay, cậu trừng mắt nhìn lão nhân kia một cái: “Ngô bá bá, bác sao bác cũng theo bọn họ chọc ghẹo con, tối hôm qua là ai ở trong này mắng to rằng hấn không có lương tâm, hôm nay liền thay đổi.” Cậu bĩu môi, quay lại nhìn Kế Hoảng. Lại nghe Ngô bá bá cười nói: “Tối hôm qua là tôi chỉ nghe cậu nói liên tin, hôm nay mới biết được đứa nhỏ người ta là bị oan uổng thôi, tiểu Ôn a,

người ta đối tốt với cậu như thế, sao cậu bị thương lại dối không cho hắn biết, vợ chồng cãi nhau vài câu đã nói đến chuyện chia tay, này cũng không tốt đâu”

Đến cuối cùng lão nhân này đã cấp tốc biến thành thầy giáo đối với Ôn Nhuận triệt để giáo dục làm cậu mặt lúc đỏ lúc trắng: “Ngô bá bá, bác nói đúng, nói đúng.” Cậu xoay mặt đi, trên mặt tràn đầy ý cười.

Vào buổi chiều, Hàn Tường cũng tới đây, đứng trước giường Ôn Nhuận thề thốt thay bạn bè y làm chứng, hơn nữa bộ dạng vô cùng đau đớn làm kiểm điểm, đều nói là lỗi của mình, không nên dung túng cho Kế Hoảng uống rượu. Sau đó ân cần hỏi thăm cùng kiên quyết hối cải trở thành con người mới làm cho Ôn Nhuận cũng dở khóc dở cười mà tha thứ cho y, nghĩ rằng người ta thế nhưng là hào phú công tử, cậu dựa vào cái gì mà bắt người ta cúi đầu nhận sai như vậy.

Kế Hoảng bị cậu trách cứ, ngay cả chữ chia tay cũng đều đã nói ra, hẳn lúc đi ra ngoài mua cơm liền gọi điện cho Hàn Tường khêu khích như muốn đánh nhau, đem toàn bộ oán khí vút lên đầu gia hỏa đáng thương kia, làm Hàn Tường sợ tới mức phải cân nhắc một chút, sau đó cảm giác được Kế Hoảng cũng Ngô Tử Dịch hòa hợp lại là hy vọng xa vời, thật ra Ôn Nhuận này mới chính là chân mệnh thiên tử của Kế Hoảng.

Nhận rõ được ai mới là vua, sau đó y chạy nhanh tới, bồi bác chính mình để giúp Kế Hoảng làm Ôn Nhuận hạ hỏa. Kỳ thật cũng không thể xem như bồi bác hoàn toàn, Kế Hoảng ở bên ngoài hai đêm không về, tiểu tử này coi như cũng có công canh giữ.

Kết quả không cần phải nói, Kế Hoảng cúi đầu nhận sai, cơn tức của Ôn Nhuận cứ thế hoàn toàn tiêu thất, nghĩ rằng đánh người chạy đi không ái đánh người chạy lại, nếu mình còn như vậy ép buộc, không tha thứ thì chắc chắn cậu sẽ thành kẻ không nói đạo lý. Hai người hòa hợp lại, Kế Hoảng ở bệnh viện liên tục ba ngày, sau đó bị Ôn Nhuận cùng nhóm hộ sĩ hợp lực lại đuổi về đi làm. Lại qua hơn mười ngày, sau khi cất chỉ thành công, Ôn Nhuận sẽ xuất viện. Kế Hoảng vốn định để cậu nằm thêm mấy ngày nữa để quan sát, lại bị cậu kiên quyết phản đối mới bắt đắc dĩ đón cậu về nhà.

Hai ngón tay kia tuy ghép lại thành công nhưng độ linh hoạt lại không được như trước kia, tuy rằng nấu cơm, viết chữ cũng không phải chịu ảnh hưởng gì lớn nhưng công việc tinh vi của công nhân kỹ thuật lại không đảm nhận được.

Ôn Nhuận là người quật cường, nhìn thấy mình đem lại hiệu quả cho nhà máy không cao, lại khiến lãnh đạo chiếu cố, khiến cậu thấy mình giống như ngồi mát ăn bát vàng. Cậu trong lòng cũng cảm thấy thực hổ thẹn, rõ ràng đây không phải là tai nạn lao động, mà là chính mình không cẩn thận gây nên, hơn nữa Kế Hoảng lại đối với cậu tìm mọi cách che chở. Bởi vậy sau một năm rưỡi, ý nghĩ nóng lên, nghĩ rằng Kế Hoảng đang nuôi mình kỳ thật cũng không sai, thế là từ chức, ở nhà toàn tâm toàn ý chăm sóc cho chồng.

31. Chương 31

Bất quá sống như vậy qua nửa năm, Ôn Nhuận bắt đầu thở dài, cậu không quen với cuộc sống như vậy, nhất là khi nhìn Kế Hoảng mỗi ngày mang bộ dáng mệt mỏi trở về, lang thôn hổ yết ăn cơm, sau đó lại tỉnh lực tràn đầy mà yêu cầu vô độ rồi mới ngả đầu xuống ngủ say như chết. Ôn Nhuận trong lòng trống

rỗng, toàn bộ sợ hãi hóa thành oán khí ngút trời: ‘Không, mình không thể mãi kém cỏi như vậy, mình không phải là một con heo hết ngủ lại ăn, mình cũng phải tìm một công việc để làm, tuy rằng không thể làm công nhân kỹ thuật như trước nhưng chẳng lẽ một cái công việc làm vệ sinh cũng không tìm được, không cần phải mỗi ngày đều ở nhà ngẩn người, chơi trò chơi, xem TV, nấu cơm, quét tước.’ Cậu nghĩ như vậy, trong lòng lập tức dấy lên ngọn lửa quyết tâm.

Kế Hoảng sợ dĩ bận rộn như thế là vì hắn đã có được công ty của riêng mình. Sau lần cãi nhau đó, Kế Hoảng vốn quyết tâm không chọc Ôn Nhuận sinh khí nữa, an phận làm quản lý, thủ hạ của Hàn lão gia. Ai ngờ sau khi Ôn Nhuận xuất viện lại đem tiền lấy hết ra, nói hắn cứ dựa theo ý mình mà làm, nếu không thành công thì cùng lắm trở lại nghèo như lúc trước, Kế Hoảng cảm động vô cùng, sau khi mở công ty liền liều mạng công tác.

Bởi vì hắn cùng Hàn Tường kiên trì nên kết quả liền tới, nhận được hơn mười hợp đồng lớn, công ty cứ như thế mà phát triển, hai người tựa như nhận được cúp vô địch, tài phú cứ như tuyết cuộn cuộn kéo đến, không đến một năm sau, ngoài lĩnh vực chính họ còn lấn sân sang các lĩnh vực khác, như là quảng cáo, trang trí, thời trang, các ngành sản xuất khác đều bước một chân vào. Hiện tại Kế Hoảng trở thành tổng tài công ty, ở T thị coi như là một đại nhân vật chỉ cần dậm chân một cái trời đất liền nổi phong ba.

Khi công ty càng lúc càng phát triển, Kế Hoảng lại càng ngày bận rộn, nhưng vì chuyện lần đó Ôn Nhuận bị thương, hắn liền đề cho mình một cái quy định, chính là vô luận buổi tối có bao nhiêu khách hàng, nhiều đại nhân vật cỡ nào, hắn cũng đều không đi tiệc xã giao. Kế tổng tài hằng đêm đều trở về nhà làm một ông chồng gương mẫu, đây cũng là điều giới thượng lưu đem làm trò cười.

Chẳng qua rốt cuộc vợ hắn là ai, bộ dáng như thế nào, ngoại trừ Hàn Tường cùng một số ít người thì không ai biết cả. Không phải Kế Hoảng sợ đem Ôn Nhuận ra ngoài sẽ làm hắn mất mặt, trên thực tế, trong mắt hắn người yêu làm gì có khuyết điểm. Chính là hiện tại mình là người danh khí lớn, bị giới truyền thông truy lùng khổ không nói nổi, hắn không muốn cuộc sống của Ôn Nhuận bị mấy thứ linh tinh này quấy nhiễu, cho nên mới tình nguyện kim ốc tàng kiều.

Cũng may Ôn Nhuận là dạng người hướng nội, bình thường khi hai người cùng một chỗ phần lớn đều là ở trong nhà chơi điện tử, ăn cơm, xem TV, nói chuyện phiếm, thuận tiện làm mấy cái vận động kịch liệt kia. Bởi vậy hai năm nay mọi người đối với Kế phu nhân tò mò đến cực điểm, thân phận Ôn Nhuận lại thủy chung không bị bại lộ.

Bất quá gần đây Kế Hoảng cũng phát hiện người yêu tựa hồ có điểm không thích hợp, vừa thấy hắn về nhà liền đem mấy thứ gì đó trên sofa giấu đi, nếu mình hỏi liền thề thốt phủ nhận. Kế Hoảng hỏi qua hai lần liền không xen vào nữa, nghĩ rằng cậu là thích một ngôi sao nữ nào đó cho nên mới sợ mình phát hiện.

Nhưng là vào một buổi tối, Ôn Nhuận đột nhiên hỏi hắn là công ty có thuê công nhân khuân vác phải không, hắn trong lòng không khỏi nổi lên hoài nghi, tuy vậy ngoài mặt vẫn thản nhiên trả lời: “Đúng vậy, bởi vì hai tầng ngầm dưới công ty đều là kho hàng, hiện tại sinh ý rất phát triển, buôn bán hàng hóa cũng ngày càng nhiều, cho nên bắt đầu tuyển thêm người.” Nhưng sau lưng, hắn lại đem thần sắc kinh hỉ chột lóe của Ôn Nhuận toàn bộ thu vào đáy mắt.

Ngày hôm sau, đến công ty việc đầu tiên là nói quản lý phụ trách việc thuê người đem hồ sơ công việc giao hết lại cho mình. Khiến quản lý kia chẳng hiểu ra làm sao, nghĩ rằng việc tuyển loại lao động phổ thông

này không cần tổng tài tự mình hỏi đến, ngay cả phó tổng tài cũng nói loại sự tình này ông làm chủ là được rồi a, thật là, không biết tổng tài định làm gì nữa, cho dù không tín nhiệm, tựa hồ cũng sẽ không lấy mấy chuyện này để xác minh.

Đợi cho quản lý kia mang bộ mặt không hiểu gì cả rồi đi, Kế Hoảng nhanh chóng lật lật tập hồ sơ, quả nhiên, ở trang thứ hai mươi bảy, sơ yếu lí lịch cùng ảnh chụp của Ôn Nhuận đều nằm rõ ràng trên đó. Kế Hoảng muốn gọi quản lý vào, nói hắt đem Ôn Nhuận loại ra. Nhưng sau đó lại nghĩ: ‘Ôn Ôn vì cái gì thà rằng đi làm loại công việc nặng nhọc này cũng không nguyện ý ở nhà? Mỗi ngày một mình ở trong căn nhà lớn kia, cậu ấy không phải là rất buồn sao. Nếu nói như vậy, việc cậu ra ngoài đi làm cũng không phải là không đúng, nhưng vì cái gì lại không trực tiếp cùng mình nói chuyện, tay từng bị thương, mình đương nhiên sẽ chuẩn bị một công việc thoải mái cho em ấy làm a.’

Nghĩ mãi vẫn không thể giải thích được, nhân lúc Hàn Tường chạy vào, hắt đem chuyện này nói ra, Hàn Tường lại ha ha cười nói: “Này còn không hiểu? Ôn Ôn của cậu kỳ thật là một người cao ngạo, không muốn bị cậu bảo bọc quá mức, cậu ấy muốn dựa vào thực lực của mình kiếm tiền ăn cơm thôi, cho dù có ít cỡ nào thì cậu ấy cũng thực thỏa mãn hơn so với việc cậu đưa cho một cái công việc nhàn hạ lương cao, bởi vì đó là dựa vào chính năng lực mà làm ra. Theo tôi, cậu không cần can thiệp vào làm gì, nếu cậu ấy mệt chịu không nổi, tự nhiên sẽ không làm nữa, nếu cậu ấy vẫn còn làm thì có nghĩa là đã tìm được niềm vui trong công việc. Cậu can thiệp nhiều vào sẽ khiến cậu ấy không thoải mái.”

Thật sự là lời nhắc nhở tốt cho người đang rối rắm, Kế Hoảng thoải mái cười nói: “Đúng vậy, xem ra là người ngoài cuộc sáng suốt hơn kẻ u mê trong cuộc, tiểu tử Hàn Tường cậu a.”

32. Chương 32

Ngày đầu tiên đi báo danh, Ôn Nhuận cực kỳ hưng phấn, một đám nam nữ làm việc ở phòng quản lý đều lấy ánh mắt khinh thường nhìn cậu, thế nhưng Ôn Nhuận một chút cũng không để trong lòng, dù sao cậu đến đây cũng là để dọn dẹp, quét rác chứ đâu phải của gái, để ý thái độ của họ làm gì. Cậu cứ nghĩ như vậy, nhưng ngược lại, Kế Hoảng yên lặng đứng ở góc xa lại phi thường phần nộ: “Công ty sao lại có nhiều người dùng ánh mắt như vậy nhìn công nhân sao?” Hắt cảm giận hỏi Hàn Tường.

Hàn Tường mồ hôi lạnh đổ ào ào, vì bát cơm của cấp dưới mà liều mạng giảng hòa với hắt: “Cái kia, bọn họ đều tốt nghiệp đại học quản lý, ở xã hội thượng lưu coi như cũng là tinh anh nhân tài, đối với một công nhân vệ sinh nho nhỏ có một chút khinh thường cũng là bình thường thôi, cậu cho là bọn họ sẽ có cái quan niệm coi người khác ngang hàng với mình sao? Nếu không phải cố gắng vào được đại học tốt, chen vào nơi này công tác thì bọn họ cũng đều ngang hàng nhau cả thôi, cậu nói phải không? Cậu xem lại Ôn Nhuận của mình đi, cậu ấy cười đến vui vẻ, không có một câu oán hận, cậu còn so đo, sinh khí cái gì a.”

Kế Hoảng thở dài, gật gật đầu nói: “Cậu nói không sai. Bất quá bọn họ sao có thể khi dễ Ôn Ôn? Ân, Hàn Tường, cậu phụ trách viết thông báo, nói phát hiện ra dạo này công ty đang có hiện tượng không tôn trọng công nhân, cảnh cáo bọn họ một hồi, Ôn Ôn tính cách thành thật, bị khi dễ cũng không để trong lòng, hơn nữa cậu ấy nói dối tôi đến đây làm việc, cho dù bị ủy khuất cũng sẽ không nói với tôi.”

“Kính nhờ cậu đó Kế Hoảng, Ôn Nhuận có ở trước mặt thì cậu cũng làm ơn giữ lại chút lý trí ngày thường

đi.” Hàn Tường vô lực khẽ gọi: “Cậu tự nhiên viết một cái thông báo như vậy, không phải là muốn nói với Ôn Nhuận là cậu đã biết chuyện cậu ấy đến đây làm việc hay sao? Nói cho cùng thì chúng ta cũng không có chứng cứ, sao có thể nói được chính xác việc phát hiện công ty dạo này đang có hiện tượng không tôn trọng công nhân, này còn không phải là tung tin đồn nhảm?”

Kế Hoảng nghĩ lại, thấy Hàn Tường nói có lý, cả người ỉu xìu: “Vậy được rồi, trước hết cứ quan sát đã rồi nói sau.” Vừa nói xong lại thấy Ôn Nhuận cao hứng đi ra khỏi văn phòng không biết đi đâu, Kế Hoảng vội vàng đuổi theo lại bị Hàn Tường giữ chặt: “Anh hai, cậu sẽ không quên trong văn phòng công vụ còn chông chắt như núi đi? Chẳng lẽ cậu định theo Ôn Ôn nhà các người cả một ngày chắt?” Nhìn Kế Hoảng mặt mũi nhăn nhó thành trái khổ qua, y thở dài một tiếng, không để hấn kịp phân trần liền kéo hấn vào thang máy chuyên dụng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về văn phòng.

Ôn Nhuận ngày đầu tiên làm việc là vệ sinh kho hàng, việc cũng không nhiều lắm, hơn nữa đám công nhân vệ sinh cùng khuân vác ở đây đều là người ngay thẳng, ở chung rất tốt, làm cậu nhớ tới các đồng nghiệp trước đây, bởi vậy cậu làm việc phi thường khoái trá. Sau khi làm vệ sinh xong, phụ trách quản lý nói cậu nghỉ ngơi một chút rồi cùng bọn họ đi khiêng hàng, tiểu đầu nhi này là một người thích đùa giỡn lại thích khi dễ mọi người một chút, nhưng tổng thể mà nói cũng không phải là người xấu, Ôn Nhuận cũng hiểu được nên không tất yếu phải oán hận. Ôn Nhuận nở nụ cười, cũng không nghỉ ngơi liền cùng mọi người làm việc. Cậu tuy rằng là vợ của đại gia nhưng cho tới bây giờ hấn cũng không quá chiều chuộng mình, làm việc này giờ cũng không tính là mệt.

Vui vẻ khiêng hàng đến giữa trưa, một người đàn ông trung niên tên là Đại Hải mang mấy cái cạp lồng đựng cơm trở về, phân phát cho Ôn Nhuận một hộp, lớn tiếng nói: “Chi phí thức ăn của chúng ta không cao, ăn cái này cũng đáng tiền, tiểu Ôn cậu cứ nhận trước đi. Dù sao chúng ta làm việc cũng rất được, ở đây đãi ngộ cũng không tồi.”

Ôn Nhuận cười tủm tỉm gật đầu, mở ra cạp lồng cười nói: “Không tệ, còn có mấy khối thịt, như thế này mới đáng tiền, không tính là quá đắt.” Nói xong cùng mấy người khác lang thôn hồ yết hoàn toàn không biết ở phía tòa nhà cao tầng đối diện có một người nhìn cậu đến không chớp mắt.

“A, Ôn Ôn, không cần ăn a, a a a a sẽ bị tiêu chảy a. Cái tên kia, sao dám đưa cho Ôn Ôn loại đồ ăn giá rẻ gì đó, ta muốn làm thịt mi A, Ôn Ôn, sao có khả năng? Loại đồ ăn này nọ em thể nhưng ăn rất ngon, thiên a”

Hàn Tường bắt đắc dĩ ngẩng đầu, nhìn thấy Kế Hoảng đứng bên cửa sổ vẻ mặt sát khí, y cũng bùng nổ: “Cậu còn muốn giết người? Có biết hay không tôi hiện tại rất muốn giết cậu a?” Y tức giận kêu: “Cậu một chút lại chạy đến cửa sổ đứng ngó, Ôn Nhuận ăn một bữa cơm cay5 cũng ngạc nhiên kêu khóc thảm thiết. Cậu ấy cũng không phải trẻ con, ăn chút đồ ăn giá rẻ liền bị tiêu chảy. Cậu có bị thần kinh hay không, đối với cậu ấy bảo hộ quá độ a? Cậu lẩn lại đây cho tôi, mấy cái sổ sách này một mình tôi làm không nổi, mẹ nó, thay cậu làm việc cả ngày, tôi còn không muốn đâu.” Y nói xong đứng dậy, hùng hồn: “Tôi cảnh cáo cậu a, cho cậu thời gian ba ngày, nhanh chóng khôi phục lại cho tôi, tôi nghĩ cậu cũng không muốn công ty sụp đổ vì cái lý do vớ vẩn này đi? Nếu không tôi đi báo lại với Ôn Nhuận, nói cho cậu ấy biết cậu đã sớm biết cậu ấy làm việc ở đây, còn năm lần mười lượt muốn ngăn cản, xem cậu ấy xử lý cậu ra sao.” Phun ra một câu mười phần uy hiếp, Hàn Tường cũng không xoay người lại một mạch đi thẳng ra ngoài.

33. Chương 33

Ôn Nhuận đi làm được nửa tháng, cậu luôn luôn cố gắng, thật cẩn thận, hao tổn biết bao nhiêu là tâm trí để nói dối Kế Hoảng, nhưng Kế Hoảng nhìn ra cậu thật sự là rất vui vẻ. Có lẽ mỗi ngày ở nhà nhàn hạ, cho dù có chơi bao nhiêu trò chơi điện tử, đọc bao nhiêu tiểu thuyết thì cũng không thú vị bằng việc ra ngoài làm việc.

Hắn từng nghe Ôn Nhuận nói qua, lúc còn làm công nhân kỹ thuật, có đôi khi phải tăng ca thêm mấy giờ liền, ngày hôm sau mệt mỏi về nhà nghĩ muốn ngủ, trong lòng lại tưởng tượng cuộc sống đầy đủ cơm no áo ấm có bao nhiêu tốt đẹp, nhưng đợi cho đến khi chính mình nghỉ hưu dài hạn, vài ngày hưng phấn ban đầu qua đi, mỗi ngày vô sự làm Ôn Nhuận cảm thấy không thích hợp, ăn cơm không ngon, ngủ cũng không yên, ngược lại còn không bằng mỗi ngày đi làm mệt chết, tan tầm trở về thôn làng hồ ýt xong liền lăn ra ngủ. Hiện tại hồi tưởng mấy lời này, Kế Hoảng khẳng định Ôn Nhuận là loại người không làm việc liền không vui vẻ.

Quên đi, cậu thích là được rồi, mệt cũng tốt buồn cũng tốt, đây chính là do cậu lựa chọn. Nghĩ đến đây, Kế Hoảng liền không khỏi áy náy, nếu ngày đó mình không bắt hòa cùng Ôn Nhuận, cậu ấy sẽ không đang làm việc mà phân tâm bị đứt hai ngón tay, để bây giờ phải làm công việc nặng nhọc như vậy, Kế Hoảng đau lòng mãi không thôi.

Ông trời nên cho mình chút trừng phạt đi, Kế Hoảng nghĩ như vậy, nhưng là Ôn Nhuận khoái hoạt cũng đủ để hắn thỏa mãn, hắn tự nhắc nhở chính mình sau này thời thời khắc khắc nào cũng phải trân trọng bảo bối lão bà của mình đến cực điểm.

Vì phối hợp với Ôn Nhuận, Kế Hoảng gần đây đều tăng ca, ở trên lầu nhìn Ôn Nhuận rời đi rồi mới trở về nhà. Cứ như vậy, Ôn Nhuận tự cho là giấu được Kế Hoảng đến hoàn hảo. Cậu mỗi ngày cùng đám đồng sự đều hòa hảo, đều là loại người thực hàm hậu, bởi vì địa vị thấp giống nhau nên cũng không có cái gì lục đục. Ôn Nhuận thập phần vừa lòng, lại cảm thấy mình lúc trước có dũng khí mạo hiểm tiến vào công ty của Kế Hoảng thật là một hành động anh minh a.

Kỳ thật lúc trước khi lựa chọn công việc, Ôn Nhuận căn bản không có nghĩ tới chuyện làm việc dưới mắt Kế Hoảng, nói giỡn sao, dù sao cũng làm cùng một công ty, nào có khả năng không thấy mặt, nhưng là liên tục vấp phải trắc trở, cậu chỉ còn một cơ hội cuối cùng này, thế là khi thông báo tuyển dụng còn một ngày, cậu nơm nớp lo sợ đi vào cửa chính công ty.

Đi vào rồi mới phát hiện, công ty có mấy tòa nhà, nhà xưởng chỉ nằm trong góc, nếu mình chỉ ở trong kho hàng cùng nhà xưởng làm việc, căn bản sẽ không có cơ hội đối diện với đám phần tử tinh anh mặt mày rạng rỡ, mà chắc chắn là như vậy, Kế Hoảng cũng không có khả năng rảnh rỗi mà đến giám sát đám công nhân bọn họ, hắn nếu có nghỉ ngơi thì cũng nhìn qua cửa sổ thưởng thức cảnh thành phố bận rộn đi, nghĩ như vậy, Ôn Nhuận liền yên tâm.

Bất quá có đôi khi những chuyện ngoài ý muốn cứ như vậy mà phát sinh. Bởi vì phải nghênh đón một đại nhân vật, công ty hai ngày này vệ sinh toàn bộ, chùi sạch hết thấy bụi bặm làm cho Ôn Nhuận bận rộn một phen. Tiểu đầu nhĩ quản lý đưa cho Ôn Nhuận hai chai rượu vang đỏ quý giá bảo cậu mang đến đại sảnh đưa cho quản lý bộ phận quan hệ xã hội, gã luôn nói với Ôn Nhuận hai chai rượu vang này phải giữ thật cẩn thận, nếu có gì tổn thất, có bán cậu cũng không bồi thường được.

Ôn Nhuận vâng dạ lấy hai chai rượu đi vào đại sảnh tráng lệ, cậu còn chưa vào đây bao giờ. Ở đây chia ra làm hai bộ phận, một tiểu bộ phận làm ở kho hàng không có trang hoàng gì, đại bộ phận còn lại làm ở công ty chính, trang trí xa hoa mà huy hoàng. Ôn Nhuận cầm lấy rượu, vừa đi vừa tán thưởng, trong lòng lại tính toán mấy thứ này tốn hết bao nhiêu tiền, Kế Hoảng nhà mình quả nhiên là một người có thành tích phá tiền mà, bất quá nói thật ra, nơi này thật đúng là tuyệt vời, ngay cả cậu là loại người không am hiểu cũng thấy ở đây thật sang trọng nhưng cũng đầy lịch sự tao nhã.

Vừa đi vừa nghĩ nên Ôn Nhuận không chú ý đường, cũng bởi vậy cậu tông phải một người, tông mạnh đến mức làm cậu ngã ra sàn. Ngã xong, cái đầu tiên cậu nghĩ đến là hai chai rượu vang đỏ có bán mình cũng không bồi thường nổi kia, nhưng là thực đáng tiếc, bởi vì không thể chống lại trọng lực nên chúng nó cũng ngã xuống anh dũng hi sinh, chất lỏng nồng đậm hương thơm trong nháy mắt nhiễm đỏ đại sảnh.

Không đợi Ôn Nhuận từ kinh hách hồi phục lại, tiểu đầu nhi đứng ở ngoài cửa khẩn trương xông vào, hướng cái người bị Ôn Nhuận tông phải kia liên tiếp khom lưng cúi đầu, vẻ mặt lấy lòng cười cười: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi Lam quản lý, đây là thủ hạ của tôi, đã làm cho ngài sợ hãi rồi.” Sau đó quay sang Ôn Nhuận sắc mặt lập tức thay đổi: “Cái tên ngu ngốc này, tôi không phải đã nói cậu phải rất cẩn thận sao? Hai chai rượu này có bán cậu cũng không bồi thường nổi cậu còn không biết?”

Lam quản lý lạnh lùng nhú mày, không nói nhiều, chỉ nói một câu: “Cậu là người của tổ vệ sinh? Như thế nào lại để người như cậu đến đưa rượu?” Trong lời nói của cô đầy vẻ chán ghét. Mà lúc này mọi người đều đang hướng về phía này nên không ai chú ý tới trong góc, nơi thang máy chuyên dụng của tổng tài cùng phó tổng tài không biết từ khi nào đã xuất hiện năm người, đó là mấy vị khách nhân trọng yếu của công ty cùng hai vị lão bản.

34. Chương 34

Tiểu đầu nhi nhìn bộ cười trừ: “Vâng vâng, Lam quản lý ngài nói rất đúng! Nhưng ngài thấy hai chai rượu này cũng vỡ rồi.” Gã càng nói càng tức, cảm thấy đều là Ôn Nhuận hại mình phải ở đây ăn nói khép nép, nhịn không được hướng cậu quát: “Đều tại cậu ngu ngốc, làm việc không cẩn thận như thế, rượu này có bán cậu” Không đợi gã nói xong, bên cạnh bỗng vang lên một thanh âm trầm thấp: “Cậu nói muốn bán ai?”

Nếu là lúc trước Ôn Nhuận sẽ hoang mang lo sợ dù có bán mình cũng không bồi thường nổi hai chai rượu này. Bất quá cậu hiện tại cũng không có bao nhiêu sợ hãi, chỉ có chút đau lòng đền tiền cho người ta, đáng tiếc còn không chờ cậu nói ra đã có người chen vào nói. Kế Hoảng vẻ mặt tức giận nhìn tiểu đầu nhi.

“Tổng tổng tài?” Tiểu đầu nhi lắp bắp, nghĩ rằng sao có thể không hay ho như vậy, bị tổng tài bắt gặp rồi, cái này cho dù gã có muốn giữ Ôn Nhuận tổng tài cũng nhất định sẽ đuổi việc, đền tiền cũng vô dụng. Gã ngay cả cười cũng cười không nổi, nhưng Lam quản lý vẫn là vẻ mặt không gợn sóng, thản nhiên nhìn về phía Kế Hoảng: “Tổng tài, ngài xem hai chai rượu này vỡ rồi, hay không lại đi”

“Đi đổi hai chai khác.” Kế Hoảng lạnh lùng nói. Vừa rồi hắn đứng ở nơi bí mật gần đó, nhìn thấy được trong mắt nữ nhân này là chán ghét cùng khinh bỉ. ‘Hừ, các người cứ chờ đi, ta sẽ cho tất cả các người chấn động, để sau này còn dám dùng mắt chó nhìn công nhân không.’ Hắn phi thường độc ác nghĩ, sau đó

nhìn sang tiểu đầu nhi: “Vừa rồi cậu nói muốn bán cậu ấy? Cậu biết cậu ấy đáng giá bao nhiêu tiền sao? Hay là cậu cảm thấy mình có tư cách để bán cậu ấy?” Về mặt đậm mặc ẩn chứa phần nộ của Kế Hoàng vô cùng đáng sợ, đáng thương cho tiểu đầu nhi thiếu chút nữa là hôn mê vì quá sợ hãi, gã hiện tại không muốn xen vào sống chết của Ôn Nhuận nữa, chỉ cần có thể bảo vệ chính mình liền a di đà phật.

“Kế Hoàng” Ôn Nhuận cúi đầu sợ hãi mở miệng, tiểu đầu nhi tuy trắng thích bắt nạt kẻ yếu, nhưng tổng thể mà nói cũng không tính là người quá xấu, huống chi trong tình hình này, ngàn lần hy vọng Kế Hoàng không nhìn thấy mình là hoàn toàn không có khả năng. Ôn Nhuận trong lòng ảo não, ai, mình sao lại đặt chân vào cái nơi nguy hiểm này?

Kế Hoàng liếc Ôn Nhuận một cái khiến cậu sợ tới mức không dám lên tiếng, nhưng trong mắt Lam quản lý kia hiện lên một chút kinh ngạc, còn tiểu đầu nhi thì muốn khóc luôn rồi, nghĩ rằng ‘Ôn Nhuận a ca7i5 không thể toàn thân trở ra rồi, cho dù là anh hùng cũng không thể a’. Gã bước nhanh đến, đầu đầy mồ hôi cũng không dám đưa tay chùi, cúi người nói: “Thực xin lỗi tổng tài tiên sinh, đây đều là lỗi của tôi, tôi nguyện ý bỏ tiền ra bồi thường, mong ngài cho tôi cơ hội này.” Gã vẫn là muốn bảo vệ bát cơm của Ôn Nhuận, có hai ngón tay không linh hoạt kia cậu muốn tìm một loại công tác thoải mái thực không dễ dàng.

Kế Hoàng sắc mặt hòa hoãn một chút: “Vốn định đuổi việc cậu” nói còn chưa dứt lời, Ôn Nhuận liền kêu lên: “Không được, Kế Hoàng, anh không thể làm như vậy.” Hắn quay đầu sang phía Ôn Nhuận nói nhỏ: “Vấn đề của em bàn sau.” Nói xong lại quay đầu nhìn thẳng vào tiểu đầu nhi tiếp tục nói: “Bất quá xem như cậu vẫn là vì cậu ấy, tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của cậu.” Lời này nói ra tất cả mọi người đều không hiểu, tiểu đầu nhi thì nghĩ rằng ‘rốt cuộc là vì ai mà có thể khiến tổng tài tiên sinh cho mình một con đường sống?’

Lúc này đã có người nhanh chóng tiến lên đem mảnh vỡ cùng rượu bị đổ dọn dẹp sạch sẽ, Hàn Tường cùng mấy người kia cũng đi lại, Ôn Nhuận vừa nhìn thấy liền nghĩ bây giờ không đi còn chờ lúc nào, thừa cơ kéo tiểu đầu nhi cúi đầu nói nhỏ một câu: “Tổng tài tiên sinh, ngài còn bận rộn nhiều việc, chúng tôi xin phép đi trước.” Định quay đi lại thành linh bị Kế Hoàng giữ chặt, hắn tựa như thấy vợ hồng hạnh xuất tường, ánh mắt gắt gao nhìn vào tay Ôn Nhuận cùng tiểu đầu nhi đang thân mật tiếp xúc, lạnh lùng nói: “Buông hắn ra.”

Ôn Nhuận xem thường hắn: ‘Kế Hoàng, bó tay anh, đây là lúc nào rồi mà còn có tâm tư ăn dấm chua, lát nữa bị mấy vị khách quan trong kia hỏi, em xem anh trả lời như thế nào’. Cậu giận dữ nhưng vẫn nghe lời buông tay tiểu đầu nhi ra. Không nghĩ tới Kế Hoàng lại chẳng hề để ý kéo cậu đi đến trước mặt Hàn Tường cùng ba người kia, trịnh trọng giới thiệu: “Đây là vợ của tôi, Ôn Nhuận.” Lại chuyển hướng Ôn Nhuận nói: “Ôn Ôn, đây là khách hàng trọng yếu của công ty chúng ta, Jackson tiên sinh cùng hai trợ thủ đắc lực là Jack và Joe.”

Ôn Nhuận ngay lúc biết được hắn làm gì, sắc mặt đã bắt đầu trắng bệch, đáng tiếc không đợi cậu ngăn cản, Kế Hoàng đã đem chuyện nói hết ra. Cậu miễn cưỡng tươi cười nhìn ba người bị dọa đến mặt mày ngơ ngác, thần thờ bắt tay, ở trong lòng chân thành cầu nguyện: ‘Đáng toàn năng của Tây Phương, trăm ngàn lần đừng cho con dân của ngài vì chuyện này mà không ký hợp đồng nữa.’

Nếu không phải đang ở trước mặt nhiều người, nếu không phải toàn bộ người ở đây đều đã bị kinh hách nghiêm trọng, Ôn Nhuận nhất định sẽ cho Kế Hoàng hai đấm. Nhưng là hiện tại, coi như hết, đức Phật từ bi sẽ không để cho chuyện đả kích mạnh đánh thêm vào tim nữa, tai nạn chết người sẽ không tốt lắm đâu. Cậu yên lặng suy nghĩ, sau đó đè xuống lửa giận đang cháy hừng hực trong lòng.

35. Chương 35

Tổng tài đã kết hôn, hơn nữa đối tượng lại là một nhân viên vệ sinh của công ty. Tin tức này chỉ trong một ngày liền như tốc độ ánh sáng truyền đến mọi góc ngách trong công ty.

Nhất thời những người trước giờ khinh thường công nhân hay chưa từng nhìn qua kho hàng cùng nhà xưởng nhốn nháo cả lên, đám nhân tài tinh anh áo mũ chỉnh tề ùn ùn kéo đến, ai nấy đều muốn xem tổng tài phu nhân đến tột cùng là yêu mị thể nào mới có thể khiến cho tổng tài ở trước mặt bao nhiêu người thừa nhận quan hệ của bọn họ.

Đương nhiên cái quan hệ này không phải là chỉ hai nam nhân kết hôn với nhau, mà là mà là việc tổng tài cùng một công nhân vệ sinh có tình cảm với nhau, điều này nhìn thế nào cũng đều làm người ta cảm thấy rất khủng bố. Tất nhiên việc hai người đàn ông kết hôn, nhìn thế nào cũng không đủ tạo thành chuyện kinh thiên động địa như vậy, mấu chốt là ở chỗ sau khi cùng tổng tài trẻ tuổi anh tuấn kết hôn, vị phu nhân kia lại vẫn yên lặng ở cương vị nhân viên vệ sinh tích cực làm việc, cái này không thể không làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Kỳ thật là vào thời điểm này, Ôn Nhuận đâu còn dám đến tổ vệ sinh trình diện, sau khi hăm he đe dọa tiểu đầu nhi không được công khai thân phận, cậu đã bị Kế Hoảng kéo vào văn phòng tị nạn rồi.

Nhưng là năng lực vẽ chuyện cao siêu của người Trung Quốc là từ lão tổ tông truyền xuống, đám tinh anh kia đều tìm được đủ lý do để dạo một vòng quanh nhà xưởng khi trở về đều nói được mình đã thấy được bộ dáng của tổng tài phu nhân, hơn nữa còn tí mĩ thêm ra rất nhiều chi tiết để gia tăng thêm độ đáng tin.

Bởi vậy đến ngày hôm sau, trong công ty đã có tới mười mấy lời đồn về diện mạo của Ôn Nhuận, bất đồng với mấy phiên bản cũ, mấy phiên bản mới này nói Ôn Nhuận bộ dáng so với yêu tinh còn xinh đẹp hơn, làm cho đám người tinh anh lại càng xôn xao.

“Xem ra bát quái đã trở thành một loại bản năng của nhân dân nước ta rồi.” Trong văn phòng, Hàn Tường cười cười lắc đầu, y may mắn ở trên đường đi nghe được vài cái phiên bản cũ về “diện mạo của tổng tài phu nhân”, nhìn về phía Kế Hoảng: “Cho dù cậu có năng lực xuất sắc thế nào, công ty có kỷ luật nghiêm minh ra sao, nhưng nếu là chạm đến bát quái, cậu cùng mở kỷ luật của cậu liền giống như tường đất khô không chịu nổi lấy một kích a.” Nhìn đến sắc mặt đen thui của Kế Hoảng, y kinh ngạc chọn cao mi: “Không phải chứ? Cậu thật sự sẽ vì loại sự tình này phiền lòng? Tự do ngôn luận mà, quần bọn họ nói cái gì, chỉ cần năng suất làm việc không giảm là được rồi, cậu làm gì phải bày ra cái bộ ủ rũ này?”

Kế Hoảng ngẩng đầu nhìn y: “Tôi không phải vì cái này. Được rồi, có phải công việc của cậu quá ít không? Có muốn tôi phân thêm việc cho cậu nữa không?” Những lời này hiệu quả thập phần kinh người, Hàn Tường ngay cả cự cãi cũng không có liền chạy trời chết ra ngoài. Thật là, y làm sao cũng không nghĩ đến công ty phát triển tốt như vậy, hậu quả là lời ra một đống công việc, sớm biết như thế y đã không cùng Kế Hoảng lập công ty riêng, ô ô ô, mệt như trâu bò, về nhà ngã đầu liền ngủ, ngay cả việc nói chuyện phiếm cùng chơi trò chơi điện tử đều không có sức làm.

Kế Hoảng nhu nhu mảy, ‘ngắm lại chính mình thật không giống lúc bình thường, rõ ràng hôm qua mình không nên tham gia vào, Ôn Ôn trốn mình chạy đến đây làm việc gặp phải rắc rối, đây chính là cơ hội tốt để áp chế em ấy. Thế nhưng Mình lại đem thân phận của em ấy làm lộ ra, kết quả về đến nhà cũng không đợi mình nói tiếng nào đã đắm cho mình hai đắm, ngay cả giường cũng không cho mình lên, không nên ép em ấy vào văn phòng để “tránh tin đồn”, bắt mình đứng trước mọi người nói hôm qua chỉ là trò đùa thôi, mình căn bản không phải chồng, nàynày không phải là “tránh tin đồn” a, này rõ ràng là bẻ cong sự thật’, nghĩ cũng biết, hiệp ước không bình đẳng như vậy Kế Hoảng làm sao có khả năng đáp ứng, cho nên tiểu gia khóa kia liền lấy chuyện vận động đến áp chế hắn, bắt hắn phải đồng ý. Kế Hoảng lại thở dài một hơi, nghĩ Ôn Nhuận mình nhận thức càng ngày càng mạnh bạo, nói không chừng một ngày nào đó cậu biến cường liền đè mình xuống.

Mở ra lịch trình, hôm nay thế nhưng lại có tới ba cái đàm phán, hai cái xã giao, Kế Hoảng suýt chút nữa học máu, ‘bí thư này có phải xem mình càng ngày càng giỏi cho nên cũng càng ngày cho mình thêm nhiều việc, muốn khiêu chiến cực hạn của hắn a. Ba cái đàm phán, tên đó nghĩ mình là thần tiên chắc? Phải biết rằng, đàm phán phải có kỹ xảo cùng rất cẩn thận, điều khoản trong hợp đồng trong thời gian ngắn phải phán đoán là có lợi cho mình hay không, hay là cạm bẫy chờ mình nhảy vào, mấy cái này đặc biệt hao tổn trí lực, tên đó thế nhưng lại xếp vào ba cái đàm phán. Ai, xem ra về đến nhà đã có lý do bắt Ôn Ôn mua cho mình thịt rùa để bồi bổ rồi’. Khép lại lịch trình, Kế Hoảng nhìn đám công văn chồng chất rút ra một quyển, nhận mệnh bắt đầu một ngày công tác bận rộn.

“Đại Dũng, bọn họ làm gì vậy? Ở chỗ chúng ta có cái gì náo nhiệt hả?” Ôn Nhuận đi làm, thấy một đám người giống như tinh anh bu xung quanh, ngạc nhiên hỏi.

Đại Dũng nhìn cậu một cái, ha ha cười: “Cậu chiều qua chạy đi đâu mất, ở đây diễn náo nhiệt một hồi, đáng tiếc cậu không nhìn thấy được. Nghe nói tổng tài phu nhân bí mật ở trong đội vệ sinh chúng ta, đám tinh anh này đến là để âm thầm quan sát thôi, ha ha ha, nhưng nói thật ra, ngay cả chúng ta cũng không biết tổng tài phu nhân là ai, bọn họ sao có thể biết được. Ân, bắt quá lại nói tiếp, tổng tài phu nhân rốt cuộc là ai đây?” Hắn bỗng nhiên hoài nghi nhìn qua Ôn Nhuận: “Ôn Nhuận, sẽ không phải là cậu đi?”

36. Chương 36

Nghe được câu này, Ôn Nhuận sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng âm thầm nói: ‘Cái tên Kế Hoảng chết tiệt này, thế nhưng lại không giải thích cho mình, tối nay về xem em như thế nào thu thập anh.’ Ngoài mặt lại xua tay lắc đầu nói: “Ha ha ha ha ha, nói giỡn, ha ha, thật buồn cười, cậu nói cái gì vậy Đại Dũng, ha ha, cậu xem bộ dáng tôi thế này, có thể là tổng tài phu nhân sao? Ha ha.”

Đại Dũng thực nghiêm túc gật đầu: “Giống” Rồi mới thấy Ôn Nhuận sắc mặt khấn trương, hắn vừa cười vừa nói: “Cậu nghĩ tổng tài có thể để vợ mình làm công việc này sao, ha ha ha, nhìn bộ dáng cậu liền biết được rồi, nếu cậu có thể trèo cao thì tôi đây liền có thể theo đuổi thị trường, ha ha ha.” Hắn tự cho là mình đùa giỡn rất vui, lại đem Ôn Nhuận suýt chút nữa bị hù chết, oán hận cho hắn một quyển: “Tôi cho cậu dám nói hươu nói vượn, hừ hừ, đánh chết cậu.”

“Hai người các cậu đang làm cái gì? Đừng có nhàn hạ nữa.” Thanh âm của tiểu đầu nhĩ từ xa truyền đến, chờ tới lúc đi tới nhìn thấy Ôn Nhuận, gã sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vừa muốn mở miệng nói gì đó lại thấy Ôn Nhuận vội vàng bước tới cười nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi tiểu đầu nhĩ, bây giờ chúng ta lập

tức đi làm việc.” Nói xong cùng Đại Dũng ra hiệu, hai người nhanh chóng chạy ra, bỏ lại tiểu đầu nhĩ trên mặt toàn mồ hôi lạnh đứng đó lẩm bẩm: “Mẹ a, Phật tổ a, người nói sau này con còn dám nói cái gì a, lão thiên gia mở mắt ra đi, khiến cậu ấy từ chức đi, trong nhà nhiều tiền như vậy, sao phải đến chỗ này làm việc, vừa bẩn lại mệt. Nếu còn tiếp tục như vậy, mình sớm muộn gì cũng sinh bệnh cho coi.”

Bởi vì phải xuất xưởng một đồng hàng hóa, cho nên mọi người đều bận rộn hết cả buổi sáng, đến giữa trưa, Đại Dũng ra ngoài mua được mấy hộp cơm giá rẻ, mời mấy công nhân tụ họp lại, ngồi bịch xuống đất, một bên bàn luận xem rốt cuộc ai là tổng tài phụ nhân một bên há to miệng ăn cơm. Ôn Nhuận cũng cùng bọn họ nhiệt tình thảo luận, thái độ tích cực này làm cho mọi người tự động đem cậu loại bỏ khỏi danh sách đối tượng bị hoài nghi. Nếu Kế Hoảng ở trong này nhất định sẽ chấn động, biểu hiện của người yêu thiện lương, đơn thuần của hắn lúc này tuyệt đối sẽ không thua kém hồ ly.

Vào thời điểm hộp cơm thấy đầy, đã có người đứng trước mặt bọn họ. Ôn Nhuận cứ tưởng là người cùng tổ của mình, nhưng rất nhanh liền phát hiện không khí xung quanh thực quỷ dị, đám đồng nghiệp cứ như trúng phải bùa phép gì đó mà bất động, hơn nữa âm thanh ồn ào vừa rồi hoàn toàn biến mất. Miệng còn đang ngậm cái trắng nghi hoặc ngẩng đầu, liền nhìn thấy Kế Hoảng đang đứng phía trước mình, bộ dáng ai oán vô cùng chăm chú nhìn.

Hắn hắn là không tới để làm loạn nữa đi. Ôn Nhuận không dám vọng tưởng gì, đáy mắt hiện lên ý cảnh cáo dày đặc: ‘Kế Hoảng, anh dám làm lộ thân phận của em, em nhất định cùng anh liều mạng.’ Đáng tiếc không có lời nói uy hiếp Kế Hoảng căn bản mặc kệ, hắn làm bộ không biết ánh mắt cảnh cáo của Ôn Nhuận, hít một hơi dùng giọng ủy khuất chậm rãi nói: “Ôn Ôn, chúng ta đã bao lâu rồi chưa cùng một chỗ ăn cơm trưa? Nhìn thấy em cùng bọn họ khoái hoạt ăn cơm, cho dù có là cải trắng khoai tây cũng có thể làm cho em cười đến thoải mái. Nhưng còn anh thì sao? Em để anh cô đơn tại văn phòng trên kia, cho dù có là tôm hùm hay lươn, anh đều nuốt không nổi em biết không?”

‘Cái tên này, hắn không thể cho mình một ngày yên lành sao?’ Ôn Nhuận cơ hồ bị chọc giận điên lên rồi, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Thúi lắm, anh tối nào cũng ăn ở nhà, ngay cả tiệc xã giao cũng không đi, còn dám nói cô đơn cái gì.” Nói thế nào đi nữa thì tên hỗn đản này cũng cũng quá thái quá rồi, cậu bắt quá là cùng nhóm nhân viên tạp vụ ăn cùng một bữa cơm, như vậy cũng chọc hắn đỏ mắt ghen tị, bụng đầy giấm chua chạy đến nơi này phá rối. Thấy rõ đối phương dụng tâm hiểm ác ti bỉ Ôn Nhuận thập phần phần hận khẳng định: ‘Phải đem cái tên Kế Hoảng này dọn dẹp sạch, nếu không sau này chính mình cũng đừng mơ có thể yên ổn làm việc.’

“Em cũng biết đó là cơm chiều a, anh nói là cơm trưa, từ khi anh mở công ty liền chưa từng cùng em ăn qua một chút cơm trưa.” Kế Hoảng giữ chặt tay Ôn Nhuận: “Đi đi, anh mời em ăn cơm trưa, có nắm hương cùng nắm tùng nhưng(1) em thích nhất nga.” Hắn vừa nói vừa kéo Ôn Nhuận bước đi, đáng tiếc người yêu đã thập phần căm tức mà kiên quyết không theo, Kế Hoảng con mắt chuyển động, nhìn công nhân bốn phía trợn tròn mắt há hốc mồm, lập tức làm bọn họ hồi phục tinh thần.

“Ôn Nhuận a, tổng tài thành tâm như vậy, cậu sao có thể phụ lòng hắn? Chính là, chính là, cậu xem cậu lâu như vậy không cùng tổng tài ăn cơm là có chút quá phận rồi, hiện tại các người ở cùng một công ty, cậu nên mỗi ngày đi ăn với hắn thôi. Đúng vậy đó, Ôn Nhuận, cậu đi đi, sau này tôi sẽ không lấy giùm cậu cơm hộp nữa. Ai nha Ôn Nhuận, tổng tài người ta xuống đây tìm cậu, phần tình cảm này ai cũng cảm động a, cậu nhất định phải quý trọng biết không?”

Thất chủ bát thiết(2)??? Mấy tiếng khuyên bảo này làm Ôn Nhuận ngay cả răng cũng ngứa. Mà Kế

Hoàng lại còn nhìn về đám nhân viên tựa như vua nhìn quần thần: “Ân, tiền lương lúc trước tôi phát cho mọi người có vẻ thấp, kỳ thật là mặc kệ công việc là gì thì mỗi người đều ngang hàng nhau đúng không? Tôi quyết định từ hôm nay trở đi liền tăng lương cho các người.” Đưa ra điều kiện mê người, Kế Hoàng thập phần khẳng định, từ nay về sau bọn họ đã bị hắn thu mua. Hắn trong mắt lóe kim tinh nhìn Ôn Nhuận, hướng mọi người phất tay tái kiến, rồi mới thẳng lợi tha người yêu hướng văn phòng của mình đi đến.

(1) Nấm tùng nhung: còn gọi là nấm Matsutake, một loại nấm rất quý hiếm ở Nhật nên giá của nó rất đắt.

(2) Thất chủ bát thiệt: ý là tranh nhau mà nói.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ai-nhi-bat-hoi-cai-bien-toi-yeu-em-se-khong-thay-doi>